

Nocens

1 . MAYNARD	3
2 . DEĞİŞİM	14
3 . WINONA	23
4 . YAŞAM	35
5 . SCORCHIO	45
6 . YİRMİ SENE DAHA	58
7 . SIR	71
8 . GÜVEN	84
9 . 6 YIL	92
10 . DORIAN OLMAK	109
11 . DELIALONA	114
12 . KARAR	146
13 . KAYIP	154
14 . GERİYE DÖNÜŞ	158
15 . GERİDE KALANLAR	167
16 . KURBAĞALAR	175
SON SÖZ	185

Derece : NC — 18 (18 yaş altındakiler için sakıncalıdır.)

Özet : “Böyle olması gerekiyordu..”

Notlar : Tarih, 19.06.08 (bitiş tarihi: 5.08.08) (yayın tarihi: 18.07.09)

Notlar II: Nocens, latince acıtmak, canını yakmak anlamına geliyor. CRASH evreninin bu cildinde canımız çok yanacak, ama büyüyeceğiz, geliştireceğiz. Acıları bir şekilde işimize yarar hale çevireceğiz.

Notlar III: Pink of Luplex birkaç saat önce bitti, hem de hiç bitmesini beklemediğim bir yerde bitti. Yaptığım planların bozulmasına alışkındır, ama bu sefer olanları hiç beklemiyordum. Kendi işimi görürken bir anda beynimde patlayan bir görüntüyle beraber Dilş'e koştum ve anlattım. Sonrasında Nocens ortaya çıktı.

Notlar IV: İlk gördüğüm anda gözümün önünden perişan bir şekilde yardım isteyerek koşan bir Latty geçmişti. Durumun buralara varacağını yine düşünmemiştim. Zira şu anda Pink of Luplex'te bulunduğumuz yerin tam 13 sene öncesine, evrenin kilit noktalarından bir tanesine, Maynard yangınına döneceğiz.

Notlar V: Her şey çok değişecek. Yazım tarzımı ve sayfaların görünümünü değiştirmekle başlayacağım. Normalde yazı tipim Trebuchet MS'tir, ama bu sefer Tahoma'ya dönüyorum. Yazı rengim pembemsi bir mordur, ama bu sefer siyahla ilerleyeceğim. Plotlarım acıya döndüğü anda bir yerden sonra kendimi kandırmaya başlarım ve her şey düzelir, bu sefer öyle bir şey olmayacak. Çok büyük kayıplarla başlayacağım ve 2 senedir 5 cilt yazarak çok önemli bir yere getirdiğim kocaman evrenimi bir kat daha büyüteceğim. Kendi sınırlarımı aşacağım. Umarım..

Notlar VI: Nocens şu noktada bile oldukça kapsamlı ve geniş bir hikaye olarak duruyor. Bu halini şekillendirmekte bana yardım eden Dilş'ime çok teşekkür ediyorum ve bu cildi ona ithaf ediyorum.

Notlar VII: Yeni bir çağ başlıyor.

Nocens

D'ye...

1 . MAYNARD

Aralık, 7095

Maynard'ın bahçesi ölüm sessizliğine bürünmüşken bahçedeki kimse kılını bile kıpırdatmıyor, herkes alevlerden kararmış taş binayı izliyordur. Az önceki is bulutu hepsinin her yerlerinde siyah lekeler bırakmışken sessiz kalabalığın içinde düşünülen en son şey o kirden kurtulmaktır.

Lucinda mavi gözlerinde donuk bir bakış, korkak adımlarla öne çıkarken nefesi boğazına tıkanmış, titreyen ellerini ağzına kapatarak başını iki yana sallar ve arkasını dönerek Cuslov'a bakarken genç kadın yere çökmüş, kocasının kolları arasında titreyerek ağılıyordur. Lucinda kalbi ağırlaşarak dizleri üstünde yere çökerken üzerindeki beyaz takımın her köşesi lekeli, parlayan sarı saçları darmadağın, arkasındaki yanmış binada kalan ruhunun yarısı kayıptır. Küçük kızı az önce onları bırakıp bir anda gitmişken Lucinda içindeki boşluğa katlanamıyor, bütün hayatını Delora'sını kurtarmaya adanmış, ama zamanın kurallarına karşı gelemiyorken yıllar önce bu acıyı yaşayacağını öğrendiğinde yaptığı seçimler şu anda hiçbir anlam ifade etmiyordur. Delora gitmiştir, yoktur —

"Geri döneceğim."

Herkesin bakışları Favian'a dönerken genç adam, koyu mavi gözlerinde korkulu bir bakış, saraya doğru yürür.

"Geri döneceğim, her şeyi değiştireceğim — "

"Favian, hayır — "

Genç adam Lucinda'nın sesiyle arkasını dönerken ellerini iki yana açar.

"Ne yapmamı bekliyorsun!? Böyle yaşayamam — hayır, geri dönecek — "

"Biz de başarısızlığa uğramış bir göreviz Favian görmüyor musun — "

"Sen olabilirsin, ben değilim! Ben onu kurtardım! Her şeyi gösterdim — onu buldum — hayır. Gideceğim."

"Eninde sonunda buraya dönmek zorunda kalacaksın — oraya ait olmayacaksın!"

"Umrumda değil. Sonsuza kadar zaman içinde hapsolsam bile umrumda değil.."

Lucinda çöktüğü yerden kalkmak için bir hamle yaparken Favian daha fazla konuşmadan ortadan kaybolur. Lucinda ayakta, donuk bakışlarla Favian'dan kalmış boşluğu izliyorken biraz sonra başını eğerek sessizce ağlamaya başlar.

"Hayır — hayır Colm — HAYIR ÖLEMEZLER!"

Delialona bağırarak kalabalığın arasından çıkar ve saraya koşarken Colm da onun arkasından fırlar. Delia, is ve küllerle kaplanmış basamakları koşarak, birer ikişer çıkıyorken bir an sonra belinden yakalanıp geri çekildiğinde ağlayarak öne atılır.

"BIRAK! COLM!"

Colm sımsıkı sardığı kollarını açmıyorken Delia biraz daha çırpınır, ama o sırada antredeki kolonlardan bir tanesi büyük bir gürültüyle çökerken genç kadın daha da şiddetli ağlamaya başlar.

"Delia, incineceksin — lütfen — hayatım, yalvarırım geri dönelim — "
"Annem, babam... Colm, *gittiler*."

Delia bacaklarının kontrolünü kaybederek yere yığılırken Colm baygın nişanlısını belinden ve bacaklarından tutarak kaldırır, arkasını dönerek merdivenleri inerken yaşlar yanağından süzülüyordur.

Eidan, Colm ve Delia'nın geri dönmesini izliyorken güçsüz kolları iki yanına düşmüş, bütün bedeni ve ruhu ağrıyarak yanmış sarayı izliyor, içinden kendi kendine mırıldanır:

"*Franco?*"

Hiçbir cevap gelmiyorken Eidan *hmm*layarak yanındaki Vien'e döner.

"Belki duymuyordur, çok uzaktadır.."

Vien kahverengi gözlerinden yaşlar yanaklarına süzülerek kocasına bakıyorken Eidan hafifçe gülümser.

"Ağlamamızı istemezdi.."

"Biliyorum.."

"Neden öldü Vien?"

"Bilmiyorum tatlım.."

Eidan da bilmediğini söyleyerek tekrar önüne dönerken masmavi gözlerinden iki damla yaş hayatındaki tek dostu için yanaklarının üzerinden akar gider.

"Gitmem gerekiyor."

Latty yanındaki Biana'nın sesiyle o tarafa dönerken kızarmış gözlerinde artık yaş kalmamıştır. Genç kadın boğuk sesiyle *neden* diye sorduğunda Biana cevaplar:

"Burası benim zamanım değil. Geçici olarak gelmiştim, şimdi gitmek zorundayım — "

"Ya geri dönmezlerse? Ben ne yapacağım Biana? Herkes gitti.*Herkes*. Delora — ah tanrım.."

Latty tekrar ağlayarak yüzünü ellerinin ardında saklarken Biana uzanarak ona sarılır ve kül kokan saçlarını aldırmadan öperken eğilerek kulağına fısıldar:

"İyi olacaksınız, hepiniz. Söz veriyorum."

Latty başını iki yana sallarken bir an sonra onu saran kollar yok olmuş, genç kadın boşluğun içinde ağlıyorken hıçkırıklarının arasında başına konan bir el hisseder. İrkilerek başını kaldırıp yanibaşında Mason'ı görünce daha da ağlayarak genç adama atılır ve sımsıkı sarılırken Mason da gözlerini kapatarak kollarındaki prensesi tutar.

Ewan, tekrar küllerin üzerinde düştüğünü fark ettiğinde hızla ayağa fırlar ve arkasını döndüğünde gördüğü manzara kanını dondurur. Dorian, eline nerden geldiği belli olmayan bir hançeri kollarındaki Biana'nın karnında tutuyor, genç kadın kıpırdamıyorken diğer Dorian bilinçsizce yerde yatıyordur.

Ewan bir an bomboş kaldığını hissederken hemen sonra Dorian'ın hızlı bir hamlesiyle Ateşkiran'ın başının yanında geçip giden bir kurşun Ewan'ın arkasındaki kırık dökük arabaların birine saplanır. Ewan hızla yere eğilirken Dorian, Biana'yı küllerin üzerine atarak arkasını döner.

"Ne zaman vazgeçeceksin Sophia?"

"Sen yok olduğun zaman."

"Çok dokunaklı, gerçekten. O küçük ruhunla babanı evren uğruna feda etmek istemen, imkansız olduğunu bilmene rağmen uğraşman, inan ağlayabilsem ağlardım."

Sophia bütün öfkesiyle silahı bir kez daha ateşler, ama kurşun Dorian'ın kızgın alevlere dönmüş formu içinde eriyerek kaybolurken genç kız omuzları düşerek elindeki tabancayı bırakır. Sophia, gözlerinden yaşlar süzülerek arkada olanları izleyen Ewan'a bakar.

"Üzgünüm, çok üzgünüm, yapamam.."

Ewan kimin ne yapacağını bilmiyorken yerdeki Biana'ya ulaşmak için atılır, ama o anda Sophia'nın haykırışıyla küllerin üzerine kızgın ateşten bir yıldırım düşer. Ewan irkilerek tekrar başını eğerken Dorian yerdeki Biana'yı saçlarından tutup çekerek ayağa kaldırır.

"Oğlunu çağır Meris."

"Hayır, yalvarırım, Owen olmaz—"

"Oğlunu çağır dedim. Yoksa seni de, karnındaki bebeği de öldürürüm."

Biana ağlayarak başını iki yana sallıyorken Ewan bu adamın karısına neden Meris dediğini anlamıyordu. Ewan şokla olanları izliyorken Dorian ona bakar.

"Unutmadan diğerini de aradan kaldıralım, değil mi?"

Ewan bu sefer ne olacağını merak ediyorken bir an sonra önünde bilinçsizce yatan Dorian alev alarak diğer Dorian'la birleşir. Biana'nın saçlarını daha büyük bir güçle çeken Ateşkiran zevkle inlerken Ewan küllere bastıran yumrukları titreyerek onlara bakıyordur.

Dorian, Biana'nın başını geri çekerek hafifçe gülümser.

"Ne istedim Meris?"

Biana *hayır* diyorken Dorian başını sallıyordur.

"*Evet, şimdi, oğlunu da çağıracaksın ve üçümüz, ah hatta dördümüz, güzel Kenda'yı nasıl unuturum? Temiz, berrak suyun çocuğu.*"

Dorian elini Biana'nın karnına bastırırken Ewan ayağa fırlar, ama daha bir adım atmadan alevler onu durdururken Dorian konuşur:

"İstediyimi alır almaz seni evine göndereceğim Akasha, hırçınlaşmaya gerek yok. Evet, Meris, seni bekliyoruz, hadi tatlım."

Biana gözlerinden yaşlar süzülerek ağlıyor, yumruklarını sıkarken bir an sonra Owen küllerin üzerinde belirir. Küçük adam bir anda yüzüne vuran sıcakla irkilir ve annesinin ağladığını gördüğünde o da ağlamaya başlar.

Ewan olanları izliyor, ama alevler onun oğluna ulaşmasına engel oluyordur. Dorian, Biana'yı sertçe yere iter ve ilerleyerek Owen'ı yerden kaldırıp kucağına alır. Çocuk ağlamaya devam ediyorken Dorian onun sesine aldırmadan Ewan'a bakar.

"Diğerlerine anlatacak bir sürü sıcak hatıran var Akasha, geç kalma."

Ewan o anda içinden bir şeylerin çekildiğini hisseder ve haykırırken bir an sonra tekrar Luplex topraklarına düştüğünde ağlayarak toprağı yumruklar.

Ewan ağlıyorken Conrad onu yıkıntıların önünde gördüğü anda fırlamıştır. Abisi kardeşini tutarak kaldırırken Ewan ağlıyor, eliyle boşluğu işaret eder.

"Owen'ı aldı, Biana'yı aldı — *bebeğimi* — gittiler. Neredeler bilmiyorum."

Owen'ın adını duyduğu anda Mason derhal Rhea'ya döner, birkaç saniye sonra çocuklarla beraber Liam ve Mason geri döndüğünde Liam ayakları toprağa geri basar basmaz bağıır:

"OWEN! BİR ANDA YOK OLDU!"

Herkes büyük bir üzüntüyle ağlamaktan ayakta duramayan Ewan'a bakıyorken biraz sonra Latty onu Conrad'ın kollarından alarak sarılır. İkisi birlikte yere çökerken Ewan başını Latty'nin boynuna saklamış, sarsılarak ağlamaya devam eder.

Ocak, 7096

Lucinda omuzları titreyerek kızının tabutuna dokunurken içi boş tabutun üzerinde Delora'nın en sevdiği çiçeklerden kocaman bir buket duruyordur. Salondaki herkes ağlıyorken sıra sıra dizilmiş 6 tabut sevdiklerinin vedalaşmasını bekliyordur.

Lucinda ve Cuslov birbirlerinden destek olarak uzaklaşırken Delora'nın tabutunun yanında anne ve babasının tabutlarına ellerini koymuş olan Delialona sarsılarak ağlıyordur. Onun yanındaki Colm gözlerinden akan yaşları silerek Delia'nın omuzlarını tutar ve genç kadına eğilerek şakağını öper. Delia elini arkaya uzatarak Colm'un ellerinden birini yakalarken mavi gözlerinden akan yaşlar durmuyor, onu gören herkesin içinden bir şey kopup yok oluyordur.

Sıranın en sonunda duran iki tabut iki gencecik kadının, kardeşin, biricik sevilenlerin ruhunu taşıyorken tabutların karşısındaki üç adam dik, ama içleri paramparça, kardeşlerinden geriye kalan boş tabutlara bakıyordur. Scott yanındaki Andrea'dan ve annesinin kucağındaki Liv'den uzaklaşarak Ashley'nin tabutuna ellerini koyar, bir süre bekleyip sonra tek kelime etmeden dönerek uzaklaşırken Andrea içi parçalanarak kocasını takip eder.

Onların ardından kalan Ewan ve Conrad yanyana durmuş, çok sonra kavuştukları, ama çok çabuk kaybettikleri kardeşleri Odette'in tabutunu izliyordur. Conrad gözlerinden akan yaşları silmeye bile yeltenmiyor, öylece parlak ahşap kutuyu izliyorken Ewan elleri titreyerek ağlıyordur. Genç adam bir an sonra yüzünü buruşturarak elini kalbine götürür ve gömleğini sıkarak omzunu Conrad'a yaslarırken arkadaşını Latty de atılmış, ikisi Ewan'a destek olarak uzaklaştırırlar.

Yavaş yavaş boşalan salonda, Eidan tam ortadaki tabutun önünde duruyor, onun arkasında ailesi ve karısı onu bekliyorken Sukıran'ın mavi gözleri ilk defa bu kadar boş bakıyordur. Genç adam uzanarak elini tabutun üzerinde gezdirirken gözleri karşı duvara bakıyor, aklından kimsenin okuyamayacağı kadar çok şey geçiyorken Eidan daha önce hiç varlığını bilmediği bir adamı, Calder'ı hatırlıyordur.

Şubat, 7096

"Meris'le ilgili bir şey buldum sanırım."

Andrea, Elementkıran'ların ofisine girerken elindeki kalın kitabı Eidan'ın masasının üzerine bırakır. Sienna da artık şişmiş olan karnını tutarak o tarafa ilerlerken üçü birlikte kitaba bakıyordur, Andrea okumaya başlar.

"Milyonlarca yıl önce, tanrıların ve insanların yaşadığı evrenlerin ayrılma dönemlerinde bir tanrı vardı. Adı Prometheus'tu. Prometheus tanrılara ait olan ateşi yeryüzündeki insanlara vermek üzere çaldığında Olimpos'un lideri Zeus tarafından cezalandırıldı. O gün tanrılar ve insanların yaşadığı topraklar tamamen ayrıldığında tanrıların ateşinden yeni bir güç doğdu. Aiden."

Eidan kitaptaki ismi gördüğünde mavi bakışlarını Andrea'ya kaldırır.

"Bu kitabı nereden buldun?"

"Merkez Masa'dan özel olarak istettik. Tanrı Efsaneleri sektöründen geldi, oldukça eski — "

"Efsaneyse doğru olup olmadığı nereden bileceğiz?"

Andrea bakışlarını kitaptan çekip Eidan'a çevirirken Sienna ikisinin arasındaki gerginliği görmüş, kaşlarını çatarak bir adım geri çekilerek onlara bakar.

"İkinizin arasının neden bozuk olduğunu bilmiyorum, ama bana da açıklarsanız iyi olur."

Bunun üzerine Eidan oturduğu yerden kalkar ve kitabı sertçe kapatırken Andrea son anda elini geri çeker.

"Ne yapıyorsun Eidan!?"

"Asıl siz ne yapıyorsunuz? Artık başkalarının oyuncağı olmaktan bıkmadınız mı?"

"Eidan hepimiz acı çekiyoruz — "

"Hiçbirimiz acı çekmiyoruz aslında Sienna, ya da Era demeliyim."

Sienna kaşlarını çatarken Eidan elini masadaki kitabın üzerine koyar.

"Burada anlatılan o hikaye biziz. Aiden, ateş. Demetra, toprak. Era, hava. Calder, su."

Andrea'nın gözleri büyümüşken Sienna endişeyle Eidan'a bakıyordur.

"Meris nedir peki?"

"O da su. Meris evrenin şu ana kadar yaptığı milyonlarca hatadan sadece bir tanesi. Onun Sukıran olmaması gerekiyordu, Scorchio'ya gelmemesi gerekiyordu — "

"Eidan, söylediklerini takip edemiyorum — "

"ÖYLEYSE AÇ VE KAHROLASI KİTABI OKU! HEPİNİZİN AKILLARI BULANMIŞ! AKASHA'NIN GÜCÜ ALTINDASINIZ, ONUN YÜZÜNDEN BURADA ACI ÇEKİYORUZ! MAHKUMUZ!"

Eidan elinin altındaki kitabı iterek yere atar. Ağır kitap büyük bir gürültüyle düştüğünde Sienna irkilerek bir adım daha geri çekilir ve iki elini de karnına koyarak Andrea'ya bakar. Toprakkıran, Eidan'ı izliyorken başını iki yana sallar.

"Eidan, bunları nasıl biliyorsun, kimden duyuyorsun bilmiyorum ama — "

"Ben Aiden'in kardeşiyim. Gücünün kardeşiyim. Calder'im. Su zihin demektir, akıl demektir. Sizin bilmediğiniz daha bir sürü şey biliyorum. Anlamsız bir iş yapıyoruz. Aiden, Meris'i ele geçirdi. Hepimiz zaten bunun için bu evrene indik, bunun için toplandık. Şimdi Akasha'yı ortadan kaldırıp tekrar Scorchio'ya dönmemiz gerekiyor — "

"Eidan bunu diğerleri — "

"DİĞERLERİYLE HİÇBİR ŞEY KONUŞMAYACAĞIZ! Hepinize neyin nasıl olduğunu anlatacağım, Andrea izin ver — "

"Hayır, sakın — "

"İzin ver!"

"Hayır dedim!"

Toprakkıran elini savurup Eidan'ın yüzünde ince çizikler açarken Sukıran o çiziklerden incecik sızan kana parmaklarını dokundurarak Andrea'ya bakar.

"Pişman olacaksınız. Hepiniz pişman olacaksınız. Aiden haklıydı. İnsanların bize zarar vereceğini söylediğinde haklıydı — "

"Aiden dediğin adam Franco'yu öldürdü!"

"Franco hiç varolmadı! Biz gücün ta kendisiyiz. Her şey bizim için var Demetra, her şey *bizim için yaratıldı*. Meris'i bulabilmemiz için, onu bulup yok edebilmemiz için. Bütün bu çekilen acılar güçlerimizin varlığını unuttuğumuz içindi. Akasha'ya hizmet ettiğimiz içindi. Şimdi özgür olabilecek şansımız var, Meris yok edilecek ve evimize döneceğiz."

"Buradakiler ne olacak? Bebeğim, Conrad — "

"O bebek *senin*, Conrad'ın değil. Conrad senin için uygun adam değil Era — "

"Bana Era demeyi bırak! Sienna'yım ben!"

"Hepiniz körsünüz, insanların kölesi oldunuz. Uyanın diyorum!"

"Eidan eğer biraz daha devam edersen güvenliği çağıracağım."

Eidan hızla Andrea'ya dönüp başını iki yana sallar.

"Gerek yok, ben kendim giderim."

Sukıran bir anda ortadan kaybolurken Sienna korkuyla Andrea'ya bakar. Toprakkıran da ne olduğunu anlamamış, şu ana kadar içlerinden hiçbiri daha önce cisimlenerek bir yere kaybolmamışken şimdi Eidan'ın bunu nasıl yapabildiğini anlamamıştır. Genç kadın atılarak yerdeki kitabı alır ve az önce açtığı yeri tekrar açarak masaya koyarken Sienna da onunla beraber tekrar kitaba eğilerek okumaya başlar.

Ewan önündeki kitaptan bir sayfa daha çevirir ve orayı okumaya devam ederken Andrea diğerlerine durumu anlatıyordur.

"Meris bizim onu öldürmemizden korktuğu için buraya kaçtığında biz de Akasha'yı yaratarak bu evrene bağlandık — "

"Yani biz siz yarattınız?"

Andrea, sonunda okumayı bitirmiş olan Ewan'a döner

"Sen zaten vardın Ewan. Akasha'nın gücünü evren içinde uzun zamandır değişmemiş bir ruhun tutması gerekiyordu. Sen en uygun olandın, güçler seni seçti — "

"Tanrılar benden daha uzun yaşıyor, neden onlardan birini seçmedi, bir iblisi, bir taşı!? Taş da olduğu yere duruyor!"

Andrea önce cevap vermek için düşünmüş, ama Ewan'ın sorusunun gerçek bir sorudan çok isyan olduğunu anladığında konuşmaz. Ewan kitabı kapatarak ayağa kalkarken elini saçlarından geçirir

"Aiden, Dorian, her kimse çocuğum ve karım onun elinde — "

"Bir şey daha var Ewan — "

"Nedir!?"

"Biana'yla senin yaşadıkların — "

"Hayır — "

"Gerçek olmayabilir. Meris evrene Latty'nin kardeşi olarak inemezdi, kaçak bir güçtü, tekrar doğmuş olması imkansız. Anlatılanlara göre bir Sukiran olduğu için zihin kontrolünde tanrı katına en yakın güçlerden biri — "

"Sus Andrea. Hayatım boyunca neyin ne olduğunu anlamak için bir yerlere çekilip durdum, Biana ya da Meris, hangi biriye onunla yaşadıklarım umrumda bile değil. Ben oğlumu ve daha doğmamış kızımı o adamın elinde kurtarmak istiyorum."

"Yaşadıklarını bile bilmiyoruz — "

"İŞİME YARAYACAK BİR ŞEY SÖYLEYECEK MİSİN?!"

Andrea yükselen sesle irkilirken Conrad kardeşinin kolunu çekerek tekrar yerine oturtur.

"Bugünlük bu kadar masal yeter. Herkes odasına dönsün. Çocuklarınızla ilgilenin, Sienna, tatlım sen de benimle gel.."

Sienna ikiletmeden kalkarak Conrad'ın yanına giderken ikisi beraber ofisten çıkarlar. Andrea da onları takip ederken içerde kalan Latty ve Ewan bir köşede onları dinleyen Vien'e dönerler. Latty onun yanına giderek elini tutarken usulca konuşur

"Çok üzgünüm Vien — "

Vien başını iki yana sallayarak elini kaldırır ve Latty'yi bırakıp odadan çıkarken Ewan onun arkasından bakıyor yumruğunu kitabın üzerine koyarak artık okumayı reddettiği satırlara bakar.

"Andrea, ben Era olduğumu hatırlamıyorum. *Biz yaptık* diyemiyorum."

Andrea bildiğini söylüyorken ikisi beraber Liv ve Nicole'ün odasında oturuyordur. Kızların odaları olaylar sonrasında birleştirilmiş, kapısında 24 saat iki güvenlik görevlisi bekliyorken zaten odanın içinde anne ya da babalardan biri mutlaka oluyordur. Oreon'da kalanların uyku düzenleri artık yok olmuşken herkes olanlara mantıklı bir sebep arıyordu.

Uzun süredir bulunan en iyi sebep Scorchio hikayesi olmuş, Eidan da hikayenin doğruluğunu kanıtlarcasına bir gün aniden Calder olduğunu söyleyip ortadan kaybolunca geride kalan hava ve toprağın da kabullenmekten başka çaresi kalmamıştır.

Andrea onların zihinlerini açacak bir şeyin olup olmadığını düşünüyorken kızının siyah saçlarını okşuyor, huzurlu uykusunu izliyordur.

"Hatırlayamasak bile bulabildiğimiz her şeyi okumamız gerekiyor. Gerekirse tanrılarla konuşuruz."

"Charlize neler olduğunu biliyor mudur?"

"Mutlaka bir fikri vardır Sienna."

Sienna başını sallayarak kendi kızına dönerken yarın Charlize'le bağlantıya geçmeyi düşünür.

"Scorchio diye bir oluşumdan haberim yok."

Sienna bütün hayalleri bir anda paramparça olarak Andrea'ya bakarken Toprakkıran önündeki Hava Tanrıçası Charlize'e dönmüştür.

"Efsaneye göre Prometheus — "

"Prometheus'la tanışıklığı olabilecek kadar yaşlı bir tanrıça değilim."

Andrea sessizce başını sallarken Charlize geldiğinden beri ilk defa kendine bir şey sorulmadan konuşma ihtiyacını hisseder.

"Aradığınız ya da hatırladığınız her neyse tanrılarla bir bağı olmadığını bilin. Eğer gerçekten bizim emrimizde olsaydınız bu kadar dağılmanıza izin vermezdik. İnsanların oluşturduğu *efsaneler* üzerinden hareket ediyorsanız iyi şanslar."

Sienna iç çekerek arkasındaki iskemleye otururken Charlize dönerek onun şişkin karnına bakar, sonra Havakıran'la göz göze gelir, ama bir şey söylemeden ortadan kaybolurken Sienna kaşlarını çatarak elini karnının üzerine koyarak hafifçe okşar.

Mart, 7096

Vien elindeki kutuyla ofisinden çıkıyorken Conrad onu görmüş, yanına gelerek kutuyu elinden alır.

"Nedir bunlar?"

"Eidan'ın Oreon'da kalan eşyaları. Norah istedi."

Conrad kutunun içindeki türlü türlü garip oyuncağa ve aralara sıkışmış not kağıtlarıyla fotoğraflara bakar. Vien onun yanında yürüyor, asansörün düğmesine basarken ev anahtarlarını elinde çeviriyordur, Conrad'a döner

"Eidan dönmeyecek Conrad. Annesi de oğlu bildiği adama ait eşyaları benden rica etti, ben de götürüyorum. Yarın Jüpiter'e geri dönüyorlar."

"Eidan'ın aslında Calder denen adam olduğunu sen mi söyledin?"

"Kendisi ortalarda yok, değil mi?"

Conrad buna cevap vermezken asansör gelmiştir. Vien dönüp Conrad'ın elinden kutuyu alır.

"Uçuş üssüne gideceğim, sen oralara kadar inme, sağol Conrad."

Conrad kutuyu verdikten sonra Vien'in kolunu tutar

"İyi misin?"

"Değilim, ama olurum. İlk defa terk edilmedim."

Conrad yine sessiz kalırken Vien ona tekrar teşekkür eder ve kutunun altından uzattığı parmağıyla düğmeye basarak kapıları kapatır.

Vien elindeki kutuyu mutfaktaki bir sürü başka kutunun üzerine bırakırken Sarah elindeki koli bandıyla onun yanına gelmiştir.

"Hiç mi haber yok?"

Vien başını iki yana sallarken derin bir nefes alır. Boş mutfağa şöyle bir göz attıktan sonra tekrar Sarah'ya döner

"Bizim tanıdığımız Eidan artık geri gelmeyecek Sarah. Çok üzgünüm — "

"O benim kardeşim Vien, bir anda bunu kabullenmemizi bekleyemezsin. Sen her ne kadar alışmış olsan da — "

"Alışmakla ilgisi yok Sarah, ben de kahroluyorum!"

"İyi saklıyorsun!"

"Kocam beni terk etti Sarah. Gittiğinde siz şehir içindeydiniz, ben bir kat aşağıdaydım. Sizinle gitmeden önce her hafta sonu konuştu, ben bir ay boyunca soğuk bir duvarla aynı yatağa girdim. Eidan çekip gitmeden çok önce başka bir adam olmuştu zaten — "

"Sizin yönetiminiz, sizin saçmalıklarınız yüzünden — "

"Kardeşin gittiği için beni mi suçluyorsun!?"

"Eidan seninle tanışmasaydı eninde sonunda geri dönerdi. Oradaki diğer *kıranların* bir işe yaradığını gördük mü — "

"Hepsi bir çözüm bulabilmek için çalışıyor Sarah!"

Sarah sinirle gülerek *tabii* derken Vien'in getirdiği kutuyu alıp tezgaha koyar ve içindikileri teker teker çıkarmaya başlar. Vien çoktan oradan kovulduğunu anlamış, dudağını kemirerek arkasını döner ve mutfaktan çıkacakken Norah'yla karşılaşır.

"Hala bir şey yok, değil mi?"

"Üzgünüm."

"Olursa bize de haber verirsin, değil mi Vien? İyi ya da kötü."

Vien başını sallarken Norah'nın gözleri dolmuş, uzanarak Vien'i tutar ve sınıksız sararken kulağına fısıldar

"Hiçbir şey senin suçun değil. Eidan seni çok seviyordu."

Vien gözlerinin yandığını hissettiğinde hafifçe öksürerek Norah'dan ayrılır ve Jüpiter'e gittiklerinde haber vermelerini söyler. Vien evden çıkıp kapı arkasından kapandığında Norah kızgınlıkla Sarah'ya bakar. Anne ve kız göz göze gelir, ama konuşmazken Sarah tekrar önüne dönerek Eidan'dan kalan aile fotoğraflarına bakar.

Vien gözlerini silerek ofisinden içeri girip masasının başında oturan Conrad'ı görünce irkilir. Conrad elindeki mektup açacağını indirip masaya bırakırken oturduğu yerden kalkar. Vien hala kapıyı tutuyor, dolu gözlerle ona bakıyorken Conrad onun karar vermeye çalıştığını görebiliyordur. Upuzun siyah saçlar genç kadının omuzlarından dökülüyorken Vien güçlü olmaya çalışıyor, ayakta durmaya çalışıyor, bu terkedişin de diğerlerine benzediğine kendini inandırmaya çalışıyordu.

Conrad onun kapıyı tutan elini indirip Vien'i kendine çeker ve sınıksız sarılırken Vien minnacık bir ses çıkararak kendini Conrad'ın kollarına bırakır. Biraz sonra kollarındaki kadın tüm gücüyle ağlarken Conrad onun sesini başka kimsenin duymaması için ofisin kapısını kapatır.

Andrea kollarına yüklendiği kitaplarla koridorda yürüyor, Ewan'ın kapısının önüne geldiğinde ayağıyla vurur ve zaten açık olan kapı daha da aralanırken Andrea içeri süzülür.

“Ewan?”

Odanın bir köşesindeki kitap yığınının ortasına oturmuş olan adam elinin tersiyle gözlerini siler ve olduğu yerde doğrulurken Andrea’ya bakar.

“Buradayım, neler getirdin?”

Andrea yere eğilip kitapları bırakırken Ewan saç sakalına karışmış bir halde en üstteki kitaba uzanır. Aylardır jilet ya da tarak yüzü görmemiş, ama hala kaliteli gömlekler giyen bir dağ adamı gibi görünen Akasha elindeki kitabı inceliyorken Toprakkıran da onu inceliyordur.

“Yiyecek bir şey ister misin?”

“Gerek yok, acıkmıyorum. Bunları sen okudun mu?”

“Hepsini değil, ama sen benden daha hızlısın.”

Ewan başını sallarken Andrea onun önündeki kağıt ve kitap yığınlarına bakarak ayağa kalkar. Ewan onun gidişine aldırılmıyorken Andrea dönerek odadan çıkar ve Latty’i bulmak için artık yatak odalarıyla eş konuma gelmiş ofislerin birine daha gider.

Latty, kucağındaki Jonathan’la beraber dışardaki yıldızları izliyorken küçük adam uykulu gözlerle annesinin ara sıra işaret ettiği parlak noktalara bakıyordur. Latty onun yavaş yavaş sakinleşen nefesini dinliyor, uyumasını bekliyorken birazdan ofisinin kapısı açıldığında başını çevirerek kimin geldiğine bakar. Andrea onları görünce gülümseyerek odada ilerler ve masanın başına geldiğinde gözü boş masada duran 3 mektuba takılır.

Latty onun gördüğünü görmüş, oğlunu hafifçe kucağında sallarken yine önüne döner

“Lucinda, Cuslov ve Calis. İstifalarını verdiler.”

Andrea üzüntüyle kağıtları kaldırıp aynı metnin altındaki üç farklı imzayı incelerken onaylaması istenen ismin altındaki kısım hala boştur.

“İzin verecek misin?”

“Başka ne yapabilirim ki? Dante ve Faye için en iyisi bu olur. Lucinda zaten perişan. Her gün Delora’nın hayaletiyle dolaşmanın ne kadar büyük bir işkence olduğunu kendim zaten biliyorum.”

“Latty yapmak zorunda değilsin, birbirinize destek olabildirsin — ”

“Ben kendimi bile zor ayakta tutuyorum Andrea.”

Prences dönerek masadaki kalemlerden bir tanesini alır ve Andrea’ya bakar. Toprakkıran elindeki kağıtları tekrar masaya bırakır ve Latty’nin üçünü de teker teker imzalamasını izlerken Jonathan annesinin kucağında uyukluyordur.

Latty, Jonathan’ı Andrea’ya vermiş, kendisi Ewan’ı görmek için genç adamın ofisine girer. Ewan kitapların arasında, başını duvara yaslamış, başı ara sıra düşerek uyuyorken Latty onun artık yorgunluktan gözünü açamamış olduğunu tahmin ediyordur.

Prences ilerler ve ewan’ın kucağındaki kitabı alıp kapatarak bir kenara koyar. Düşen başını küçük elleriyle tutarak kaldırırken Ewan onun dokunuşuyla uyanmış, irkilerek doğrulur. Latty hafifçe gülümserken Ewan yanındaki insanın Latty olduğunu anladığında rahatlar ve tekrar arkasına yaslanır. Latty kitapların ve notların düzenini bozmamaya çalışarak Ewan’ın yanına otururken sorar

"Yeni bir şey var mı?"

"Çocuklarınızı *tam burada bulabilirsiniz* demediği sürece yok ve demiyor kahrolası. Yok."

Latty bir şey söylemiyorken Ewan başını çevirerek ona bakar.

"Sadece iyi olduklarını bilsem..."

"Andrea hepsinin hala hayatta olduğundan emin."

"Nasıl emin olduğunu söylemiyor."

"Ben inanmak istiyorum, sen de inan."

Ewan başını sallar ve tekrar önüne dönerken Latty elini genç adamın şekilsiz saçlarına sokar, sonra yavaşça sakallı yüzüne inerken Ewan da çenesini sıvazlıyordur.

"Fazla uzadılar, farkındayım."

"Şikayet etmiyorum, istemiyorsan kesme. Kimse görmüyor."

Ewan başını sallarken Latty yavaşça onun boynunu ovuyor, usulca konuşur

"Calisler bugün Lucinda'yla beraber gittiler."

"Keşke ben de gidebilsem. Ben de *lanet olsun* diyecek kadar her şeyimi yanımda bulabilsem. Sen de git Latty, uzaklaş. Jonathan'ı daha güzel bir yere götür — "

Latty elini Ewan'ın boynundan çekip dudaklarına koyar ve onu sustururken Ewan gözlerini kapatarak başını arkaya yaslar. Latty elini kendine çekerek kucağına koyar ve bakışlarını Ewan'dan ayırmadan konuşur

"Benim her şeyim dediğim şeylerin içinde sen de varsın. Gidemem, bir daha sorma."

Ewan usul bir *tamam* mırıldanırken Latty de başını sallar ve yanında oturan adama biraz daha yaklaşıp başını onun omzuna yaslar. İkisi sessizce kitapların arasında otururken gezegenlerinde bir sürü insan, felaketin habercisi onlara uğramış gibi evlerini boşaltıp hayatları için yeni bir yer arıyordur.

2 . DEĞİŞİM

Mayıs, 7096

“Luplex başta olmak üzere dış uzayda halkın çıkardığı ayaklanmaların şiddeti artıyor. Maynard’da Aralık ayında çıkan yangının ardından Oreon Yüksek Kurulu ve kraliyetin yaşadığı kan kaybı Dış Uzay piyasalarını ve sosyal dengeyi olumsuz yönde etkilemeye devam ediyor. İsyan grupları arasında kurulan bağımsız örgütler bugün birleşme kararı alarak yönetime karşı direniş göstereceklerini açıkladı...”

Ewan önündeki televizyona tekme basmak istiyorken her gün mızırılan halkın hikayeleri canını sıkmaya başlamıştır.

“Onlar mı yönetmek istiyor!? GELSİNLER, HEPSİ ONLARIN!”

“Ewan, sakın ol — ”

“Nasıl sakın olayım!? Halk çil sürüsü gibi oradan oraya koşuyor, arada birkaç tanesi sivrilip *örgütüz biz* diye kafalarını uzatıyor. İdam cezasını geri getireceğim. Kral değil miyim?”

Latty başını iki yana sallayarak televizyonun sesini kısar. Ewan kendini koltuğuna atarken başını ellerinin arasına alır

“Kimse kalmadı. *Hiç kimse*. Her gün eli boş döndükçe vazgeçen bir tek ben olmalıyım, değil mi? Hayır, önüne gelen ben gidiyorum dedi. Sıkıldı, bıraktı. Colm benimle tek kelime etmeden istifasını masama bıraktı. Yüzüme bile bakmadı, piç kurusu...”

Latty iki aydır sürekli Colm’un hikayesini dinliyorken Ewan artık çocuklarını bulamadığı için ağlamıyor, ama daha kötüsü, her gün birilerine bağırıp çağırıyorken Oreon içinde kırılmadık vazo, kafaya atılmadık ofis malzemeleri kalmamıştır. Latty bir gün birinin canının fena halde yanacağını biliyor, görevlilerin sıkıntıdan değil, Kral’ın psikolojik dengesinden endişelendikleri için uzaklaşmaya çalıştığını görebiliyordur.

“Evlen benimle.”

Ewan homurdanmalarının arasında kulağına gelen şeyle bir anda susarken başını Latty’e çevirir.

“Ne dedin sen?”

“Evlen benimle, evlenelim. Kaptan Crash ve Prenses Latty. Devletin başında biz varız diyelim. Ne yalancı Sukıranlar, ne ortalığı ateşe veren sapıklar. Biz, ikimiz.”

Ewan cevap vermiyorken Latty de elindeki kumandayla öylece oturmuş, cevap bekliyordur.

“Evlenelim.”

Latty başını sallarken Ewan ayağa kalkar, televizyonu ittirerek kapatır ve odadan çıkarak evlendirme işini kim yapıyorsa onu bulmaya gider.

12 Mayıs, 7096

“İstemiyorum Sienna, gerçekten.”

Sienna elindeki duvağı ofisteki masanın üzerine bırakırken Latty üzerindeki gösterişsiz beyaz elbisenin eteklerini düzeltir. Kulağındaki küpelerine bakıp topuz yaptığı saçlarını eliyle geriye doğru iterken Andrea elinde turuncu tek bir çiçekle içeri girer. Latty onun elindeki parlak çiçeğe bakıyor, o bir şey diyemeden Andrea ilerler ve çiçeği genç kadının topuzuna tuttururken aynadan onun gözlerine bakar

"Cenazeye gitmiyorsun. Bunu sen hak etmiştin Latty, sevdiğin adamla beraber oluyorsun."

Latty başını sallarken onun hayal ettiği düğün bundan evrenlerce uzaktadır. Göz alan kat kat beyaz etekler içinde, elinde kocaman bir buketle, sarayının bahçesinde evlenmek istiyordur prenses. Delora'sı önünden yürürken konukların ona gülümsemesini, onu bekleyen Ewan'ın sürekli homurdanmasını, ama o merdivenlerden inerken yıllardır gözlerinde olmayan o parıltıyı görmeyi hayal ediyordur.

Genç kadın ofisine başka bir odada getirilmiş boy aynasının önünde, hayallerinin bir an sanki olacağını düşünerek kendi kendine gülümserken derin bir nefes alır ve uzanarak saçındaki çiçeğe dokunurken konuşur

"İzin verilenler dışında kimse içeri girmesin demiştin."

"Girmediler, Scott'la konuştum."

Latty teşekkür eder ve olmayan buketiyle beraber odadan çıkarken nedime olmayan Andrea ve Sienna gelini takip ederler.

Latty artık çok sık kullanılmayan çiçek kokulu salonun kapılarından girerken odadaki tek konuklar olan birkaç basın mensubunun patlayan flaşlarına bakar ve hafifçe gülümser. Adımları normalde olduğundan daha yavaş değil, rahat bir şekilde rahibin önünde onu bekleyen Ewan'ın yanına gider ve genç adamın elini tutarak bakışlarını rahibe çevirir.

Damat ve gelinin iki yanında bekleyen Conrad ve Sienna ikisinin geleneksel yeminleri etmesini izler ve yeri geldiğinde yüzükleri uzatırken prenses parmağına geçirilen taşsız evlilik bandına bakar. Sonra dönerek Sienna'dan Ewan'ın yüzüğünü alır ve kocasının yaptığı gibi sessizce parmağına geçirirken Ewan onu izliyor, kahverengi gözlerin dolduğunu görüyordur. Latty hafifçe gülümseyerek başını kaldırdığında rahip gelinin öpülmesi iznini verir. Ewan ellerini tuttuğu kadını kendine çekerek dudaklarına eğilirken Prenses Latty Kaptan Crash'e kavuşmuş, kapalı gözlerinden birer damla yaş düşerek kocasını öper, flaşlar patlar.

Basın mensupları birer kadeh şampanya verilerek uğurlanmış, Oreon eski sessizliğine bürünmüşken ikisinin de ısrarlarına rağmen Ewan ve Latty odalarına kapatılmıştır.

Latty saçındaki çiçeği çıkarıp aynanın önüne koyuyorken diğer eli de sımsıkı tepesinde duran topuzu çözmeye uğraşıyordur. Titreyen elleri saçındaki o korkunç tel tokaları çıkarmaya yeterli gelmiyorken sihir kullanmadığı için kendinden nefret ediyordur. Tam sinirden bütün topuzu avuçlayıp çekecekken Ewan onun elini tutar ve son tel tokaları da çıkarıp kahverengi bukleleri serbest bırakır.

Latty dağılan saçlarını aynadan izliyorken arkasındaki Ewan aylar sonra ilk defa traş olmuş, saçları hala biraz uzun, ama yüzü, dudakları, gözleri apaçık, Latty'e bakıyordur. Latty arkasını dönerek aynadaki yansımayı bırakır ve gerçeğiyle göz göze gelirken Ewan uzanarak onun alnını öper. Latty gözlerini kapatarak kocasının göğsüne tutunurken ona sarılan adam onun hayallerini biliyor, yapamadıklarının farkında, ama sıkılıp, vazgeçip, korkup kaçmıyordur.

Ewan elinin altındaki ince fermuarı yavaşça açarken Latty tüyleri diken diken olarak başını önündeki adama kaldırır. İkisnin dudakları buluşurken bir daha hiç giyilmeyecek olan beyaz elbise kraliçenin teninden yere süzülür...

"Sevgili kocan senin yokluğuna alışmış gibi görünüyor Meris."

Dorian elindeki gazeteyi Biana'nın önüne atar ve aylardır Scorchio'da onu kapalı tuttuğu odadaki rahat koltukların birine oturur. Biana kolundaki bebeğin başını tutarak yatağın üzerindeki gazeteye eğilir ve yeni kral ile kraliçenin resmine bakarken hafifçe yutkunur. Böyle olmasını bekliyordur. Aylardır tek bir haber alamadığı için Ewan'ın çıldırmasından çok Latty'le evlenmesi daha mantıklı geliyordur.

Sukıran, kollarındaki küçük kızı, Kenda'sını usulca sallarken Dorian ikisini izliyor, parmakları oturduğu koltuğun kollarında dolaşırken sorar

"Biz de onlara küçük bir hatıra yollayalım mı?"

"Ne yapmak istiyorsan yap Aiden."

"Calder!"

Bir an sonra Eidan odada belirirken dönerek yataktaki Biana ve Kenda'ya bakar, sonra Dorian'a döner.

"Daha dün oradaydım — "

"Bugün de orada olursun, bebeğimiz doğdu, haber vermek gerek."

"Fark edecekler — "

"Güzel eşin bir şey yumurtlamadığı sürece fark edemezler. Git, özlemişsindir."

Eidan cevap vermeden ortadan kaybolurken Dorian büyük bir keyifle yataktaki anne ve kızını izler.

Vien, bomboş olan evinde, sadece kendisi için oldukça büyük olan yatağında sessizce bir kitap okuyorken yeni gördüğü şeyleri bir kenara not alıyordu. Üzerindeki siyah saten geceliğin kıvrımları baş ucundaki gece lambasının ışığıyla parlıyor, daha yeni yıkanmış saçlarının lavanta kokusu odada yayılıyordu.

Genç kadın elindeki eski kitaptan Sukıranlarla ilgili bir noktayı daha not alırken içerde dış kapının açılıp kapandığını duyar. Kitabı bırakıp yavaşça olduğu yerde doğrulurken adım seslerini duyuyordu. Başını çevirip komodinin üzerindeki uzun ince ve oldukça sivri uçlu bir bibloyu eline alır ve bordo çarşafı ittirerek yataktan kalkarken her ihtimale karşı içeri seslenir

"Conrad?"

Ayak sesleri bir an dururken Vien küçük adımlarla kapıya gider ve yavaşça açarken onun odasından vuran ışık koridorda bekleyen Eidan'ı aydınlatır.

"Conrad'ı mı bekliyordun?"

"Eidan — "

"Başkasını bekliyorsan — "

Vien elindeki bibloyu yere bırakıp önündeki adama atılırken Eidan onun sınıksız tutar. İkisi sertçe öpüşürken Vien sarışın adamın başını tutuyor, dudaklarına bastırıyor, sırtından kendine çekiyordur. İkisi de bir parça hava içinden birbirlerinden ayrılırken Vien gözleri dolarak ona bakar.

"Gitme — "

"Kalmak için gelmedim, haberlerim var — "

"Eidan, lütfen — "

"Kenda doğdu. Üçü de iyiler, kimse onlara zarar vermiyor. Ewan'a ilet — "

Vien ağlayarak başını iki yana sallıyorken Eidan onun kollarını üzerinden sökerek uzaklaştırır.

"Ağlama Vien, zayıflık sana yakışmıyor — "
"Eidan!"

Eidan o anda tekrar ortadan kaybolurken Vien bu adamın ona neden bu kadar işkence çektiğini bilmiyor, duvara tutunarak yavaşça yere çöker.

"Üçü de iyiler — "
"Vien, gelmemi ister misin?"

Vien telefonu biraz daha sıkı tutarak başını iki yana sallar.

"Hayır Andrea, iyiyim. Yarın her zamanki gibi Ewan'a iletirsin — "
"Eninde sonunda Eidan'ın gelip gittiğini söylememiz gerek — "
"Hayır. Lütfen, öğrenirlerse bir daha gelmeyeceğini söyledi, biliyorsun Andrea, lütfen."

Karşı taraftan ses gelmezken Vien hafifçe burnunu çeker

"Andrea?"
"Tamam, ben yarın hallederim, ama sen iyi değilsin — "
"İyiyim, gerçekten. Daha iyi olurum. Başka bir şey olursa haber veririm, iyi geceler."
"İyi geceler Vien, dikkat et."

Vien tamam der ve telefonu kapatıp tekrar baş ucuna koyar. Yatağın üzerinde birikmiş kağıt peçete toplarını alıp oturduğu yerden kalkar ve onları atıp tekrar odaya geri döner. Işıklar kapanıp Vien tekrar yatağına girdiğinde sabah olmak üzeredir. Vien uyumak için gözlerini kapatırken uykunun gelmeyeceğini biliyor, yine de dener.

"Sen nereden biliyorsun!? Ben bir şey hissetmiyorum!?"

Andrea hafifçe gülümserken mutluluktan ve aynı zamanda öfkeden yerinde duramayan Ewan'ın ellerini tutar.

"Hissediyorum. Doğum benim işim. Scorchio'da doğan bir gücü hissetmem normal. İyiler Ewan — "
"Biz neden oraya gidemiyoruz!? Her şeyi hissediyorsun, neredeyse görüyorsun, neden gidemiyoruz!?"

Andrea her seferinde yalan söylemekten bıkmak üzere, ama yine de bir şey düşünüp başını iki yana sallar.

"Gidebilmek için bir yol arıyoruz, bulduğumuz anda düşünmeden gideceğiz Ewan, biliyorsun."

Ewan başını sallarken ellerini saçlarından geçirir ve hafifçe gülümser.

"İyiler, çocuklarım iyiler!"

Andrea da gülümserken Ewan ofisinden dışarı fırlayıp Latty'e seslenir. Arkada kalan Andrea yorgun bir nefes vererek alnını ovar ve Ewan'ın arkasından çıkı kapıyı kapatır.

Andrea çocuklara bakmak için odaya gidiyorken koridorda üzerinden iki çocuğun sarktığı Liam'ı görünce gülümser.

"Liv'e yer kalmadı mı?"

Liam sol kolunda sürekli zıplayan Nicole'ü ısırmış gibi yaparken cevaplar

"Babası kızını bu delilerin yanından kaçırdı — hey, hey!"

Jonathan küçük ayaklarıyla Liam'ın sağ ayağının üzerine çıkmış, paçalarını tutup çekiştiriyorken genç adam gülerken bir adım ileri atar. Jonathan keyifle gülerken Andrea onları eğlencelerine bırakarak kocasının ofisine ilerler.

Toprakkıran kapıyı tıklatıp içeri girerken babası Liv'i masasına oturmuş, hafifçe gülümseyerek sohbet ediyordur. Liv elleriyle masadaki kağıtları ittiriyorken bir grup kağıt uçarak Andrea'nın ayaklarının dibine düşer. Scott atılmış, ama hiçbirini tutamamışken Andrea gülerken kağıtları yerden kaldırır, ama aralarında bir tanesi genç kadının ifadesini değiştirir.

"Bu nedir Scott?"

"Sizinle konuşacaktım — "

"İstifa dilekçeni hazırlamadan önce konuşulur sanıyordum."

Andrea, dilekçe hariç bütün kağıtları masaya koyarken Scott, Liv'i masadan indirir.

"Neptün'de eski pozisyonuma çok yakın bir teklif aldım — "

"Kabul ettiğini söyleme."

Scott sessiz kalırken Andrea bacaklarına sarılan kızının başını tutar. Elleri sevecenlikle küçük Liv'in saçlarını düzeltiyorken bakışları şokla ve öfkeyle kocasına bakıyordur.

"Bana neden bu kararını açıklamadığını söyler misin?"

"Liv'in önünde tartışma — "

"Tartışmıyoruz Scott. Gayet mantıklı bir soru soruyorum. Böyle bir zamanda, nasıl kendi başına kararlar alırsın — "

"Uzun zamandır düşünüyordum Andrea. Ashley'nin ölümünden sonra — "

Andrea cümlelerin gerisini zaten biliyor, eğilerek kızını kollarının altından kaldırıp kucağına alır.

"Ben Neptün'e gitmiyorum Scott, burada işlerim var."

"Ne işin var Andrea? Kralın çocuklarını mı arıyorsun?"

Andrea başını iki yana sallayarak arkasını döner ve odadan çıkacakken Scott arkasından konuşur.

"Bizi ilgilendiren hiçbir şey yok burada. Kızımın bu insanların arasında büyümesini istemiyorum Andrea!"

Andrea bunu duyunca hızla arkasını döner. Liv mavi gözleri kocaman, annesinin boynuna tutunurken Andrea sesini yükseltmemeye çalışarak parmağını Scott'a kaldırır

"O benim de kızım. Hayatımız hakkında tek başına karar veremezsin. *Asla*, böyle bir şey yapamazsın — "

"Senin kararlarına güvenmediğim zaman yapabilirim."

Andrea, ağzı açık kalmış, başka bir şey söyleyemiyorken elini indirir ve kızını biraz daha sıkı tutup arkasını dönerek ofisten çıkarken kapıyı sertçe çarpar.

"Gitmek istemiyorum. Bu kadar basit. Nasıl böyle bir şey yapar!?"

Andrea elementlerin ofisinde dört dönüyorken Sienna artık diyecek bir şey bulamamış, onu izliyordur. Andrea bir tur daha atarken içeri Latty girer ve elindeki istifa dilekçesini gösterir

"Bu nedir? Gidiyor musunuz?"

Andrea sinirle gülerken hızla yürür ve Latty'i geçerek dışarı çıkarken kraliçe ellerini iki yana açarak Sienna'ya bakar

"Neler oluyor?!"

"Scott, Andrea'yla konuşmadan o dilekçeyi sana vermiş — "

"Reddederim?"

"Bilmiyorum Latty, birazdan anlarız."

Latty başını sallayarak ellerini indirir.

"Sen nasılsın?"

"İyi sayılırım, yorgunum biraz."

"Kocaman oldun çünkü."

Sienna gülerken Latty de gülümser

"Vien'e uğradın mı bugün?"

Sienna hayır dediğinde Latty onun koluna girerek küçük bebeği ve annesini doktora götürür.

Temmuz, 7096

"Bunu imzaladığımda bitecek mi?"

Chris başını sallarken Andrea derin bir nefes alır ve masaya eğilerek boşanma belgelerinde gerekli yerleri imzalar, sonra kalemi bırakarak doğrulurken Chris kağıtları toparlayarak dosyasına yerleştirir.

"Nafaka istemediğine emin misin, tekrar soruyorum. İstersen bir daha dava açılabilir — "

"Hayır, kızımı bana bırakması yeterli. Başka bir şey istemiyorum."

Chris anladığını söyleyerek başını sallar ve uzanarak Andrea'nın omzunu hafifçe sıkar

"Üzgünüm Andrea, böyle olsun istemezdim."

"Sağol Chris, ama ben iyiyim. Gerçekten. Her şey için teşekkür ederim. Hala ücretini ödemek istiyorum — "

"Asla. Son Luplex davamın bu olmasını hiç istemezdim, bir de üzerine para mı alacağım? Hem de senden?"

Andrea hafifçe gülümserken uzanarak genç adama sarılır.

"Sık sık ziyarete gelin, terk edenlerden olmayın, olur mu?"

Chris başını sallarken ikisi ayrılır.

"Tessa'yı yeğenlerinden uzak tutmak mümkün olmayacak zaten. Önümüzdeki ay yine buradayız. Doğumu kaçırmak istemez."

Andrea gözleri parlayarak gülümserken Chris çantasını tutar ve unuttuğu bir şey olup olmadığını görmek için tekrar masaya bakar. Her şey yerli yerindeyken genç adam Andrea'ya döner

"Evet, artık bekarsınız Miss Dillard."

Eski bayan Ellen, yine Dillard olmuş derin bir nefes alarak başını sallar. Chris onu koluna alarak odadan çıkarırken Venüs'e ne zaman tatile geleceklerini sorar.

"Kalmak için gelmedin, biliyorum."

Vien, yanında oturan adamın başını salladığını görüyorken ona bakmadan sorar

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Nedir seni *bu kadar* onun yanına bağlayan Eidan?"

"Ben oraya aidim, hep öyle oldum."

"Burada olanlar canını acıttığı için oraya kaçtın. Herkesi arkada bıraktın, şimdi benim canımı yakarak intikam mı alıyorsun?"

Eidan kendisiyle ilgili sorulara cevap vermiyor, artık daha koyu bakan mavi gözleriyle etrafı izliyordur. İkisi şehir içinde, artık hep boş olan parklardan birinde oturuyorken Vien önündeki kurumuş süs çeşmesine bakarak aylardır söylemek istediği şeyleri düşünür.

"Andrea'nın oraya gelmenin bir yolunu bulması an meselesi, o zaman ne olacak?"

"Bu sorulara cevap vermem —"

"O zaman neden geliyorsun!? Gideceksen gitseydin! Bir daha gelmeseydin Eidan! Neden bana bunu yapıyorsun? Sana aşık değil miyim sanıyorsun? Ben de bir anda *evet, ben aslında evli değildim* mi demeliyim?"

Eidan'ın mavi gözleri yanındaki kadına dönerken Vien artık ağlamadan onun karşısında durabiliyordur.

"Bir daha seni görmek istemiyorum. Söyleyecek bir şeyin varsa başkasını bul, hatta hiç konuşma —"
"Oreon'dan ayrılın. Güvenli bir yer bulun, şehir içinde, mümkünse yer altında."

Vien'in gözleri büyürken Eidan oldukça sakin, önüne döner ve başka bir şey söylemez.

"Neden?"

Sukiran soruyu cevaplamadığında Vien onun koluna uzanır, ama bir an dokunmaktan korkar ve elini tekrar kendine çeker.

"Ne zaman?"

"Yarın, ya da sonraki gün. Emin değilim. Ayrılın."

Vien başını sallayarak oturduğu yerden kalkar ve topukları taşlarda tok bir ses çıkararak uzaklaşırken Eidan da kalkar. Sukiran karısının tam tersi yönüne yürümeye başlar ve biraz sonra ortadan kaybolurken arkalarında kalan süs çeşmesi tekrar akmaya başlar.

"NE ZAMANDAN BERİ SAKLIYORSUN VIEN!?"

Vien, Ewan'ın bağırışlarına aldırılmıyorken öylece ona bakarak oturuyordur.

"Ben saklamasam bu kadarını bile öğrenemeyecektik — "

"Ne olacakmış!? Her yanı mı yakacakmış — "

"Bilmiyorum! Ama uzaklaşın dedi, Oreon'da ayrılmanız gerek — "

"UZAYDAYIZ VIEN!? BURADA ATEŞ YANMAZ — "

"BİLMYORUM EWAN! BİLMİYORUM! UZAKLAŞIN DEDİ BEN DE GELİP SİZE SÖYLEDİM! BENİM KENDİ CANIMDAN BAŞKA KURTARACAK BİR ŞEYİM YOK! EIDAN İSTESE ONUNLA GİDECEK KADAR YALNIZIM BEN! SEN DE BURADA BENİ AZARLAYACAĞINA BİR ŞEYLER YAP!"

Ewan öfkeden titreyerek Vien'e bakıyorken genç kadın oturduğu yerden kalkar ve odadan çıkıp kapıyı açık bırakır. Adımları gittikçe hızlanıyor, kendine ait sağlık departmanının resepsiyonuna gelir. Standın etrafını dolaşp içeri girerek görevli hemşireden izin ister ve bilgisayarın başına geçip acil durum kodunu girer. O anda departman içinde alarmlar çalmaya başladığında hemşire şokla Vien'e bakar. Vien bilgisayarı bırakıp geri çekilirken hemşireye bakar

"Binayı boşaltın Shade, teşekkürler."

Hemşire öylece Vien'e bakıyorken odalardaki hastabakıcılar dışarı çıkmış, diğer doktorlar da ne olduğuna bakmak için koridorlara dökülmüştür. Vien onların arasından geçip gidiyorken zaman onun yavaşlamıştır. Sesler yavaş yavaş usul bir uğultuya dönüşüyorken Vien departmanın kapılarını ittirerek dışarı çıkar.

Vien toplantı odalarından birinde, önünden geçip giden kalabalığı izliyorken kollarını kavuşturur.

Aylardır kendi için kurduğu her şey birer birer yıkılmışken genç kadın önünden geçen insanların zarar görmemesi için dua ediyordu. O sırada arkasındaki büyük ekrandan flaş haberler geçiyorken Luplex'te olağanüstü hal ilan edildiği söyleniyordu. Henüz gerçek sebebi belli olmasa da kraliyet ve Oreon'dan gelen emirlerle halkın sığınaklara girmesi öneriliyordu.

Vien dönerek televizyonu kapatır ve kumandayı sakince yerine bırakırken toplantı odasının kapısı açılır ve Voc içeri dalar

"Efendim, sizin de çıkmanız gerekiyor — "

"Çıkacağım Voc, sen diğerleriyle ilgilenip düzeni sağla lütfen."

"Tabii efendim, nasıl isterseniz."

Kısa boylu adam kapıyı tekrar kapatarak dışarı çıkar ve ellerini birbirine vurarak kalabalığı düzenlerken Vien, Oreon'un bir daha ne zaman tekrar dolacağını bilmeden yavaş yavaş yapayalnız bırakılmasını izliyordu.

"Peder Larson, ne kadar güzel bir gün, değil mi?"

Dorian önündeki pencereden dışardaki kuru toprakları ve kapalı gökyüzünü gösterir. Yanındaki adam siyah cüppesinin içinde kaybolurcasına önündeki Ateşkiran'ı izliyorken cevap vermez.

"Bugün deney kafesinden çıkmak için çok uygun bir gün olduğuna karar verdim. Biraz sonra Luplex'e ineceğim, oradaki zavallı insanlara iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?"

"İnsanlara işkence çektirerek eline ne geçecek?"

"Güç, saygı, inanç, aitik, daha saymamı ister misiniz Peder?"

Bembeyaz saçları ve öfkeyle parlayan mavi gözleriyle Peder Larson başını dışardaki kuraklığa çevirir

"Tanrılar eninde sonunda sizin kökünüzü kurutacaktır — "

"Tanrılara bu kadar güveniyor olsaydınız asırlarca bizi bu kafeste beslemezsiniz, değil mi Peder? Gözümü boyamak için inanç zırvaları uydurmazsanız işimiz çabuk biter — "

"Sen insanlara zarar verirken — "

"*Ben* değil, *biz*. Ben ve benim gibi artık kafeste yaşamaktan sıkılmış diğer Kıranlar. Hepsi benim işaretimi bekliyor Peder."

Peder Larson engellemek için bir şey yapamıyor, önündeki ateş aylardır yoluna çıkan herkesi küle çevirmiş, kendi kaderinin de aynısı olacağını biliyordur. Şimdilik tek yapması gereken asıl gerçekleri saklamak, geride kalanlara zaman kazandırmaktır.

"Sana tapanların yanında sana lanet okuyanlar da olacak Aiden. Her elini attığın yerde ateşin yanmayacak. Senin kafes dediğin sistem o kadar da basit değil."

"Gerektiğinde basitleştirebiliyorum, teşekkürler. Bana istediğim isimleri verecek misiniz?"

Peder kesinlikle cevap vermezken Dorian hafifçe gülümser

"Öyleyse tanrılar sizi kutsasın Peder Larson, iyi geceler."

Peder Larson sessiz bir dua okuyarak gözlerini kapatır ve kısa bir süre sonra ondan arta kalan sadece külleri olurken Dorian demir kapının iki yanında bekleyen kızlara arkadaki pisliği temizlemelerini söyler.

"Larson'ın kızını bulup bana getireceksin Calder."

Eidan ellerini iki yana açarak sinirle güler.

"O kız evrenin her köşesinde olabilir — "

"O zaman *her köşeyi arayacaksın*. Suyun her deliğe girdiğini sanıyordum. Aklını kullan."

Eidan sesini çıkarmadan Ateşkıran'ı izliyorken Dorian parmaklarını birbirine geçirerek avuçlarını gerer.

"Meris hazır mı?"

"Onu indirmeyeceğini söylemiştin — "

"Fikrimi değiştirdim. Benim de korunmaya ihtiyacım var, riske sokmaya gerek yok — "

"Akasha Meris'in canı için seni bağışlamaz — "

"Meris umrumda bile değil, gelmek istemiyorsa bırak, çocukları al."

Eidan yutkunurken Dorian onun hala hareket ettiğini duymamış, arkasını döner ve karanlık gözleriyle Sukıran'a bakar.

"İşini yap Calder, anlaşmayı önce sen bozarsan beni durduran bir şey kalmaz — "

"Vien'e dokunmayacaksın — "

"*Biliyorum*. Git. İstediklerimi yap."

Eidan bir emir daha duymadan ortadan kaybolurken Dorian kendi kendine bir şeyler mırıldanarak tekrar açık pencerelerine döner ve dışarda toplanan kalabalığı izleyerek gülümser.

3 . WINONA

24 Ağustos, 7096

"Hayır, hayır, hayır..."

Sienna yattığı yatakta bir oraya bir buraya dönüyorken güçsüz sesiyle sürekli *hayır* diyordur. Yer altında, Oreon'a ait sığınaktaki hasta odasında az önce çocuğunu kaybetmiş Havakıran'ı sakinleştirmeye çalışan Andrea ne diyeceğini bilmiyor, Sienna'nın ellerini tutup kendine baktırmaya çalışıyordu.

Sienna biraz sonra *hayırlarının* arasında ağlamaya başlarken sesi kısılmış, yeşil gözlerinden yaşlar süzülüyorken Andrea'nın elini sıkıyordu. Toprakkıran da onunla beraber ağlıyorken Sienna bir anda bağırarak bebeğini istediğini söyler.

Dışarda onun sesini duyan Conrad basık koridorda bir köşeye çökmüşken gözleri boş bakıyordu. Az önce geçen hafta doğan kızının bugün ciğerleri iflas ettiği için öldüğünü öğrenmiş, Havakıran olmak ya da olmamak, nefes almak ya da almamak hiçbir şeyi değiştirmiyorken genç adam sonsuza kadar orada oturacakmış gibi duruyordu.

Odadan bir çığlık daha yükselirken Conrad irkilerek gözlerini kapatır ve artık her şeyin, herkesin sessiz olmasını ister. Yukarda Dorian'ın yarattığı kıyımın çığlıkları, aşağıda bebeğini kaybetmiş annenin haykırıları, kafasında kendi çocuğunun hiç çıkmamış olan sesi, onun boşluğu, kocaman bir kara delik varken Conrad artık düşünemiyordu. Başını ellerinin arasına alarak kulaklarını kapatırken beyinde dışarda kalan seslerin uzak uğultusu yankılanıyordu.

"Her şeyimiz vardı! Nasıl ölür Vien!? Conrad bunu nasıl kaldırır? Nasıl atlatır?"

Ewan ellerini saçlarından geçirmiş, avcunu sıkıyorken dört duvarı üzerine gelen düşük tavanlı odanın içinde kendisi de nefes alamadığını hissediyordu.

"Havakıran, kendisi *hava* olan birinin bebeği nasıl ciğerleri iflas ederek ölür? Nasıl!? Bunu bana anlat — "

"Ewan, bebek çok güçsüzdü. Her şeyimiz vardı, evet ve her şeyi denedim. Çok küçüktü, savaşmak için gücü yoktu — "

"Tamam, sus."

Ewan bir köşeye çökerek başını duvara vururcasına yaslar. Soluk renkli duvarlar yerdeki çaresiz adamı izliyorken Ewan göz yaşlarıyla parlayan bakışlarını Vien'e çevirir

"İsmi bile koymuştu, *Brittany*. Tanrım, neden, *neden*? Onun suçu neydi?"

Ewan başını eğdiğinde omuzları sarsılırken Vien elini dudaklarına bastırarak yanında duran metal iskemleye tutunur.

Eylül, 7096

"Liste burada Liam. İyi olacağına emin misin?"

Liam gayet emin olarak başını sallar ve Vien'in elinden gerekli malzeme ve erzak listesini alıp çantasının bir gözüne sokuşturur.

“Boşuna o kadar hızlı olmadım. 1 saate dönerim. Kimseye kapıyı açmayın.”

Vien gülümseyerek başını sallarken Liam ona ve arkadan onu izleyen Conrad’a el sallayarak sığınağın kapısına giden merdivenleri tırmanır. Elini uzatarak demir kapının koluna hızla dokunur ve ölümcül bir cehennem sıcaklığı olmadığını anlayınca kolu tüm gücüyle tutarak yarım tur döndürür. Ağır kapı biraz sonra yavaşça yükselirken Liam ittirerek başını dışarı çıkarır ve boş arazide hala yalnız olduklarını görünce rahatlayarak hızla dışarı fırlar. Gözle görülemeyecek kadar çabuk, kapağı tekrar ittirip hızla kızıl şehre giden yola koşarken arkasından havalanan kuru Luplex toprağı kızıl ışıkların vurduğu alacalı mavi rengiyle yavaş yavaş tekrar yere çöker.

Liam, şehrin çoktan yağmalanmış ve uzun zamandır dikkat çekmeyen bir kesimine geldiğinde yavaşlar. Sırtına taktığı çantasını düzelterip etrafına bakınırken son iki aydır her gün gelip raflarını karıştırdığı, hala yenebilecek olan yiyecekleri toplayıp götürdüğü marketi arar. Gözleri aradığı şeyi bulduğunda zaten perişan halde olan marketin camlarının kırılmış ve içerde ne varsa artık ızgara olmuş olduğunu görünce keyifsizce iç çeker.

“Akşam yemeği de böylece hayal olur.”

Liam kendi kendine konuşarak boş sokakta yürüyorken önünde uzayıp giden yolun sonunda şehir merkezinde hala dik duran binaları görebiliyordu. Ateşkıran’ın sadık yoldaş ve hizmetkarları büyük ihtimalle o binalarda hala oda servisi bulabiliyorken Liam onların yemeğe ihtiyacı olup olmadığını düşünür. Eğilerek önündeki kül yığınının bir avuç alırken kaşlarını kaldırır.

“Belki de kül falan yiyorsunuz. Kül diyeti. Aleviniz daha mı güçlü olsun istiyorsunuz? Yanmış et yemekten bıktınız mı? O zaman tam size göre bir önerimiz var! Kül diyet — HEY!”

Liam bir anda yanından fırtına gibi geçen ve bütün külleri havalandırıp ağzına burnuna sokan şeyi bağıarak ayağa fırlar. Arkasını dönüp neyin az önce onu gri bir külden adama dönüştürdüğüne bakarken geride sadece havalanan küllerden bir patika kaldığını görünce kaşlarını çatır.

Elementkıran’lardan biri olmuş olsa onu gördüğü yerde klanına almaya çalışmış, daha da kolaylaştırmak için işini bitirmiş olmalıyken şimdi sadece uzaklaşan ve bu kadar tanıdık bir şekilde uzaklaşan bir şeyin ne olduğunu belli değildir. Liam bir iki adım atıp yavaş yavaş yere çöken külleri takip etmeyi düşünür.

“Saçmalama, dön önüne. Dön. Dön!”

Liam kendi kendine önüne döner ve fırtınanın gittiği yönün tersine yürümeye devam ederken etrafına bakınır.

“Şimdi bir market bulacağız, yemekleri alıp eve döneceğiz ve bilgisayarda bugünün sıcaklık artışını izleyeceğiz. Harika olacak, muhteşem olacak — ah hadi ama!”

Liam iki sokak aşağıdaki marketin de yerinde yeller estiğini görünce ayağını yere vurarak arkasını döner ve elleri belinde, artık küllerden iz kalmamış uzun yola bakarken başını iki yana sallar.

“Salaksın Liam, süzme, su katılmamış, beton gibi bir salaksın.”

‘Salak Liam’ biraz sonra tüm hızıyla atılır ve aynı yoldan külleri havalandırarak az önce fırtına gibi uzaklaşan şeyi takip eder.

Liam artık kaç sokak geçtiğini bilmiyor, ama garip bir şekilde güvenli bölgeden çıkmadığını da fark ediyor. Çıkamaz sokaklara giden bir yolun köşesinde, ona bakan birini gördüğünde aniden durur. Ayakları taşlara takılarak sendelerken hemen ardından dengesini bulduğunda o birini gördüğü köşeye bakar. Bir kadın olduğunu anlar, ama o daha gerisini çözmeden kadın hızla çıkamaz sokağa doğru fırladığında Liam elinde olmadan gülümser.

"Sen de bendensin — HEY! HEY!"

Liam arkasını dönerek hızla o tarafa giderken çıkamaz sokağın aslında çıkamaz olmadığını görmüş, bunun ne zaman olduğunu da bilmiyorken daha dün, ortasında isle kaplı bir duvarın olduğu boşluktan geçmeden önce durur.

"Tamam bendensin, ama ben oradan geçmem."

Liam olduğu yerde durarak etrafını incelerken biraz sonra arkasından biri omzuna dokunduğunda genç adam bağırarak olduğu yerde zıplar ve arkasını döner. Az önceki kadın ona bakıyor, siyah teni ve açık kahverengi gözleriyle Liam'ı izliyordur.

"Niyetim tuzağa düşürmek değildi."

"Sadece gelip gelmeyeceğimi mi merak ettin?"

"Onun gibi bir şey."

"Eğer öldürecekse hemen hallet, ne kadar çabuk kalbimin durduğu sinyali arkadaşlarıma ulaşırsa o kadar çabuk harekete geçerler."

"Öyle bir sinyal yok."

Liam bir an hazırlıksız yakalanırken hemen sonra kendini toplarlar

"Var."

"Yok."

"Öldürünce anlarsın."

Siyah saçları tam dibinden yedi büyük örgüye ayrılmış kadın tek kaşını kaldırırken Liam ellerini iki yana açar

"Var mı yok mu, hadi."

"Seni öldürmeyeceğim."

"Biliyordum. Neslimiz tükeniyor, bir daha neden birbirimizi öldürelim, değil mi?"

"Arkadaşların nerede?"

"Hemen köşeyi dönünce sağda, 7 numaralı kapı."

Kadın başını iki yana sallarken Liam ellerini yine beline koyar.

"Çabuk konuya giren insanları severim, ama bu sefer olmadı."

"Onlara ihtiyacımız var. Toprakıran ve Havakıran'a ulaşmamız gerek."

Liam bu kadının arkadaşlarının kim olduğunu bildiğini fark ederken hemen sonra başka bir gerçeği de fark eder: Luplex'in tamamı Liam'ın arkadaşlarının kim olduğunu biliyordur zaten.

"Ne yapacaksınız? Domates yetiştirip kuzey rüzgarında siesta mı yapacaksınız?"

"Uzun zamandır eğlenmiyorsun galiba?"

"Yemeklerimi aldığım marketler yanmış, sinirlerim biraz bozuk, seninle ilgisi yok."

Liam karşıdan alaylı bir teşekkür beklerken aksine çok ilginç bir teklif alır.

"Beni arkadaşlarına götürürsen yiyecek sağlayabiliriz — "

"Pardon, adınız?"

"Jada."

"Jada... Ne? Soyadı?"

"Soyadım yok, sadece Jada. Arkadaşlarına götüreceksin?"

"Merakın dikkatimi çekti çekmesine Jada, ama yolda bana yemek teklif eden herkesi götürseydim evim bir sürü Jada'yla dolmuştu — "

"Cedis'in esir boyutuna düştüğünü, oradan seni Conrad Lysander'in kurtardığını biliyorum Liam. Bunu diğer Luplex'liler biliyor mu?"

"Nesin sen?"

"Seninle aynı türden bir iblisim. Bilgilerimi ben kendim elde etmedim, koruduğum insan sana sorularının cevaplarını verir, ama önce Toprakkıran ve Havakıran'la konuşmalıyım."

Liam, kafası allak bullak olarak önündeki kadına bakıyorken Jada üzerindeki külle kaplı deri ceketini hızlı bir hareketle silkelere ve örgülerinin uçlarını sırtına bırakarak tekrar Liam'a bakar.

"Sorun çıkarmayacağım, ellerimi ya da kollarımı bağlamak istiyorsan — "

"İstiyorum evet, bekle."

Liam sırtındaki çantayı indirip fermuarını açar ve içindeki bir ton ıvır zıvırın arasından neredeyse bitmiş olan bir rulo koli bandı çıkarır. Çantasını tekrar omzuna atarak koli bandını işaretlediği yerden çekerek açar.

"Sağ bileği alayım."

Jada sağ bileğini uzatır, Liam alarak kadının sağ bileğini kendi sol bileğine bantlar ve biten ruloyu bir köşeye atıp yanındaki esirine döner.

"Önce yemek, sonra görüşme."

Jada başını sallar ve bantlanmış bileğine bakar.

"Düşmemeye çalış."

Liam daha tamam diyemeden Jada hızla atılır ve az önce Liam'ın geçmek istemediği boşluktan geçip uzaklaşırken onların arkasından boşluk tekrar isle kaplı duvara dönüşür.

"Merkez Masa son ekiplerini de sınırdan çekti. Boyut kapıları kapalı, uydular sistem dışı. Dış Uzay ve Güneş Evreni arasındaki kapıların kapanmasını onaylıyorum efendim."

"Evet, devam et."

Ewan önünde duran bilgisayarların ekranlarına bakıyor, sistem odasının özel zırhlı demir duvarlarında asılı ekranlardan evrenin her gün yavaş yavaş çöküşünü izliyordur. Önünde oturan ve henüz 20'li yaşlarının ortasına bile gelmemiş genç adama bakar.

"Ailen var mı Horace?"

"Var efendim, bir kız kardeşim var."

"Nerede kalıyor?"

"Kuzey kesimdeki toplu sığınakların birinde, efendim. Tek başına kalmasından daha güvenli."

Ewan başını sallarken Colm'dan sonra sistemlerin başına gelmiş olan Horace, aylardır her zaman yaptığı gibi bütün dikkatiyle son verileri Dış Uzay gezegenleri arasında dağıtıyordu. Oreon'a ait olan ve normal

uydu yörüngelerinin oldukça dışında, iki kat daha yüksek kapasiteli uydular Dış Uzay'ın bütün veri alışverişini üstleniyorken bu soğuk sığınakta da bütün sistem işlerini Ewan'dan sonra sadece Horace sırtlanıyordur.

Ewan, genç adamın parmaklarının hızlı hareketini izliyor, onun girdiği değerlerle sürekli değişen göstergelere bakıyorken sakince konuşur

"Bugün saat 7'de Deanthé'ye tek bir araç kalkıyor."

"Evet, efendim. Bütün her şeyi hazır, kuzey batıdaki üstün bugün kalkacak. Geriye takip edilebilir sinyallerinin şifrelenmesi test edildi — "

"Senin de gitmeni istiyorum Horace, kardeşini de al."

Horace'ın elleri olduğu yerde donar, siyah saçlarının uzunlu kısıklı dağıldığı başı Kral Lysander'e döner.

"Ama, efendim — "

"Merkez Masa'yla iletişim durduğu için artık yük yarı yarıya inmiş oluyor. Geri kalanları ben halledebilirim."

Horace endişeli bakışlarla kralına bakıyorken Ewan, genç adamın önünde onun onayını bekleyen bir pencereyi gösterir.

"Son gönderilen rapor ve mesajları onayla. Kullanıcı bilgilerini kapatıp hesap yetkilerini bana aktar. Yarım saat içinde eşyalarını topladığını görecekim."

Horace başını sallar ve önüne dönmek için bir hamle yapacakken yarı yolda vazgeçer.

"Efendim, teşekkür ederim."

Ewan başını sallayarak sistem odasından çıkarken Horace'ın da gitmesiyle koca bir evrenin başı olan Oreon'u temsil eden sığınakta sadece 10 kişi kalır.

Liam bir kolunda koca bir kutu yiyecek, diğerinde bileğine bağlı bir kadın, önünde de başka bir tane kadınla beraber yürüyorken keyfine diyecek yoktur. Üçü beraber gayet rahat bir şekilde, kimsenin gözüne görünmeden yürüyorlarken Liam öndeki kadına sorar

"Daha başka numaraların da var mı Liona — "

"Winona."

Liam özür dileyerek düzeltirken adı Winona olan çıtı pıtı, ama oldukça güçlü olan kadın arkasını döner, bembeyaz teni ve kocaman kahverengi gözleriyle oyuncak bir bebeği andıran yüzü oldukça ciddidir.

"Daha başka bir sürü numaram var, daha gelmedik mi?"

Liam etrafına bakarak boş arazide gizlenen sığınak kapısının yerini belirlemeye çalışır. Biraz sonra Jada'ya bağlı olan elini kaldırıp saat iki yönündeki bir yeri gösterir.

"O tarafa doğru yürüyeceğiz. Şu iki tepeyi görüyor musunuz?"

İki kadın da o tarafa bakarken Liam açıklar

"O iki tepe arasından bizim az önce yanından geçtiğimiz kuyuya kadar giden çizginin tam ortasında kapıyı bulacağız."

Jada ve Winona daha sonra işlerine yarayabilecek olan bu bilgiye başlarını sallarken Liam kolundaki kutuyu hafifçe zıplatarak tekrar dengesini bulur.

"Baban papaz mı demiştin sen?"

"Peder. Eski dünyada bir katolik kilisede peder, *pederdi*. Peder Larson."

Liam başını sallayarak Jada'ya bakar.

"Senin baban neci?"

Jada iki çift açık kahverengi bakış ve sinir bozucu bir sessizlikle cevap verirken Liam ona gıcık bir surat yaparak tekrar önüne döner.

Liam açılan kapıdan aşağı iner ve elindeki kutuyu bir köşeye koyarken içeri seslenir

"MİSAFİR VAR! DÜŞMAN DEĞİL VE HAYIR, TEHDİT EDİLMİYORUM."

Liam tekrar önüne dönüp yukarda onu bekleyen Winona'ya kollarını uzatırken genç kadın ona tutunarak aşağı iner. Liam tekrar yukarı dönüp kollarını kaldırırken Jada çoktan ilk iki basamağı inmiş, geri kalanını atlayarak iki ayağının üzerinde Liam'ın yanına indiğinde genç adam havadaki kollarını indirerek ellerini ceplerine sokar.

Üçü hala girişte bekliyorken sol taraftan Horace elinde tek bir çantayla dışarı çıkar. Liam onun bavul olduğunu bilecek kadar genç adamı tanıyor, kaşlarını çatarak o tarafa ilerler.

"Bu nedir?"

Horace bir adım geri atarken zamanında Liam'ın ona dediği gibi kaçarsa önce onun peşinden koşacağını biliyordur. Genç adam tam bir şey söyleyecekken arkadan Ewan'ın sesi duyulur.

"Horace ailesiyle beraber Deanth'e gidecek. Kraliyet emri. Geri çekil Liam."

Liam 'aile' dendiğinde anlayışla başını sallar ve Horace'ın omzunu sıkarak ona iyi şanslar diler. Horace gülümseyerek başını sallarken Ewan kapının altında bekleyen kadınların kim olduğunu sorar. Liam ikisinin ortasına geçerek sağındaki Winona'yı gösterir

"Bu Lion — *değil*, Winona Larson. Babası Peder, size çok önemli şeyler söylemesi gerekiyormuş, hepsi o çantanın içinde. Ben gördüm, anlamadım, siz anlarsınız."

Ewan, genç kadının elindeki kırmızı deri çantaya bakar, sonra Liam'ın işaret ettiği ikinci kadına döner.

"Bu da Jada. Soyadı yokmuş. Çok konuşmuyor, ne sorsam ters ters bakmaktan başka bildiği bir şey yok. Benim gibi hızlı, güzel adam dövdüğünü de tahmin ediyorum."

Jada yine Liam'a bir bakış atarken hemen sonra Ewan'a döner

"Bizi kabul ettiğiniz teşekkürler majesteleri."

"Ben değil, Liam kabul etmiş, ama hoş geldiniz. Çantanın içinde her ne varsa zaman kaybetmeyelim. Miss Larson..."

Winona öne çıkarak elini uzatır, Ewan'la ikisi el sıkışırken genç kadın konuşur

"Akasha ve geri kalan Kıranlara ulaşmak için uzun zamandır seyahat ediyoruz majes — "
"Ewan, lütfen."

Winona başını sallarken Ewan elini çeker.

"Akasha'nın varlığından nasıl haberdar olduğunuzu da çantanın içindekilere bakarken tartışırız, ofisime geçelim."

Winona önden yürürken Jada da derhal onu takip etmek için atılır, ama Ewan onu durdurur.

"Miss Larson güvende olacak. Liam, Miss Jada'yla ilgilen lütfen — "

"Onun yanından ayrılmamak için kesin emir aldım majesteleri — "

"Her kim emir verdiyse şu anda kraliyet toprakları içindesiniz, benim emrim hepsinin üstündedir. Liam'la gidin lütfen."

Jada itiraz etmeden başını sallar ve bir adım geri çekilirken bakışları onları izleyen Winona'ya döner. Genç kadın rahat, hafifçe gülümseyerek başını sallar

"Sağol Jada, bundan sonrasını kendim halledebilirim."

Jada genç kadına başını sallayarak arkasını döner ve onu bekleyen Liam'la karşılaşırken gözlerini devirerek onun işaret ettiği yere yürür. Genç kadın Horace'ı geçerek ilerlerken Liam da genç adamın önünden geçiyor, durur, arkasını döner ve "Yedek Colm'u kendine çekerek sarılırken Horace gülerek genç adamı sıkır.

"Gidin, bir daha da buralara dönmeyin Horace, anlaşıldı mı?"

"Evimiz burası, eninde sonunda döneceğiz."

Liam gülümserken genç adamın kafasını ittirerek ayrılır.

"Siz gelene kadar temizlemeye çalışırız. Dikkatli olun."

Horace başını sallar ve çantasını sırtına vurarak kuzey batıya giden tünellere girer. Liam onun arkasından iç çekerek önüne dönerken Jada onu izliyordur.

"Dost muydunuz?"

"Senin gibi sürekli dibinde dolaşmıyordum, ama evet, dosttuk."

Jada elinde olmadan gülümser ve o anda başını çevirerek önüne dönerken Liam onun gülüşünü yakalamış, sırttır.

"Başlangıç için iyi. Dümdüz devam et."

Jada hiçbir şey söylemeden dümdüz yürürken Liam da onu takip eder.

Winona ofise girdiğinde sol tarafta, üzeri bir sürü kitap ve yığınla kağıt dolu olan masaya bakar. Ewan onun arkasından içeri girmiş, masaya ilerler.

"İsterseniz biraz yer açabilirim."

Winona iyi olacağını söyler ve elindeki çantanın kapağını açarak masa tarafına ilerler. Ewan kağıtları bir köşeye itip birkaç kitabı da yere indiriyorken winona çantadan üç rulo kağıt çıkarıp masada açılan yere koyar.

"Diğerlerine de haber verirsiniz daha kolay olur. Anlatacaklarım uzun ve karmaşık şeyler. Bir kerede herkes dinlerse, özellikle Havakıran ve Toprakkıran.."

Ewan, genç kadının fikrini onaylar ve kapının yanındaki panele ilerleyerek üzerindeki yeşil düğmeye basar

"Herkes elinde ne iş varsa bırakıp ofisime gelsin lütfen. Çocukları da getirin."

Kral elini düğmeden çekip arkasını döner ve Winona'nın açarak masaya serdiği rulolara bakarken hafifçe alnını sıvazlar.

Winona masanın başında, içeri giren herkesi teker teker inceliyorken en son Conrad'ın kolunda bütün rengi solmuş olan Havakıran içeri girdiğinde Winona iç çekerek başını önündeki kağıtlara indirir. Sienna da Liam'ın onun için çektiği metal iskemlelerin birine otururken yorgunca gülümser ve teşekkür eder. Sonra dönerek yeni gelen kadına bakarken ellerini kucağında birleştirir. Winona bakışlarını ona kaldırıp üzgün olduğunu gösterircesine gülümserken Ewan diğerlerinin önüne geçerek konuşur.

"Liam bugün bize yemeklerin yanında bu iki bayanı da getirdi. Winona Larson.."

Herkes Winona'ya bakarak sessizce başlarını sallar. Ewan diğer köşede, Liam'ın yanında duran Jada'yı da gösterir. Herkes ona da selam verir, küçükler gördükleri yeni yüzlere alışmaya çalışırken Ewan, Winona'ya döner.

"Anlatacak çok şeyiniz var Miss — "

"Winona..."

"Hepimizin zamanı değerli başlayalım Winona."

Winona elbette diyerek onun söyleyeceklerini yorgun bir merakla bekleyen 10 kişiye döner.

"Öncelikle Kenda ve Owen'ın gayet iyi olduğunu söylemeliyim. Çok uzun bir süre de iyi olmaya devam edecekler. Onlar için endişelenmenize gerek yok."

Ewan'ın omuzları gevşerken yanındaki Latty uzanarak onun elini sımsıkı tutar. Nereden geldiği şimdilik belli olmayan bu haberi alanların gözlerindeki yorgunluk daha yoğun bir merak halini alırken Winona uysal sesiyle konuşur.

"Ben bir zaman gezginiyim. Favian gibi, ama daha gelişmiş bir türü. Şekil değiştirebiliyorum, gerekirse belli bir sınıra kadar insanların hafızlarını değiştirip algılarını perdeleyebiliyorum. Kısacası, gittiğim zamana uyum sağlamak için gereken iki önemli şeyi yapabiliyorum."

"Ve bizi tanıyorsun."

Winona, Toprakkıran'a bakarak başını sallarken önündeki kağıtları gösterir.

"Bir süredir bu gördüğünüz zaman çizelgelerini oluşturmak için çalışıyoruz. Babamın, Peder Phillip Larson'ın da içinde olduğu bir toplulukla beraber Element Kıran'ların evrende yaptığı yıkımları durdurmak için bir yol bulmaya çalışıyoruz. Sizi tanıyorum, çünkü bu yıkımda lider rolünü üzerine alan Dorian Marcell'in hikayesi sizinle başlıyor ve üzülerek söylemeliyim ki sizinle bitiyor."

Winona'nın kahverengi gözleri Andrea'nın kucağındaki güzeller güzeli küçük kıza, Liv'e dönerken masmavi gözler söylenenleri tam olarak anlamıyor, ama bakışlar ona döndüğünde küçük kız kocaman gülümsüyordur.

"Son zamanlarda okuduğunuz kitaplar, hepsi tamamen yanlış yönlendirmelerle dolu."

Ewan kaşlarını çatarak kollarını kavuştururken Andrea göz ucuyla ona bakmış, tekrar Winona'ya döner.

"Scorchio diye bir yer yok mu?"

"Var, ama sizin bildiğiniz kadar ruhani değil. Bütün o kitaplarda yazılanlar, tanrı efsaneleri, 4 seçilmiş insan... Hepsi tamamen göz boyamak için oluşturulmuş yapma eserler. Merkez Masa'dan ve kendi kütüphanenizden edindiğiniz kitapların kaynaklara giriş tarihine daha dikkatli baksaydınız anlardınız. Kıranların hikayesi buz devrinden çok kısa bir süre önce başlar. Prometheus'un ateşi tanrılardan çalıp insanlara indirdiği efsanesi, ilk Ateşkıran'ın ortaya çıkması, Scorchio'yu dört elementin, iki kadın, iki erkek, yıllarca yönetmesi, daha sonra bu dört elementin bir gün beşinci bir Sıkıran yüzünden dengeyi korumak için evrene gönderilmesi... Hepsi tamamen gerçek hikayenin üzerine yazılmış bir masal. Elementkıranlar 4 tane değil. Binlerce, hatta evren üzerinde milyonlarca. Elementkıranlar sadece dört temel tür değil. Her dört türün, ateş, toprak, hava ve su, dört farklı çeşidi var. Pozitif Kıranlar, Negatif Kıranlar, Pozitif Nötrler, Negatif Nötrler."

Andrea ve diğerleri bütün dikkatlerini vermiş, Winona'nın söylediği hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışırken Winona yıllardır bildiği şeyleri teker teker, tüm doğruluğuyla, nasılsa öyle anlatıyordur.

"Scorchio sihirli bir evren değil. Bir deney boyutu. Bir de eşi var, Parco. Deneyler tek çeşit değil. Bu evrende Elementkıranlar dışında deneyler için kullanılan yüzlerce tür var. Hepsinin başında da tek bir isim. Daha tanışmadınız, ama tanışacaksınız. Çizelgeleri önünüze sermeden önce su ismi aklınızda tutun. Cormac. Cormac ailesi ve şu anda işlerin başında olan en küçük oğulları, kısa bir süre öncesine kadar David Paul Cormac, şu anda sadece David Rosenthall. İsim tanıdık geliyor mu?"

Kimseden olumlu yanıt gelmiyorken Winona başını sallar.

"Çok kısa bir zaman sonra nereden tanıdık gelmesi gerektiğini anlatacağım, ama önce az önce bahsettiğim Elementkıran ve Nötrlerden bahsedelim."

Dinleyenlerden onaylayıcı bir sessizlik gelirken Winona derin bir nefes alarak çantasında kalan son rulo kağıdı da çıkarır ve masaya açar.

"Bunlar sizin kayıtlarınız. Doğum tarihleriniz, türleriniz."

Bütün kafalar masaya doğru uzatılırken Jonathan, annesinin kucağından atlayarak masaya koşturur. Kağıdı bir köşesinden tutup aşağı çeker. Her şey dengesini kaybedip yerlere sağılırken Jonathan hala kağıdın ucunu tutuyor bağırır.

"*Detter!*"

Latty onun *defter* olmadığını söyleyerek uzun kağıdı Jonathan'ın elinden kurtarır.

"Üzgünüm."

Winona önemli olmadığını söyleyerek her şeyi toparlamaya çalışırken Jada ve Liam da atılmış, yardım ediyorlardır. Diğer herkes bekliyorken Winon asıl ruloyu iki elinde açarak öne çıkar.

“Andrea Dillard, Demetra — ”

Andrea gerilerek Winona’ya bakarken genç kadın kağıttaki bilgileri okuyordur.

“16 Eylül, Başak burcu ve Elementkıran sistemine göre doğduğu gün ve ay göz önüne alındığında Pozitif bir Toprakkıran.”

Andrea kaşlarını çatarken Winona açıklar.

“Sistem oldukça basit. Burçlar, geleneksel batı astrolojisi. Eğer çift sayılı bir günde doğmuşsanız Pozitifsiniz. Genetik özelliklerinize göre ya Kıransınız, ya da Nötrsünüz. Elementinizin türü de doğduğunuz gün ve aya bağlı. Başak, 23 Ağustos –22 Eylül arası ve bir Toprak burcu. 16 Eylül. Çift sayı, pozitif. Genetik özellik, Kıranlık. Böylece Demetra’nın kayıtları onun Pozitif bir Toprakkıran olduğunu gösteriyor.”

Andrea, kucağındaki kızını biraz daha sararak Winona’yı izlerken Sienna’nın günlerdir duyulmayan sesi duyulur. Herkesin bakışları o tarafa dönerken yeşil gözleri soluk bir ışıkla aydınlanan Sienna sorar

“Kıran veya Nötr olduğumuz nasıl anlaşılıyor?”

Winona, Havakıran’ın sorusuna onaylayıcı bir gülümsemeyle başını sallar ve cevaplar

“Genlerin mutasyonu. İki normal insanın genleri yıllar önce oldukça nadir görünen bir mutasyon sonucu etrafındaki elementlere hükmedebilen bir yapı oluşturuyor. Yıllar geçtikçe bu mutasyon sürekli devam ediyor ve artık tamamlandığında elimize dört farklı element türü ve her biri için iki ayrı sınıf, ve iki ayrı çeşit veriyor. Türler Ateş, Toprak, Hava ve Su, sınıflar Kıran ve Nötr, çeşitler Pozitif ve Negatif.”

Sienna sessizce başını sallarken Winona diğerlerine de bakarak konuşur.

“Şu anda evrende beraber yaşadığımız bütün iblis türlerinin bir noktada geçirip son hallerine geldikleri, gayet bilinen bir mutasyondan bahsediyorum. Liam ve Jada’nın kökenleri de o zamanlara dayanıyor. Buz devri öncesi iblislerinin evren üzerinde baskın tür olduğu zamanlardan bu yana insan ırkı çok değişti. Tanrısal güçlere ya da sihre ihtiyaç duymadan yapabileceğimiz şeylerin sınırı artık çok farklı bir yerde.”

Kimse itiraz etmemiş, ama hepsinin gözlerinden farklı sorular geçiyorken Winona dönerek Conrad’a bakar.

“Ne istediğimi merak ediyorsunuz?”

“Akıl okumadan önce izin alırsanız kimsenin canı yanmaz Miss.”

Winona özür diler ve gergin ortamı tekrar meraklı bakışların olduğu nötr bir havaya çevirmek için kendi sorusunu kendisi cevaplar.

“Bu zaman çizelgeleri Elementkıran’ların etrafında gelişen zamanlar. Hepsinde önemli olaylar etiketlenmiş bir şekilde duruyor. Ben tek başıma yıllardır bu zamanlarda dolaşıp neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum.”

“Yanlış giden şeyin neye sebep olduğunu öğrenebilir miyiz?”

“Şu anda yaşadığımız büyük yıkım ve ardından gelen savaş sonucu Dış Uzay’ın tamamının evren haritasından silinmesi. Elementkıran’ların yüzde doksandan fazlasının yok olması ve yanlarında bir çok farklı türden iblis ve insanı da beraberlerinde götürmeleri. Evrensel bir soykırımdan bahsediyoruz.”

Conrad kollarını kavuşturarak önünde sürekli felaketlerden söz eden kadına bakar. Winona onun neden bu tip bir şey için endişelenmesi gerektiğini yeterince anlatamadığını biliyor, atılarak masadaki kağıtlardan birini daha çeker ve üzerindeki birkaç işaretli yeri gösterir.

"Element Kıranlar evrenin her köşesinden sürülmeye başlanacak. Merkez Masa çoktan Güneş Evreni içindeki sürgünlerine başladı. Gidecekleri tek bir yer var, L duplex ve sonra Dış Uzay. Ateşkıran'ın yarattığı kıyım yavaş yavaş Elementkıran'ların kurtuluş bileti gibi görünmeye başlayacak. Evlerinden, yurtlarından kovulan binlerce Kıran yıllar boyunca Dış Uzay'a akın edecek, ta ki bütün kaynaklar tükenene kadar — "

"Kendi kendilerini yok edeceklerse bizim yapabileceğimiz tek şey Güneş Evrenine geri dönmek olur — "

"Nasıl böyle bir şey söylersiniz!?"

Winona'nın bir anda onu esir alan öfkesi Conrad'ı şaşırtmamış, genç adam bilmiş bir şekilde gülümser.

"Bunun ucunun sana nasıl dokunduğunu söyle."

Winona yutkunur ve elindeki kağıdı indirirken Conrad kollarını çözerek ona ilerler.

"Seni bu kadar uzun süre dinleyebildiğimiz için özel bir ilgi gösterdiğimizi falan düşündüysen bir kez daha dene."

Winona bunu duyunca diğerlerine de bakar ve az önce gördüğü meraklı bakışların önündeki perde bir anda inmiş, sanki defalarca bunları dinlemiş, her seferinde sıkılmış insanlar görünken korkuyla Conrad'a bakar.

"Ben —amacım sizi kandırmak değil —"

"Evrenin iyiliği, Elementkıranlar'ın yüce varlığı umrunda değil, gerçekten ne istediğini söyle."

Winona'nın gözleri dolmuş, odada ona bakan kalabalığa döner, ağzını açarak bir şey söylemek ister, ama sesi çıkmıyorken yaşlarla parlayan kahverengi gözler tekrar Conrad'a döndüğünde genç kadın konuşur.

"Kardeşimi kurtarmama yardım edin."

Conrad sinirle gülerek geri çekilir ve arkasını dönüp manzarayı Ewan'a işaret eder.

"Bir tane daha! Bu seferkinin hikayesi vasatın üzerinde, itiraf etmeliyim— "

"Yalan söylemiyorum! Bu söylediklerimin hepsi olacak! *Hepsi!*"

"Ve kardeşini kurtarırsak her şey yine cennet gibi olacak, değil mi? tabii, hadi güzelim, hızlı arkadaşını da al ve git buradan. Başka kapıları çal — "

"Lütfen! Anlatacaklarım bitmedi, yalan söylemiyorum, gerçekten! Her şey sizinle bitecek, onunla bitecek!"

Winona hızla Liv'i işaret ettiğinde herkes ayaklanır. Genç kadın elini indirip gerilerken Jada onun önüne geçmiş, ellerini kaldırır.

"Zarar vermeyeceğiz!"

"Kızımdan ne istiyorsun!?"

"Ben bir şey istemiyorum, onun kaderini söylüyorum! Ateşkıran'la karşılaşacak, yaşam her şeyi bitirecek. Tanrılar işin içine girecek, önümüzde bir savaş var anlamıyor musunuz!?"

"Ve senin kardeşin de savaşın ortasındaki direk mi!? Gelip geçen ona mı vuruyor!?"

Winona derin nefesler alarak Conrad'a bakıyorken yutkunur ve konuşur

"Kızınızı geri getiririm!"

Conrad'ın bakışları daha da kararırken parmağını Winona'ya kaldırır.

"Canını yakmadan önce defol git buradan — "

"Yapabilirim! Sizin de hayatınızı kurtaracağım! Liv'i kurtaracağım! Brittany'ı!"
"LIAM!"

Liam, Conrad'ın arkasından atılarak Jada'yla beraber Winona'yı uzaklaştırmayı dener, ama Jada onu ittirdiğinde kaşlarını çatarak kadının üzerine yürür.

"YAPMAYIN! YETER!"

Herkes arkadaki Sienna'ya döndüğünde genç kadın ağlıyor, ilerleyerek Winona'nın elini tutar

"Yapabilir misin?"

Winona hızla başını sallarken Ewan onların yanına gelerek Sienna'yı kendi yanına alır.

"Sienna, yapma, lütfen —"

"Kızım, bebeğim, Ewan, geri getirecek."

Ewan başını iki yana sallayarak *hayır* diyerken Sienna ağlayarak yere çöker. Ewan onu tutuyorken diğer uçta onları izleyen Conrad titreyen eliyle yüzünü sıvazlıyordur, bir an nefes alamadığını hissederek arkasını döner ve kapıyı çarparak odadan çıkar.

4. YAŞAM

Kasım, 7096

"Yanında olmak istiyorum Sienna. Sen orada o haldeyken –"

"Tessa, lütfen. İyiyim, çok daha iyi olacağım. Siz Venüs'te güvendesiniz, iyisiniz –"

"Ayda *bir kere*, sadece *yarım saat* seninle burada görüşüyorum, ne kadar iyi olabilirim?"

Sienna oturduğu ekranın karşısında gözlerini silerek kendini toparlamaya çalışır. Zaten az olan zamanlarında Tessa'yı bir kez daha üzme istemiyordur. Güzel yüzüne hafif bir gülümseme kondurarak tekrar başını kameraya kaldırır.

"Allison nasıl?"

"Sürekli tekmeliyor, teyzesini istiyor."

Tessa kocaman olmuş karnını gösterirken Sienna yine gözleri dolarak ekrana uzanır ve küçük kardeşinin ikinci bebeğini ekranın üzerinden severken Tessa onu izliyordur.

Sienna iki ay önce öğrendiği bilgilerin tamamını kimseye söylememiştir. Bir savaş olacaktır evet, ama evrenler arası olacağından hiç bahsetmemiştir. Evrenin her köşesinde her gün bir savaş oluyordur. Dorian şu anda yakıp yıkıyor olabilir, ama onlara dokunması imkansızdır. Her şey kontrol altındadır. Havakıran, ölme ihtimalinin baş harfini bile ağzına almamıştır. Biliyordur ki olumsuz tek bir şey daha olursa Tessa soluğu burada alacaktır. Kendi bebeğinden sonra bir de kardeşinin ve ailesinin kaybını kaldırmayacağını biliyordur. Tessa'nın söylediği hiçbir şeye inanmadığını da...

Ayda bir görüştükleri zaman her kelimenin veda olduğunu ikisi de biliyordur, ama açık açık söylemek her şeyi gerçek yapacağını için ikisi de itiraf etmiyordur. Sienna, bebeğini kaybettiğinden beri görüşmelerdeki vedayı kendi adına umursamıyordu. Zaten artık kendisi için yaşamıyordu. Ayda bir kez Tessa'nın onu görebilmesi için, Conrad'ın onun yaşadığını görüp daha çabuk atlatabilmesi için, Andrea'nın diğerlerinin yanında yalnız kalmaması için, Sienna dediklerinde cevap verecek bir ses olması için, Nicole için...

Sienna düşünce zincirine Nicole girdiği anda içinde açtığı bütün kapıları kapatır ve göz yaşlarını geri iterek elini ekrandan çektiğinde Tessa sorar.

"Ne zaman o kadınları serbest bırakacaksınız?"

"Getirdiği her şey okunup incelendiğinde, diğerleri de ikna olduğunda."

"Hala söylediği şey için umut besliyor musun Sienna?"

Sienna sakladıkları yaramazlıkları ortaya çıkmış küçük bir çocuk gibi ekrana bakarken Tessa iç çekerek başını iki yana sallar.

"Boş yere umutlanmanı istemiyorum. Diğerleri çıkacak dedikleri o savaşı düşünüyorsan sen her gün acaba bugün bebek geri gelecek mi diye düşünüyorsun –"

"*Brittany*. Bebek değil, *Brittany*."

Tessa üzüntüyle başını sallarken Sienna'nın havası bir anda değişmiştir. Az önceki o sevecen hali bir anda silinmiş, yeşil bakışları bulutlanmış, patlamaya hazır bir fırtına gibi bakıyordu.

"Hayatımda ilk defa birinin elindeki güçleri kullanarak benim için bir şey yapmasına ihtiyacım var Tessa, bunu nasıl göremiyorsun?"

"O güçleri kullansalar bile bir şey çıkmadığında ya da daha büyük belalar getirdiğinde üzülmeni istemiyorum –"

"Bundan daha fazla üzülemem!"

Tessa sessiz kalırken Sienna bu sefer öfkeden dolan gözlerini siler.

"Chris'e ve Alexa'ya sevgilerimi ilet –"

"Sienna bu halde kapatamayız."

"Halimizde bir şey yok –"

"Oraya geleceğim –"

"Hayır! İlk sırada artık ben yokum Tessa, çocukların var, kocan var, bunu sana ben hatırlatmak zorunda olmamalıyım –"

"Sen benim *ablamsın*."

"Ben iyiyim, iyi olacağım. Tamam mı? Hadi tatlım, kendini üzme, lütfen. Allison için..."

Tessa gözlerinden yaşlar süzülerek başını sallar, sonra uzanarak kamerayı kapatır ve verilen süreyi birkaç saniye geçmiş olan bağlantıyı keser. Sienna kararan ekran karşısında iç çekerek arkasına yaslanır ve bir süre daha rahatsız edilmeyeceğini bildiği odada, her konuşmadan sonra olduğu gibi sessizce ağlar...

Ewan, sığınakta özel ofis olarak kullanılan iki odanın küçük olanında volta atıyorken Conrad da masa başında oturmuş, önündeki kağıtları son iki ay içinde 76. kez okuyordur.

"Tamam diyeceksin, bilmiyor muyum. En azından bir an önce söyle ki Sienna daha da parçalanmasın."

"Sienna'yla ilgisi yok."

"Ne ile ilgisi var sevgili Conrad? 80. kez okumanla mı ilgisi var? Ezberleyemediğin bir isim mi var? Yardım edeyim, bak bu benim –"

Ewan, uzanarak kağıtları Conrad'ın önünden çeker ve etiketlenmiş iki yerdeki isimleri gösterir

"– bu da sensin. Bunlar da bizim bilmem kaç ayrı zamanda yaşanmış hayatlarımız."

Conrad rahatsız edici bir sakinlikle kardeşine bakıyorken Ewan masanın önündeki iskemlelerin birine çöker ve masaya yaslanarak yalvarırcasına Conrad'ın gözlerine bakar.

"Dorian'ın önüne atlamamı istemiyorsan bir karar ver."

"Ya her şey daha beter olursa?"

"Olursa da bir şekilde başa çıkarız. Bundan daha kötüsü –"

"Ölüm olur."

"O zaman olmaması için çalışırız."

Conrad sıkıntıyla dışarı bıraktığı nefesinin arasından bilmediğini mırıldanır. Ewan başını eğerek masaya yaslarırken Conrad çenesini sıvazlıyor, yanağındaki sakalları hafifçe kaşıyarak kardeşine bakar.

"Yapabilir miyiz? Bu kadar şey olduktan sonra kendimizi o kızın ellerine bırakıp bu zamanlarda dolaşabilir miyiz?"

"Bir yerlerde kaybolsak bile kimse yokluğumuzu fark etmez –"

"Çocuklar? Çocukları da mı bu işin içine sokacağız?"

Ewan, neredeyse bir senelik düzenli bir uykusuzluğun getirdiği soluk bakışlarını abisine kaldırır.

"Benim çocuklarım zaten bu işin içinde."

Conrad sessiz kaldığında Ewan iç çekerek oturduğu yerden kalkar.

"Başka seçeneğimiz varmış gibi görünmüyor. Dorian'ın hala tam olarak ne istediğini anlamış değilim. Her gün yavaş yavaş tanırlaşıyor, ama ne zaman kapımıza dayanacağını bilmiyorum – ya da benim ne zaman gidip yakasına yapışacağımı. Sabrımın sınırları gittikçe inceliyor."

Conrad bildiğini mırıldanırken kardeşi onun yanına gelmiş, uzanarak omzunu tutar.

"Ters giden bir şey olursa dururuz. Bırakırız. Daha kötüsü olamaz."
"Latty'yle ilgilen."

Ewan konunun bir anda yön değiştirmesiyle başı dönmüş, titreyerek kendine gelir.

"O ne demek?"
"Sığınağa indik diye evliliğinizi de yukarda bırakmadınız – "
"Öyle bir niyetim yoktu."
"Latty'le ilgilen Ewan."

Ewan iç çekerek başını sallar ve dönerek odadan çıkarken Conrad alnını kaşıyarak masada dağılmış bir halde duran kağıtları izler.

Latty elindeki anahtarlarla iki aydır kapalı olan odanın önüne gelir. Kilidi açıp ağır demir kapıyı yavaşça sağa iter. İçerdeki Winona ve Jada oturdukları alçak yataklardan kalkarak kraliçeye bakarlar.

"Serbestsiniz."

Winona ve Jada bir an birbirlerine bakar, hemen sonra Winona, Latty'e döner.

"Başka bir yere gitmek istemiyoruz."
"Gitmeyeceksiniz. Yardım edeceğiz, ama önce sen bize yardım edeceksin."

Winona hafifçe gülümseyerek başını sallar. Latty de onaylayarak kapının önünden çekilir ve iki kadın da dışarı çıktıktan sonra odanın kapısını kapatır.

Winona ve Jada bir köşede onu bekliyorken Latty onların önünden geçerek yürümeye devam eder.

"Nasıl yapacaksın?"

Winona tereddütle Jada'ya bir bakış atar, sonra önüne dönerek Latty'nin sırtına konuşur.

"Ben sadece gerekli zaman gideceğim, geri kalanı Liv yapacak."

Latty'nin adımları anında durur ve saçları savrulurken arkasını döner. Kahverengi bakışlar tarif edilemez bir dehşetle Winona'ya bakıyor, demir duvarların arasında fısıltı gibi çıkan bir sesle konuşur.

"Yapamazsın. Böyle düşündüğünü bilsek – "
"Hiç sormadınız. Sormadığınız için de ne olursa olsun kabul ettiğinizi biliyordum."

Latty buna cevap vermez ve bir an düşünerek mırıldanır.

"Zaten kabul edeceğimizi biliyorsun."
"Aklınızdan binlerce kez geçti. Bebek ilk öldüğünde de geçti, ama korktunuz. Ben korkacak bir şey olmadığını söylüyorum."
"Tanrılar?"

"En küçük problemleri bu."

"En büyük problemleri?"

"Zamanı daha gelmedi – "

"Bizimle oynuyor musun Winona? Eğer öyle bir şey yapıyorsan – "

"Yapmak zorundayım. İstemediğim kadar çok şey biliyorum. Yüzünüzü doğru yöne çevirecek birine ihtiyacınız var. Size zarar verecek bir şey yapmamaya çalışıyorum – "

"Ama emin değilsin."

"Bak Latty – "

İki aydır sabırla bu günü bekleyen Winona attığı her adımı biliyor, gitmesi gereken noktalara ulaşmak için tıpkı bir oyun oynuyormuşçasına seviye atlaması gerekiyordur. Latty'î şu anda ikna etmesi daha ne olacağını bilmediği bir karar halinde önünde duruyorken Winona'nın gitmek istediği yol için o kararın evet olması gerekiyordur.

" – size ve kendime bir iyilik yapıyorum. İkimizin arasında bir nehir olduğunu düşün. Ben karşıdayım, güvendeyim, senin elindeyse benim ihtiyacım olan bir şey var. Ben sana üzerine basman gereken taşları gösteriyorum. Ya sen taşlara basarak karşıya geçersin ya da ikimiz de farklı taraflarda kalırız ve bir süre sonra nehrin suları taşları taşıyıp başka yerlere götürür." "

Latty, analogilerden oldum olası nefret etmiş, ama şu anda ortada duran nehir ikisini de ölümcül bir selaleye götürecekmış gibi duruyordur.

"Ve Latty, inan bana o nehir üzerinde herkesin geçebileceği bir köprü kurulsa da biz o kadar uzun süre etrafta olmayacağız."

"Benim ne diyeceğimi zaten biliyorsun – "

"Olaylar kendi kendine olmayacak. Ben seni itip geçerek istediklerimi yapamam, benim sana, *size* ihtiyacım var. Sizin verdiğiniz kararlara, attığınız adımlara... Ben sadece bir zaman gezginiyim, hayatı yaşayanlar sizsiniz. Güç hep sizin elinizde. Ben bunu bilerek o odada iki ay kaldım. Senden istediğim tek şey bana güvenmen."

Latty önündeki kadının sözlerinde içini ürperten bir güven bulmuş ve şu anda hissettiği her şey bir zamanlar yine güvendiği başka bir kadını hatırlatıyordu. Kraliçe bakışlarını kaçırmak bir an düşünür, sonra tekrar Winona'ya bakarken başını sallar.

"Andrea'yı nasıl ikna edeceksin?"

Winona o kısmın biraz daha kolay olduğunu söyler ve her ne kadar Latty'nin şüpheleri hala ortalarında dursa da üç kadın karanlık koridorlarda ilerleyerek oyundaki ikinci seviyeye geçerler.

Latty, arkasında getirdiği iki kadını Conrad'ın beklediği ofise sokuyorken onları gören Conrad önündeki kağıtlardan uzaklaşıp masasından ayrılır.

"Tekrar soruyorum, gerçekten yapabilecek misin yoksa sırf kendini kurtarabilmek için mi öylesine insandışı bir yalan uydurdun."

"Gerçekten yapabilirim."

Latty bu konuda sesini çıkarmıyor, ona söylenen şeylerin bir sır olması gerekiyormuş gibi hissediyorken Conrad'a döner.

"Ben gidip Sienna'ya haber vereceğim."

"Zaten biliyor, bekleyeceğini söyledi."

"Diğerleri?"

"Herkes bekleyecek Latty, istersen sen de gidebilirsin."

"Ama Conrad –"

"Yapamazsa da kaldırabilirim, iyiyim."

"Kalacağım, ayrıca Andrea –"

"Kimseye ihtiyacımız olmayacak."

Latty karışık bir ifadeyle Winona'ya bakar, ama o kimseye ihtiyaçları olmadığı konusunda ciddidir. Latty, Liv'in bu işe nasıl dahil olacağını bilmiyor, ama itiraz etmezken önündeki iskemlelerin birine oturur.

"Özel bir şey gerekiyor mu?"

"Hayır, ihtiyacım olan her şey yanımda."

Latty onaylayarak başını sallar, Winona yanında Jada'ya döner ve çok kısa süreceğini söylerken diğer köşedeki Conrad ne olacaksa bir an önce bitmesini diler. Biraz sonra Winona ortadan kaybolduğunda Conrad nefesini tutarak ondan kalan boşluğa bakar.

Ekim, 7114

Oreon sığınağında, Toprakkıran'a ait olan odada, siyah saçları beline kadar uzanan ve zerafeti mavi gözlerindeki hüznle karışmış olan bir genç kız, günler önce kaybettiği annesinin giysilerini katlayarak yatağının üzerine koyuyordur. Eski bir kazak daha katlanarak bembeyaz parmakların arasından yatağa bırakılırken genç kız bir anda yanında beliren başka biriyle o tarafa döner.

"Winona?"

Winona bir an dengesini bularak etrafına bakarken Liv'i gördüğünde rahatlayarak gülümser. Liv, yatağı ve giysileri bırakarak hızla ona ilerler ve ikisi sımsıkı sarılırken Winona onu tutarak saçlarını okşuyordur.

"Başardım, ulaştım, kabul ettiler."

Liv de gözlerinden yaşlar süzülerek gülümserken Winona'yı bırakmadan mırıldanır.

"Babam?"

"Gelmek üzeredir."

Liv gözlerini sımsıkı kapatarak ağlarken Winona onu tutuyor usulca sorar.

"Ne zaman gideceksin?"

"Yarın erkenden. Güneş doğmadan önce bitirmem gerekiyor."

Winona içinde bir parça sızlayarak daha gencecik olan Liv'in saçlarını okşar ve geri çekilir. Açık mavi gözler bundan çok önce ağlamaya başlamış, yorgunca Winona'ya bakıyordu.

"Her seferinde üzülmeni istemiyorum. Zaten kimse kalmadı –"

"Düzelteceğim Liv, söz veriyorum. Bunların hiçbirini yaşamak zorunda kalmayacaksın."

"Yapabilirsen, her şeyi yoluna koyabilirsen, onu sevdiğimi söyle olur mu? Yarın karşısına çıktığımda söyleyecek kadar cesaretim olmayacak."

Winona gözleri dolarak başını sallar.

"Sen kendin söyleyeceksin."

Liv bir an boşluğa bakarak düşünürken gülümser

"Nicole. Onu da yanına aldığı anda gittiği yerde ne yapmak istiyorsa yapmasına izin ver. Jonathan'ı yalnız bırakma, hiçbir zaman. Latty'e o acıyı yaşatma Winona."

Winona bildiğini söyleyerek başını sallarken Liv düşünüyordur. Her şeyi bu son beş dakikaya sığdırması gerekiyor, aklına gelen her şeyi söyleyememek istiyordur.

"Owen ve Kenda, size geri döndüklerinde onları itmeyin. Ewan'ın aynı pişmanlığı yaşamamasını istemiyorum. Adia'nın büyümesine izin verin. Bethany'nin Ewan'ın arkasından gitmesine izin verme. *Ne olursa olsun* –"

"Biliyorum, hepsini biliyorum Liv –"

"Kardeşime iyi bak Winona –"

Liv ellerini yüzüne kapatarak yere çökerken Winona da hızla onun yanına eğilir ve genç kıza sımsıkı sarılırken Liv ağlarken minnacık çıkan sesiyle mırıldanır.

"Gidelim, zamanın yok."

Winona başını sallar ve gözlerini kapatmasını fısıldarken Liv ona biraz daha sıkı tutunarak gözlerini kapatır.

24 Ağustos, 7096

Liv belirdikleri yerin buz gibi soğuğuyla irkilerek gözlerini açar. Sığınağın morgunda olduklarını görünce bir an tekrar gözlerini kapatır ve derin bir nefes alarak doğrulur. Winona da onun arkasında doğruluyorken etrafına bakar. Liv çoktan hangi kapağı çekmesi gerektiğini biliyor, elleri titreyerek uzanır ve şifreyi girerek kapağı açar. Soğuk metalin üzerinde minnacık bir ceset çantası duruyorken Liv bir an başını dönerek yanındaki çekmecelere tutunur, bir iki adım geri atarak gözlerini kapatırken Winona onu yakalamış, tekrar doğrultur.

"Biliyorum, ama başka çaremiz yok."

"Çok küçük, Winona –"

Winona yine bildiğini fısıldıyarak Liv'i tekrar Brittany'e yaklaştırır. Kendisi uzanarak ceset torbasının fermuarını açar ve renksiz küçük bebeği gördüğünde başını hızla çevirir. Liv kollarını ondan kurtararak ellerini uzatır ve ağlayarak küçücük bebeğin başını elleri arasına alırken bir anda içinden kopan bir şeyle çığlık atmak ister. Winona anlamış, uzanarak genç kızın ağzını kapatırken Liv ağlıyor, Brittany'i bırakmadan yanındaki Winona'ya yaslanır ve ellerindeki yaşamın önündeki bebeğe akıp gitmesine izin verir.

Liv, sonunda bütün gücü tükenmiş, ellerini çekerek yere çökerken Winona atılarak siyah torbanın içinde ağlayan bebeği kaldırır, başını koruyarak kendine sararken çekmeceyi geri iter ve o da yere çökerek Liv'e tek koluyla omuzlarından sarılıp sımsıkı tutar. Üçü biraz sonra odadan yok olduğunda 3 ay sonra bu odaya tekrar girenler o boş torbayı oradan alıp bir daha ortaya çıkarmayacaktır.

Kasım, 7096

Conrad bir süre daha ayakta beklemiş, ama artık bacaklarının onu taşıyamayacağını anladığında masanın başındaki iskemleye döner ve oturmak için bir hamle yaptığı anda içerisi bir bebeğin çığlıklarıyla dolar. Latty de oturduğu yerden ayağa fırlamış, ellerini ağzına kapatarak Winona'nın kucağındaki küçücük

bebeğe bakar. Winona, kollarındaki Brittany'e usul bir ninni mırıldanırken onu hafifçe sallayarak Conrad'a döner.

"Kokusunu bildiği birine ihtiyacı var."

Winona ağlayan bebeği Conrad'a uzatırken genç adam bir an geri çekilir, Winona hala onu bekliyor, Brittany durmadan ağlıyorken Conrad da küçücük kıızıyla beraber ağlayarak kollarını uzatır. Kocaman kollar minik kıızı alarak korurken Winona rahat bir nefes bırakarak kendi yorgunluğunun üzerine çökmesine izin verir. Jada onu kollarından tutarak bir kenara alırken Winona hafifçe gülümseyerek teşekkür eder.

Günün geri kalan kısmında kimse Conrad ve Sienna'yı görmemiş, hiçbiri de gidip rahatsız etmiyorken içeri sadece Nicole girip çıkabiliyordur.

Küçük kız yine sıkılmış, kapıya elini vurarak açılmasını söyler. Conrad yukardan gelerek ona kapıyı açar ve dışarı çıkmasına yardım ederken içerde uyuyan Sienna ve Brittany'i bırakarak aylardır ilk defa, nasıl olduğunu yeni hatırladığı bir mutlulukla odadan çıkar. Nicole tuttuğu eli çekiştirerek bir şeyler anlatıyorken Conrad başını ona eğerek ilgiyle dinliyordur.

"Sonra?"

"*Sorra kaffaya tattı TATMA! dedim.*"

"Çok iyi yapmışsın bıcırık."

"*cıcıcık.*"

Conrad gülerek küçük kıızı kollarının altından tuttuğu gibi havaya kaldırır ve omzundan arkaya atarken Nicole çığlık çığlığa gülüyordur. Onu duyan Ewan apar topar yatak odasından dışarı fırlarken yarı açık gözlerinin arasından Conrad'a ve omzundaki kıza bakar.

"İyi misiniz?"

"Çok iyiyiz, git yat."

Conrad, Nicole'ü alıp diğer omzuna atarken Ewan arkalarından o çocuğun uyuması gerektiğini seslenir. Conrad ona aldırmadan ufaklıkla oynamaya devam ediyorken bir an sonra sığınağın kapısına birisi ağır bir şeyler vurmaya başladığında Nicole'ü omzundan indirip doğru düzgün kucağına alır ve kendine bastırır. Ewan da odadan çıkıp oraya geliyorken kapıyı yumruklayan her kimse birazdan bağıır.

"*Kimse duymuyor mu? Ben Scott! Scott Ellen! Andrea! Ewan!*"

Ewan ve Conrad kaşlarını çatarak birbirlerine bakarken Ewan kapıya ilerler. Diğer odadakiler de duymuş, herkes telaşla dışarı çıkıyorken Andrea kucağındaki kıızıyla beraber neler olduğunu soruyordur.

"Scott olduğunu söylüyor."

"Tanrım..."

Andrea kapıya koştururken Ewan kapının altındaki tek taraflı bölmeden dışarı bakıyordur. Dışardan herhangi birinin o kadar geniş bir alanda ve gecenin karanlığında kapıyı bulması olanaksızdır.

Ewan, Scott'ın sarı kafasını ve yüzünü inceliyorken Scott vurduğu yerden ses gelmediği için yanlış yere odaklandığını düşünüyor olacak, başını kaldırıp etrafına bakar. Sarışın adam biraz sonra kapının üzerinden kalkıp çok yakında başka bir yere vurmaya başladığında Ewan kilidi çevirerek kapağı kaldırır. Scott az önce vurduğu yerde bir şeyin açıldığını gördüğünde rahatlayarak o tarafa atılır.

"Ewan!"

"Merkez Masa'nın Güneş Evreninden geçişleri kapattığını sanıyordum."
"Kapattı. İki aydır kaçak yollardan girmeye çalışıyorum – herkes iyi mi!?"
"İyi, korkma, gel..."

Ewan kapının altından çekilerek Scott'a yol açar. Üzerindeki giysileri iki aydır her türlü hasarı almış, ama şu anda hiçbirini umursamayan Scott, kendini içeri salarak merdivenlerden aşağı atlar ve bir anda Andrea'yı ve kızını karşısında gördüğünde mavi gözleri parlayarak o tarafa atılır. Andrea, babasına seslenen Liv'i yere bırakır ve onun için eğilen Scott'la sarılmalarını izlerken gözleri parlayarak gülümser. Scott küçük kızını sımsıkı tutuyor, onunla beraber ayağa kalkar, Andrea'ya ilerler ve tek kelime etmeden genç kadının yüzünü tek eliyle kavrır ve dudaklarına eğilirken Andrea da ona uzanarak kollarına tutunur.

Scott, Liv'i hala kucağında tutuyor, diğerleriyle beraber küçük toplantı odasına sokulmuş, sırtında taşıdığı çantasından artık aşınmış bir zarf çıkarır.

"Neptün'den ayrıldıktan üç hafta sonra bu zarf elime ulaştı."

Ewan zarfı alarak açar ve içindeki kağıtları çıkarırken Scott onların ne olduğunu açıklar.

"Benimle ilgili bilgiler. Daha başka bir deyişle *hayat hikayem*."

Ewan baktığı her kağıdı bir yanındakine uzatıyorken Andrea eline aldığı ilk kağıtta gördüğü isimle bir an durur.

Silvain / Scott Ellen 17 Ekim –Terazi **Negatif Havakıran Nötr**

"Winona..."

Ewan yan tarafından gelen kısık sese döner

"Ne dedin Andrea?"

Andrea elindeki kağıdı bırakarak ayağa kalkar.

"Winona dedim. Bunları o vermiş olmalı."

Scott, kızının saçlarını okşarken Winona'nın kim olduğunu sorar. Andrea arkada diğerlerinin cevapladığını duyarak odadan çıkar ve Winona'nın kaldığı odaya ilerler.

Toprakkıran sakince kapıyı vurur, birazdan Winona'nın pek de uykuyla görünmeyen yüzüyle karşılaştığında sorar.

"Scott'a o zarfı sen mi verdin?"

Winona başını sallayarak onayladığında Andrea iç çekerek kapının kirişine yaslanır.

"Sağol..."

Winona gülümser ve başka bir şey isteyip istemediklerini sorar. Andrea başını iki yana sallayarak başka bir şey olmadığını mırıldanır ve iyi geceler dileyerek zaman gezginini orada bırakarak arkasını döner. Arkadaki kapı kapatılıyorken Andrea bir an durur, sonra gözleri büyüyerek arkasını döner.

"Liv! Brittany'i Liv'le geri getirdin!"

Winona tekrar kapıyı açarak koridora çıkar. Andrea da o tarafa geliyorken yarı yolda tekrar durur.

"Tabii başka bir zamanda Brittany yaşamıyorsa?"

"Başka bir zamandan alıp buraya getiremem. Liv'le geri getirdik."

"Hangi Liv? İyi mi? Nerede?"

"Andrea, senin kızın senin yanında. İçerde babasının kucağında oturan kız – "

"Babasının kucağında oturduğunu nereden biliyorsun?"

"Zamanda olanları görebilmek için özellikle orada olmama gerek yok. Her zaman gezgini aynı değildir. Hiçbir iblis türü birbirinin aynı olmaz. Çocuklar büyüdükçe Kıranlar için de aynı şey geçerli olacak göreceksin. Liv'e bak. Liv bir Toprakkıran, ama aynı zamanda tanrıların katında bile kolay kolay herkeste olmayan bir gücü taşıyor."

"Liv iyi olacak mı Winona?"

"Annesi yanında olduğu sürece neden kötü olsun?"

Andrea gülümseyerek başını sallar ve biraz olsun rahatlayarak teşekkür eder. Toprakkıran arkasını dönmüş, uzaklaşıyorken onu izleyen Winona şimdiden her şeyin aslında ne kadar zor olacağını görüyor, ama umudunu kaybetmemeye çalışarak sabahı beklemek için odasına döner.

"Yarın sabah konuşalım, başım ağrıyor."

Ewan kağıtları, zarfları, her şeyi bırakıp kalkar ve Latty'i de yanına alarak odadan çıkarken diğerleri de birer ikişer onları takip ediyordur. Sonunda odada sadece Scott, kucağındaki Liv ve Andrea kaldığında genç adam başını kaldırarak eski karısına bakar.

"İlk geldiğimdeki tepkim için üzgünüm. Sadece, çok uzun zamandır sizi görmeyi bekliyordum."

Andrea önemli olmadığını söyler ve bakışlarını babasının kucağında sızıp kalmış Liv'den ayırmadan sorar.

"Neptün'deki iş ne oldu?"

"Buraya gelmek için bırakmak zorunda kaldım."

Andrea sessice başını sallarken Scott ellerini Liv'in karnında birleştirerek önündeki kadına bakar.

"O kağıtlarda yazan şeyler doğru mu? Burçlar, Kıranlar, Nötrler – ki ben de onlardan biriymişim."

"Doğru – ya da değil, bilmiyorum. Eğer doğruysa yapılacak çok şey var. Bir çözüm bulunabilir gibi görünüyor. O yüzden doğru olduğuna inanıyoruz."

"Zamanı değiştirmek biraz riskli değil mi?"

"Bu sığınakta kalmamız da riskli, ama kaçmak bir işe yaramayacağı için oturuyoruz. Biz bugün evinde kek yaparken ertesi gün sığınağa düşen o küçük aile değiliz ki... Her ne kadar sığınakta da yaşasak diğer gezegenler hala haber bekliyor, yönetim hala düşmedi. Ewan ve Latty ellerinden geleni yapıyorlar. Bir gün de birisi gelip bu kadar destekli bilgilerle karşımıza çıkınca ona yalancı diyerek bir kenara atmak kaynakları kötü kullanmak olur. Yapabileceğimiz bir şey varsa deneyeceğiz. Sonsuza kadar burada oturamayız..."

Scott karşı çıkmadan başını sallıyorken Andrea onun Liv'e nasıl baktığını görmüş, bakışları soğuyarak oturduğu yerde dikleşir.

"Liv'i götürmek için geldiğini ikimiz de biliyoruz, izin vermeyeceğimi de... Özlediğini anlayabiliyorum, beni öpmen de büyük incelikti, teşekkür ederim, ama kızımı bir kez bana bıraktın Scott, bir daha dönüp elimden alamazsın – "

Scott keskin mavilerini karşısındaki toprak gözlere kaldırır.

"Güvenilir bir yol buldum, ikinizi de götürebilirim – "

Andrea gözleri dolarak başını iki yana sallar

"Gerçekten bizimle kalmak için döndüğünü bilsem, affetmek için bir an bile düşünmezdim Scott – "

"Sizinle kalmak istiyorum! Ama burada değil... Andrea, anlamıyorsun – "

Andrea asıl onun anlamadığını söyleyerek yerinden kalkar ve Liv'i babasının kucağından kopararak kendi kollarına alır.

"İstedığın kadar burada kalabilirsin, ama işimize yaramayacaksan boşuna kaynaklarımızı tüketme Scott."

"Kızımı benden kaçıramazsın."

"Kızın *burada*, annesinin yanında, hiçbir yere de kaçmıyor. Eğer babası da *ailisine* bu kadar önem veriyorsa kendi istekleri dışında onların da sorumluluklarını düşünüp onların yanında kalır –"

"Ölmek için mi?"

"Verdiğimiz söz *ölene kadardı*. Ölme tehlikesi ortaya çıkınca kızını alıp bilinmezliğe kaçana kadar değil."

Scott bunun üzerine sessiz kalırken Andrea da başka en küçük bir şey daha duymak istemiyor, kızıyla beraber odadan çıkar.

5 . SCORCHIO

Aralık, 7096

"Kolay olmayacak, göreceğiniz bazı şeyleri size açıklamam gerek. Ona göre karar vereceksiniz – "
"Buraya gelene kadar bile zor karar verdik, sen ne yapacağımızı söyle."

Winona *peki* diyerek Conrad'a bir rulo uzatır.

"Bu senin zamanın. İşaretlediğim yerlerde varolacaksın. Sana söylediğim şeyi yapacaksın ve ben seni geri aldığımda itiraz etmeyeceksin. Yeni değişen düzene göre ben seni sıradaki noktaya yollayacağım. Hepiniz için aynı şey geçerli."

Herkes başını sallıyorken Winona iç çeker.

"Göreceğiniz şeyler kolay olmayacak. Unutmamanız gereken şey: siz oraya ait değilsiniz. Verdiğiniz kararlar bir anda her şeyi değiştirecek. Yeni bir gelecek çizgisi yaratacak, ama sizin ruhunuz ve zihniniz bu zamana bağlı. Orada kalmak için uğraşırsanız buradaki çizgiyi kaybederiz. Size verdiğim bu geçit haklarını geçici vizeler olarak düşünün. Sürekli geriye bağlı olmak zorundasınız. Karar vermekte zorlananlar olursa bir daha gitmelerine izin vermeyeceğim. Aklınız karışırsa saklamayın. Ben orada olacağım. Sabitiniz benim. Her zaman kim olduğumu bileceksiniz. Ters bir şey olduğunda sizi oradan çıkarıp geri getiren de ben olacağım, anlaşıldı mı?"

Herkes onaylarken Conrad elindeki ruloyu inceliyordur.

"Benim gittiğim zamanda pek bir şey yok."

"Şu anda içinde bulunduğumuz zamana karşı görülen farklılıklara göre etiket yoğunlukları değişiyor –"

"İlk etiketi atladım diyelim. Diğer etiketin yeri değişecek mi? Ya da neden ikinci bir etiket var ki?"

"Herkes ilk etiketinde başarılı olacak diye bir kural yok. Zaman o kadar çabuk dalgalanıp değiştirilebilen bir şey değil Conrad. Sen ilk etiketinde başarılı olursun, ama Sienna dördüncüye gelene kadar belki de hiçbir etki edemez. Ben her seferinde sonrasını görerek size yardım edeceğim. Gerektiğinde yanınızda olacağım."

Conrad başını sallayarak kağıdı tekrar rulo yapar ve arka cebine sokar. Winona sıradaki ruloyu çekiyorken odaya girdiğinden beri bir türlü rahat edememiş olan Scott'ın sesi duyulur.

"Benim için bir şey var mı?"

Andrea hızla o tarafa bakarken Scott onun olduğu tarafa bakmıyor, sadece Winona'yı izliyordur. Winona başını sallayarak ruloların arasından bir tane seçmeye çalışıyor, sonunda aradığını bulduğunda Scott'ın oturduğu tarafa atar. Scott ruloyu havada tutup indirir ve içini açıp onun için konulmuş etiketlere bakarken Winona açıklar

"Siz, Andrea ve sen, genellikle Liv için çalışacaksınız. Bu az etiketli zamanlarda işler azaldıkça, ki burada uzun bir süreden bahsediyorum. Hiçbiriniz anlık gidiş ve dönüşler yaşamayacaksınız – "

"Elimizdeki zamanda kendimizin yerine nasıl geçeceğiz?"

Winona lafını yarıda keserek Vien'e döner

"Kendinizin yerine geçmeyeceksiniz. Aynı ortamlarda bile olmayacaksınız – "

"Kendimizle karşılaşsak?"

"O durumun yaşanmamasını sağlamak benim görevim. Öyle bir risk olduğunda o etiket bırakılacak ve sıradakine geçilecek. İşte bu yüzden birden fazla etiket var Conrad."

Conrad arada taşı yemiş, yine başını sallar. Winona elindeki ruloları sırayla dağıtırken az önce yarım kalmış cümlesine devam eder.

"Hiçbiriniz kısa süreli gidişler yaşamayacaksınız. O etikette değişen olayların etkilerine göre yıllarca o zamanlarda kalabilirsiniz."

İtiraz edecekler kafalarını uzatırken Winona onlara fırsat vermeden araya girer.

"Sürekli olarak değil. Buraya dönmeniz gerektiğini söylemiştim. Zaman aralıklarına beraber karar vereceğiz. Çocukların da annelerine ve babalarına ihtiyaçları var. Onlar 15 yaşına gelene kadar size katılamayacaklar. Asıl söylemek istediğim bu değildi."

Winona masada kalan son ruloyu da kaldırırken eli boş kalan iki kişi kalmıştır. Winona dönerek Latty ve Ewan'a bakar.

"Bu elimdeki zaman tek kişinin halledebileceği kadar basit değil. Şu ana kadar gezdiğim her zamanda en kusursuz, en iyi giden bu zaman oldu. Diğer herkes gittiği yerlerde bugünden çok farklı şeyler görmeyecek. Belki birkaç eski yüz, bazı kayıplar... Ama bu zaman çok farklı. Yangından sonra her şey çok farklı ilerliyor. İlk etiketten itibaren yapılan her şey çok önemli. Ne diyorsam onun yapılması gerekiyor ve bu yüzden ikinize birden ihtiyacım var."

Ewan ve Latty sessizce dinliyorken Winona elindeki ruloyu artık boş kalmış masaya açarak ilk etiketi gösterir.

Negatif Ateşkiran kendi kızı tarafından Ateşkiran geçitinde yok edilir. Pozitif Ateşkiran, Akasha ile beraber evrene döner. Meris, Ateşkiran'ın kızıyla beraber Scorchio'ya götürülür.

"Meris'i bu noktada yanına alacaksın Ewan. Ateşkiran'ın kızını ben halledeceğim, sen diğer Dorian'ı alarak oradan Meris'le beraber ayrılacaksın."

"Diğer Dorian, pozitif olan, baygın olan, yerde yatan."

Ewan kendi kendine tekrarlıyorken Winona başını sallar.

"Evet. Kız size problem çıkarmayacak, ben de orada olacağım –"

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Andrea senin sorularını yanıtlayabilir Scott."

Winona dikkatini tekrar Ewan ve Latty'e verirken Scott dönerek arkasındaki Andrea'ya bakar.

"Bir soru sorabilir miyim?"

Andrea başını sallayarak kalkar ve toplantı odasından çıkıp yan taraftaki kapıdan Ewan'ın ofisine girer. Scott da onu takip ederek içeri girdiğinde Andrea ona döner.

"Gideceğini sanıyordum!"

"İşimize yaramayacaksan git demiştin, yarıyorum, değil mi?"

"Scott, oyun oynama –"

"Sizi burada bırakıp nasıl arkamı dönerim?!"

"Bir gün kalkıp *evet, haklıydın Scott, artık gidelim* demeyeceğim!"

"Biliyorum! Tanrı aşkına Andrea, izin verirsen soruyu soracağım."

Andrea elini sallayarak konuşmasını işaret eder.

"Neden iki tane Dorian var?"

Andrea kendi kendine gülerek başını eğdi. Scott sorusunun cevabını bekliyorken Andrea yüzünde asılı kalan gülümsemeyle başını kaldırır ve arkasındaki iskemleye oturur.

"Cevabı biraz uzun sürecektir, oturalım."

Scott da geçerek onun yanındaki iskemleye oturur ve dinlemek için hazır beklerken Andrea aklını toplayarak bildiği her şeyi anlatmaya başlar.

"Her şey elementlerin Scorchio'dan ayrılması zamanında başlıyor..."

Buz Devri sonrası , Scorchio

"Yüce tanrım – böyle bir şey nasıl olabilir?"

Peder Larson elindeki tesbihi telaşla çeviriyorken ucundaki haçı dudaklarına kaldırarak öper ve sessiz bir dua okuyarak odada yürümeye devam ederken kerpiç evin küçük odasında gözleri sürekli yaşlı rahibi takip eden genç bir adam konuşur.

"Efendim, çocuk hakkında ne yapacağız? Paco'ya gönderilecekse Ateşkiran'la ilgilenilmesi gerekiyor –"

"Sus, düşünmeye çalışıyorum."

Peder dönüp durmaya devam ederken kafasından hesaplar yapıyordu.

"Eğer hesaplarım doğruysa 14 Mart'ta doğacak, 14 Mart. 14, pozitif. Mart – Koç, Ateş. Ateşkiran. Pozitif Ateşkiran. Burada ilk Kıran çocuğundan bahsediyoruz. Bu bir mucize!"

Peder Larson, gözleri parlayarak arkasını dönerken kapıdaki genç adam da emin değil, ama yine de gülümser. Peder tekrar hızla oradan oraya yürümeye başladığında genç adam tekrar konuşur.

"Büyük ortaklar da bu haberi duyunca sevineceklerdir, efendim. Ne yapacağımızı söylememi istersiniz?"

"Edena nasıl?"

"İyi değil, çok fazla dayanamayacak. Demetra zaten güçsüz, bir an önce Etkin Kıranların değişmesi gerekiyor."

"Aiden'i ve bebeği burada tutmamız gerek, bu kadar ilerlemişken onları evrene gönderemem."

"Ama Meris –"

"Meris'le ilgili anlaşmazlığı Raghnall halledecek. Bundan sonra birbirini alt etme işini kıranların kendilerine bırakmamayı öğrenmiş olduk. Diğerleri Scorchio'dan ayrılır ayrılmaz üç yeni Kıran getirmemiz gerektiğini haber ver. Aiden burada kalıyor."

"Diğerleri bu duruma ne diyecek?"

"Diğerleri Aiden'in onlarla beraber gittiğini sanacak. Winona'yı benim yanıma çağır."

Kapıdaki adam onaylayarak derhal uzaklaşırken Peder Larson elindeki tesbihi çevirerek kendi kendine gülümser.

"Etkin Kıran'lar o dönemde Scorchio'nun yönetiminde bulunan 4 Elementkıran'dı. Yani biz. Meris'in Scorchio'ya gönderilmesindeki tek amaç iki zıt kutuplu Sukıran'ın birbirini alt edip edemeyeceğini görmekti. Meris gittiğinde Calder'i yok etmesi gerektiğini biliyordu. Eğer diğer Elementkıranlar, yani biz, Meris'in geldiği gece Calder'i kurtarmaya gitmseydik Calder ölmüş olacaktı. Sonrasında bütün Etkin Kıran'lar değiştirilecekti, ama planlar düşünüldüğü gibi olmadı. Meris ellerinden kaçtı, diğerleri de onun peşinden evrene inmek istediler.

"Yönetim Meris'in ardından diğer Elementkıran'ları zaten değiştirecekti, direkt Parco'ya yollamaktansa – "Parco bir?"

"Scorchio gibi bir deney boyutu. Yedek Kıran ve Nötr'ler Parco'da kalıyor. Her iki tarafın da kendine göre kuralları ve sistemleri var. Parco'da Etkin Kıran dediğimiz o dört element yok. Scorchio'da sadece Etkin Kıran'lar güçlerini biliyorlar, senin gibi diğerlerinin ne olduklarını sadece yönetim biliyor. Nötr'ler, Kıran'ların güçlerini soğuran bir tür. Etkin Kıran'lar dışında diğer yedek Kıran'larla bir araya getirilerek zararsız bir çift yaratılıyor ve Scorchio'nun geri kalan nüfusunu onlar oluşturuyor – burada bir kural listesi olacaktı..."

Andrea oturduğu yerden kalkarak Ewan'ın masasının arkasına geçer ve etrafa dağılmış rulolardan işine yarayanı arıyorken sonunda bulduğunda açarak Scott'a uzatır.

"Kalacağını tahmin etseydim daha önce gösterirdim."

Scott ona bir bakış atarak kağıdı alırken üzerinde yazılanları okumaya başlar.

SCORCHIO VE PARCO ÜZERİNDEKİ YAŞAM VE ÇİFTLEŞME KURALLARI

KURAL 1 - Zıt kutuplu, dişi Nötr ve etkin Erkek Kıran:

Zıt kutuplu, bir Elementkıran ve bir Nötr normal yaşamda bir arada yaşayabilirken, zıt kutuplu dişi Nötr, zıt kutuplu erkek Kıran'dan bir çocuk doğurursa:

- Çocuk bir Kıran olarak doğarsa kutup farkı gözetmeksizin Parco'ya aktarılır. Çocuk annesine eş kutuplu bir Kıran olarak doğarsa dişi Nötr doğum sırasında veya sonrasında hayatını kaybeder.
- Çocuk annesine eş kutuplu bir Nötr olarak doğarsa Scorchio'da yaşamına devam eder.
- Çocuk annesine zıt kutuplu bir Nötr olarak doğarsa, babasına, yani Etkin Kıran'a eş kutuplu bir nötr olacağından, Etkin Kıran'ı etkilememesi için Parco'ya aktarılır.

KURAL 2 - Zıt kutuplu, erkek Nötr ve etkin dişi Kıran:

Zıt kutuplu bir erkek Nötr ve dişi Kıran normal yaşamlarında bir arada yaşayabilirken dişi Kıran erkek Nötr'den bir çocuk doğurursa, çocukları hangi kutuptan olursa olsun dişi Kıran ya da erkek Nötr zarar görmez.

- Çocuk bir Kıran olarak doğarsa kutup farkı gözetmeksizin Parco'ya aktarılır.

- b. Çocuk annesine eş kutuplu bir Nötr olarak doğarsa, Etkin Kıran'a eş kutuplu bir Nötr olacağından, Etkin Kıran'ı etkilememesi için Parco'ya aktarılır. Nötr bir embriyonun doğum öncesi Kıran üzerinde bir etkisi bulunmamaktadır. Kural 1'de belirtildiği gibi, eş kutuplu Kıran çocuk ve Nötr annede meydana gelecek aksaklıklar anne kıranlarda meydana gelmemektedir.
- c. Çocuk annesine zıt kutuplu bir Nötr olarak doğarsa, Scorchio'da yaşamına devam eder.

KURAL 3 - Eş kutuplu, Nötrler ve yedek Kıranlar:

Eş kutuplu Nötr ve Kıranlar normal hayatlarında bir arada yaşarken Kıran güçlerini kullanamaz. İkisi de normal iki insanoğlu gibi hayatlarını devam ettirirler.

Eş kutuplu Nötr ve yedek Kıran'ların yerleştirilmesinde dikkate alınan husular için: *bkz. Kural 10.*

Eş kutuplu Kıran ve Nötrlerden doğacak çocuk:

- a. Çocuk bir Kıran olarak doğarsa, Parco'ya aktarılır. Anne bir Nötrse ve çocuk annesine eş kutuplu bir Kıran olarak doğarsa dişi Nötr doğum sırasında veya sonrasında hayatını kaybeder.
- b. Çocuk ailesine eş kutuplu bir Nötr olarak doğarsa Scorchio'da yaşamına devam eder.
- c. Çocuk ailesine zıt kutuplu bir Nötr olarak doğarsa, Etkin Kıran'a eş kutuplu bir Nötr olacağından, Etkin Kıran'ı etkilememesi için Parco'ya aktarılır.

KURAL 4 - Eş kutuplu, nötr ve yedek Kıran çiftlerinden KIRAN olanın ölmesi durumu:

Eş kutuplu Nötr ve Kıran çiftlerinde Kıran olanın ölmesi durumunda Nötr olanın hayatına ilişkin kararlar şöyle açıklanmıştır:

- a. Durum, Kural 2'de belirtilen, zıt kutuplu, erkek Nötr ve dişi Etkin Kıran durumu sağlanıyorsa Etkin Kıran ve Nötr'ün çiftleşmesi tavsiye edilir.
- b. Durum, Kural 1'de belirtilen zıt kutuplu, dişi Nötr ve erkek Etkin Kıran durumuna uyuyorsa Nötr'ün iyiliği ve gelecekteki kullanımı açısından dişi Nötr Parco'ya aktarılır.
- c. Nötr için başka bir yedek Kıran bulunamıyorsa ve Etkin Kıran'la çiftleşmesi uygun değilse direkt olarak Parco'ya aktarılır.

KURAL 5 - Eş kutuplu, Nötr ve yedek Kıran çiftlerinden NÖTR olanın ölmesi durumu:

Eş kutuplu, Nötr ve Kıran çiftlerinde Nötr olanın ölmesi durumunda yedek Kıran'a 1 gün içinde yeni bir Nötr ayarlanamıyorsa, Kıran, Parco'ya aktarılır.

KURAL 6 - Etkin olan Kıranlardan birinin ölmesi durumu:

Scorchio içinde etkin kıran Kıran'lardan birinin ölmesi durumunda yerine geçecek Kıran ayarlamasında şu hususlara dikkat edilmelidir:

- a. Eğer yapılabiliriyorsa ölen Kıranla eş kutupta bir Kıran, Parco'dan alınarak 1 gün içerisinde ölen Kıran'ın yerine geçmelidir.
- b. Eş kutupta bir Kıran bulunamıyorsa acil durum uygulaması olarak element türünün Scorchio içindeki yerleşimi tersine çevrilerek ölen Etkin Kıran'ın zıt kutbuna ait bir Kıran etkin kılınır ve ona göre yeni yedek Kıran ve Nötr yerleşimi yapılır.

KURAL 8 - Aynı türden iki zıt kutuplu Kıran'ın çatışması durumu:

Aynı türden iki zıt kutuplu Kıran'ın çatışması halinde galip gelen Kıran'ın mağlup Kıran'ın güçlerini almaya hakkı vardır. Mağlup Kıran'ın güçlerinin galip Kıran'a geçmesi galip tarafın kutup dengesini etkilemez.

KURAL 9 - Farklı türden iki zıt kutuplu Kıran:

Aralarında çatışma olmadığı sürece farklı türden iki zıt kutuplu Kıran bir arada yaşayabilir. Çatışma sonucunda olanlar henüz bilinmemektedir.

KURAL 10 - Scorchio'daki yerleşimlerde dikkat edilecek hususlar:

- 1) Etkin Kıran'ı bulunmuş bir türün yedekleri, nötrleriyle beraber Scorchio içine yerleştirilirken güçlerinin varlıklarını bilemezler.
- 2) Etkin Kıran, Scorchio içindeki kutup dağılımlarını ve kendine ait olan kutbu bilemez. Çiftleşmeler ve diğer sosyalleşmeler kurul tarafından ayarlanır. Kutup dağılımlarının farkında olduğu anlaşılan Etkin Kıran'lar, etkisiz hale getirilir ve ardından Kural 6'daki protokoller uygulanır.
- 3) Scorchio içine yerleştirilen yedek Kıran ve Nötr çiftleri Etkin Kıran'la zıt kutuplu olmalıdır.

KURAL 11 - Parco'daki yerleşimlerde dikkat edilecek hususlar:

- 1) Parco'daki yaşam biçiminde etkin bir Elementkıran bulunmaz. Yaşayan bireyler yedek Kıran ve Nötrler olarak ikiye ayrılır.
- 2) Parco'ya girebilecek türler şu şekilde sınıflandırılır:
 - a) Yeni doğmuş Kıran bebekler.
 - b) Yedek Kıran'ı ölmüş, yeni bir yedek Kıran bulunamamış ya da Etkin Kıran'la eşleştirilememiş Nötr'ler
 - c) Etkin Kıran'a eş kutuplu Nötr bebekler.
- 3) Parco içindeki yerleşim Scorchio düzeninde olduğu gibi iki eş kutuplu, Kıran ve Nötr şeklindedir.
- 4) Her Kıran için eş sayıda ya da daha fazla Nötr bulunabilir.
- 5) Yedek Kıran'larla eşleştirilememiş, ya da yedek Kıran'ları kullanılacak olan Nötrler yaşamlarına yalnız devam ederler.
- 6) Acil durumlarda Nötr'lerinden ayrılmış olan ve kendisine yeni Nötr bulunamayan kıranların yaşamlarına son verilir.

KURAL 12 - İki Nötr'den bir çocuk doğması durumu:

- a. Çocuk, Kıran olursa Parco'ya aktarılır. Çocuk annesine eş türde ve eş kutuplu bir Kıran olarak doğarsa dişi Nötr doğum sırasında veya sonrasında hayatını kaybeder.
- b. Çocuk, Etkin Kıran'lardan herhangi bir tanesine eş türde ve eş kutupta bir Nötr olursa Parco'ya aktarılır. Aksi takdirde Scorchio'da yaşamına devam eder.
- c. Çocuk, ne Kıran ne de Nötr olmaz, anne ve babanın çekinik özelliklerini kendinde toplayarak tam bir insan halinde oluşursa Scorchio'da yaşamına devam eder.

KURAL 13 – Bir insan ve bir Kıran'dan bir çocuk doğması durumu:

- a. Çocuk, Kıran olursa Parco'ya aktarılır. Aksi takdirde yaşamına Scorchio'da devam eder.

Scott okumayı bitirdiğinde tekrar en başa dönerek Andrea ve kendinin uygun düştüğü ikinci kurala bakar ve anlamaya çalışır.

"Şimdi ben, dediklerine göre Negatif bir Havakıran Nötr'üyüm. Sen de – nesin? Pozitif bir Toprakkıransın. İkimiz zıt kutuplu bir Kıran ve Nötr olarak Liv'i yarattık – kızımız nedir?"
"Negatif bir Toprakkıran."

Scott çok fazla kalbiyle düşünmemeye çalışıyor, şu an sadece mantığı çalışırken kuralı tekrar okur.

"Çocuk, bir Kıran olarak doğarsa direk Parco'ya gidiyormuş, ama biz Scorchio'da değiliz."
"Değiliz."
"Biana, yani Meris, o nedir?"
"Negatif bir Sukıran."

Scott, sekizinci kurala bakarak başını sallar.

"Deniyorlardı... Meris o gece Calder'i öldürebilseydi güçlerini alacak ve Etkin Kıran olacaktı. Büyük bir risk almışlar."
"Öyle, ama Meris başarısız olduktan sonra neden Calder'i öldürmeye çalıştığını anlatacak kadar ne yaptığının farkında değildi. Onu rahat bıraktılar, ellerinden kaçacağını düşünmediler, ama yaptı. Her Elementkıran sadece tek bir güçle doğmuyor, Winona'nın söylediğine göre Liv'in hayat verme gücü de onun Kıran'lıktan sonraki ikincil yeteneği. Meris'in bir şekilde boyutlar arasında dolaşabilmesi de onun yeteneği olmalı."

Scott sessizce başını sallıyorken gözleri sürekli listede gidip geliyordu.

"Peki ya Ateşkıran'ın kızı olarak bahsettiğimiz o kız?"
"Adı Sophia. Winona'nın söylediğine göre Pozitif bir Ateşkıran."

Scott yine kurallara göz atarken sorar

"Annesi?"
"Edena, Pozitif bir Ateşkıran Nötr'ü."
"O halde kural 1, annesine eş kutuplu bir Kıran olduğu için Edena hayatını kaybediyor. Babasına zıt kutuplu bir Kıran olduğu için ise Parco'ya gönderilmesi gerekiyor."

Andrea başını sallarken Scott elindeki kağıdı indirir

"Peki, Biana ve *Pozitif* Dorian kaçırıldığında o kızın orada ne işi vardı? Parco'da olması gerekmiyor muydu?"

"Raghnall işte o noktada devreye girdi. Elementkırımlar – "

"Yani siz."

"*Yani biz.* Meris'in peşinde evrene inmemiz gerektiğini anladığımızda bizi başlarından atıp sadece Aiden'i ellerinde tutmak istediler. Raghnall denen adamı bizi evrene yollaması için kullandılar."

"Akasha?"

"Akasha bizim için yarattıkları bir tasma. Gerçekten dördümüzü de birbirimize bağlıyor, kendine yakınlaştırıyor ve böylece onlar da bizim nerede olduğumuzu bilebiliyorlar –"

"Sizi takip mi ediyorlar?"

"Sadece Ewan'la olduğumuzu biliyorlar – mış. Winona'ya güveniyoruz. Ewan ne kadar iyi saklanırsa biz de o kadar gözden uzakta oluruz. Evrende tek bir Akasha yok, Raghnall bizim için Ewan'ı seçti ve her şey o şekilde başladı..."

"Meris?"

"Gitti."

"Nereye?"

"Bilmiyoruz. Yok oldu, Calder senin düşüşünü hissettiğinde oraya gitti, ama birbirlerine karşı üstün olamadılar, sonra bir anda Meris ortadan kayboldu–"

"Tanrıların evrenine geçti.."

Herkesin başı Silvain'in yanında odaya giren uzun boylu, siyahi adama dönerken Silvain konuşur

"Bu Raghnall, kuzey batıdaki yerleşkelerde yaşayan büyücülerin en büyüğü–"

"Ve Meris'in nerede olduğunu biliyor..."

Silvain, Raghnall'a bakarken siyahi adam başını sallar, Aiden ve diğerleri ona bakıyorken Raghnall konuşur

"Buz devriyle kapanan boyut kapıları açıldığından beri herkesin istediği gibi çıkabilme şansı vardı, ama hiçbirimiz kullanmadık, Meris başardı–"

"Sen Meris'in varlığını nereden biliyorsun?"

Raghnall, Aiden'e dönerek cevaplar

"Silvain anlattı–"

Bu sefer tüm bakışlar Silvain'e dönerken sarışın adam üzgün durmuyor, dik ve kararlı, konuşur

"Raghnall bize yardım edebilir. Meris'i bulmadan getirebileceğiniz bir çözüm olduğunu sanmıyorum.."

Aiden ve Calder birbirlerine bakıyorken Ea sorar

"Ne yapabilir ki?"

"O adamı ben mi size getirdim!?"

Andrea karşısındaki adamın tepkisiyle başını iki yana sallar.

"Sen değildin. Ragnall yönetimin içindendi. Onların seçtiği bir adamdı. Seni yem olarak kullandılar. Benim eşimdin, sana güvenmezsek başka kime güvenebilirdik?"

Scott iç çekerek başını iki yana sallarken Andrea anlatır.

"Ragnall bize dördümüzün birlikte Meris'in ardından evrene inmemiz gerektiğini söyledi. Başka bir yolu yoktu, denge bozulacaktı –"

"Elbette bozulacaktı, piç kuruları..."

Andrea bir süre sessiz kalırken Scott öfkesini kontrol altına alır ve Andrea'ya devam etmesini söyler...

"Sadece birimiz gidersek yetmiyor mu? Ben gidebilirim.."

Era, Calder'in teklifine itiraz edecekken Ragnall konuşur

"Bir parçanız orada, bir diğeri burada olduğu sürece denge daha da bozulacak. Demetra'nın durumu daha da kötüye gidecek..."

Silvain yutkunarak başını eğerken Aiden onu izliyordur. Ragnall devam eder

"Elementleri her zaman bir arada tutan bir güç vardır. Elle tutulmaz, gözle görülmez, ama vardır –"

"Akasha.."

Ragnall, Aiden'ı onaylayarak devam eder

"Akasha var olduğu sürece elementler de var olur, dengeyi korur, yaşamı devam ettirirler. Akasha şu anda yaşadığımız topraklarda. Sizin güçlerinizin yanında katıksız bir güç olarak varlığını koruyor, ancak siz Scorchio dışına çıktığınızda sizi tekrar bir arada tutması ve iki taraftaki dengeyi sağlaması için onun de sizinle gelmesi gerekiyor.."

"Ve bu nasıl olacak? Akasha'yı ne halinde bizimle beraber yollayacaksın?"

"Bir insan.."

Aiden kaşlarını çatarken Ragnall açıklar

"Akasha'nın varlığının sebebi sizsiniz. Sizin güçlerinizin birliği başka bir evrene aktığında Akasha da sizinle olmak zorunda. Bu yüzden sizin güçlerinizin birleşip seçtiği bir insan Akasha'nın gücünü alacak, orada sizi bulacak ve bir araya getirecek–"

"Bizi *bulacak* mı? Kayıp mı olacağız?"

Ragnall bu sefer Era'ya dönerken sakinlikle cevaplar

"Tanrılar evrenine geçtiğinizde bu benlikleriniz sizinle kalamaz Era, onlardan arınarak gideceksiniz. Era olarak değil, orada gücünüzün size seçtiği bir izdüşüm içinde, insanlara eş olarak yaşayacaksınız. Tanrılar efendileriniz olacak..."

"Hepimizi içi boş bir kutu gibi yolladılar."
"Aynen öyle."

Andrea oturduğu yerde arkasına yaslanarak anlatır.

"Akasha masalını uydurarak hepimizin gözünü boyadılar. Demetra – ben, zaten itiraz edecek konumda değildim. Sen acı çekiyordun, diğerleri de sürekli bir yol bulmak için uğraşıyordu. Gitmekten başka çaremiz yoktu. Aiden yine de itiraz etti, ama benim güçsüz olmam o kadar büyük bir kozdu ki, sürekli onu kullandılar. İnsan olmadıklarına inandırdıkları Kıran'ları insani duygularıyla avladılar..."

"Sadece birimiz gidip, Meris'i bulup buraya getirdiğinde her şey çözülecek gibi duruyor. Bu kadar büyük bir fedakarlığın sebebini anlamıyorum – "

"Zaten elimizdeki her şey kaybolmak üzere Aiden. Eğer biriniz daha Scorchio'dan kopar ve geri dönemezseniz Demetra hayatta kalamayacaktır. Onun ölmesi demek Scorchio'nun ölmesi demektir, yeni bir Toprakkıran doğana kadar Demetra'nın toprakları nefes alamaz."

Silvain daha fazla dayanamayarak dışarı çıkarken Aiden onun arkasından bakar, sonra tekrar Ragnall'a dönerken sorar

"Peki kendimizi hatırlamazsak nasıl bir araya geleceğiz?"

"Akasha sizi bulacak, bir arada tutacak ve zamanı gelip de denge tekrar sağlandığında Scorchio'ya döneceksiniz-"

"Ne kadar zaman?"

"Bunu ben bilemem Aiden..."

Aiden çaresizce boşluğu izliyorken sorar

"Demetra bunu yapabilecek kadar güçlü mü?"

"Demetra'nın gücünü taşıyan bu benlik zayıf, evet, ama Akasha'nın dengesiyle orada alacağı güç yepyeni olacak. Burada taşıdığı yüklerin hepsinde kurtulmuş, yepyeni bir zihinle orada var olacak..."

"Peki buraya döndüğünde yine kendi gücüne kavuşacak mı?"

"Denge kendini bulduğunda her parça yerine oturacak..."

Aiden iç çekerek başını eğerken Calder konuşur

"Biraz düşünmemiz gerek-"

"Zaman az Calder. Karar verilmesi gerek-"

"Yarın tekrar konuşacağız Ragnall, yardımların için teşekkürler.."

Ragnall daha fazla konuşmadan başını sallar ve dönerek odadan çıkarken kapıyı arkasından kapatır. Ateşkıran'ın evinden çıktıkdan sonra ortadan kaybolur ve tekrar kurul odasında belirdiğinde Peder Larson ayağa fırlar.

"Ne dediler?"

“İkna olmuş gibi görünüyordı. Gelecekler ilgili soruları ben yanıtlayamam.”

Raghnall dönerek masanın karşı tarafında, babasının yanında oturan Winona’ya bakar. Genç kız masadaki bir noktaya bakarak düşünüyorken biraz sonra yavaşça başını sallar.

“Kabul edecekler, gidiyorlar.”

Peder Larson gülümserken Raghnall da başını sallayarak kollarını kavuşturur.

“O akşam, 14 Mart, Sophia doğdu, kısa bir süre sonra da biz evrene inmek için hazırlandık. O süreç içinde Aiden’in bir şekilde bizden ayrılması ve yerine bizim Pozitif Ateşkiran’ımızın geçmesi gerekiyordu. Parco’da gerekli ayarlamalar yapıldı ve bizzat Winona’nın yardımıyla hiç kimseyle bağı olmayan yedek bir Ateşkiran’ın biçimi değiştirilerek bizim yanımıza verildi...”

“Söz ver Edena, dikkatli olacaksınız-“

“İyi olacağız Aiden, merak etme..”

Aiden, gitmeden önce son bir kez Edena’yla ve kızıyla vakit geçirmek istemiş, üçü Ateşkiran’ın diğer evrenlere geçmeden önce uğradığı sahipsiz bir evrenin ortasında duruyorken etrafları tamamen küllerle kaplı, gökyüzünü ateşten bulutlar aydınlatıyordur. Aiden başını kaldırarak yukarı bakarken Edena da onunla beraber ateşten bulutlara bakar, kucağındaki Sophia da ellerini uzatarak kızıl alevlere ulaşmaya çalışırken Edena başını eğerek güzel kızına bakar

“Senin kadar güçlü olacak..”

Aiden da dönerek tekrar kızına bakarken gülümseyerek ona uzanan elleri öper. Sophia babasının çenesini tutuyorken Aiden başını kaldırarak yine Edena’ya bakar

“Yapamam – “

“Yapmak zorundasın, güven bana, benim burada olduğumu hep hatırlayacaksın – “

Aiden başını sallarken hatırlayacağına söz verir, Edena gülümserken uzanarak genç adamın dudaklarını öper ve bir an sonra Sophia’yla birlikte ortada kaybolurken Aiden yapayalnız kaldığı geçitte Raghnall’ı beklemek için küllerle kaplı taşların birine oturur.

Kısa bir süre sonra ilerde üç kişi belirmiş, Aiden’a doğru geliyorken Ateşkiran sadece Raghnall’ı görmeyi bekliyor, diğer iki insanın kim olduğunu merak eder. Bir iki adım atarak o da karşıdan gelenlere de yaklaşıyorken biraz sonra Raghnall’ın bir yanındaki çelimsiz, incecik bir genç kız görür, diğer yanındaysa tamamen kendine eş başka bir adam gördüğünde kaşlarını çatarak bir adım geriler. Alev bulutlarından kızgın yıldırımlar küllere düşüyorken Raghnall’ın yanındaki diğer Ateşkiran başını kaldırarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyordur.

Aiden bir adım daha geri atarak az önce üzerinde oturduğu taş takılırken Raghnall ve diğerleri onun yanına gelmiştir.

“Planlarda küçük bir değişiklik oldu Aiden. Sen benimle beraber geri dönüyorsun – “

“Ben kimseden emir almam Ragnall.”

Ragnall, önündeki öfkeli Ateşkiran’a aldırmadan yanındaki çelimsiz kızı, Winona’yı öne iter

“Yapabilirsin, o seni koruyacak.”

Winona, beraber getirdikleri diğer Ateşkiran’a güvenerek öne çıkarken Aiden’in bir anda üzerine dikilen bakışlarıyla ürperir, ama aynı anda onun zihnini de yakalamışken Ateşkiran ne olduğunu şaşırmış, bir an sendeler. Yavaş yavaş her şey belirsizleşiyorken Aiden etrafına bakıyor, görüntüler ve sesler yavaş yavaş soluyorken genç adam nerede olduğunu bile bilmediği bir anda gözleri kayarak küllerin üzerine yığılır.

Winona işinin bittiğini söyleyerek iki büklüm olur ve dizlerini tutarken biraz sonra yerdeki Aiden’i de alarak ortadan kaybolur.

Ragnall diğer yanında etrafı izleyen yeni, Pozitif Ateşkiran’la gözgöze geldiğinde gülümser

“Hazır mısın Aiden?”

“Kim?”

Ragnall daha da gülümseyerek elini Ateşkiran’a uzatır ve genç adam daha ne olduğunu anlamadan acıyla gözlerini kapatır. Bir an sonra Pozitif Ateşkiran’ın gözleri Dorian Marcell’in yanmış evinde açılırken en son karısının bir yangında öldüğünü hatırlayan Ateşkiran, isle kaplı duvarların ortasında oturarak bir süre boşluğu izler...

“Winona denen kadının hala burada ne yaptığını sorabilir miyim?”

“Dorian tekrar Luplex’e inmeden önce Peder Larson’ı öldürmüştü.”

Scott kaşlarını çatarken başını iki yana sallar

“Arada olanları anlatmıyorsun.”

“Biz de çok geniş bilgi sahibi değiliz, ama Aiden’in geride kalıp bir kobay gibi kullanılmaktan hoşnut olmadığı kesin. Sonunda bir gün o boyut kapıları dediğimiz şeyi kırıp gelmesi zor olmamış. Gelip Maynard’ı yerle bir etmeden önce Scorchio’da dikili tek bir ağaç bırakmamış.”

“Şimdi de bütün evreni birbirine mi katacak?”

Andrea aşağı yukarı öyle olduğunu söylüyorken saçlarını iki eliyle toplayarak sağ omzundan aşağı bırakır.

“Winona bize atadığı görevler sırasında unutmamamız gereken bir isim söyledi, belki sen tanıyorsundur. David Paul Cormac, şu anki adıyla David Rosenthall. Farklı ve nadir türlerin bu tip garip amaçlar için kullanılması işlerinin başında onun ailesi varmış. Daha önce duydun mu?”

Scott kesin bir şey hatırlamadığını söyleyer ve ekler

“Böyle bir şey yaptığını bilsem ismi daha çok aklımda kalırdı. Adam her ne yapıyorsa iyi saklıyor.”

“Ellerinde Winona gibi yüzlercesi varmış. Winona zamanda dolaşmakla kalmıyor, zamanı görebiliyor. Gelecek, geçmiş... Her şey gözlerinin önünde –”

“Kime karşı iş yapıyorsak onlar en önce Winona’nın peşinde olacaklar, iki kat risk alıyoruz.”

"Dorian'dan mı kaçacaklar, yoksa bizim peşimizden mi koşacaklar? Dorian neredeyse bizim için çalışıyor diyeceğiz."

"O ne yapmaya çalışıyor?"

Andrea, uzak bakışlarla yerdeki bir noktayı izliyorken hafifçe omzunu silker

"Winona, aklının başında olmadığını söylüyor. Önceleri sadece kızını istediği için sorun yaratıyormuş, ama Sophia'yı ondan uzak tuttukları süre içinde algıları sürekli değişmiş. Bir noktadan sonra artık kontrol edilemeyecek bir hale gelmiş – "

"Neden Maynard'daki yangını başlangıç noktası olarak alıyoruz? Eğer geçmiş ve gelecek bu kadının önündeysen neden geçmişe gidip Aiden'i değiştirdikleri noktada her şeyi başa sarmıyor?"

Andrea hafifçe gülümser ve bakışları tekrar onu izleyen mavi gözlere çevirir.

"2 ay boyunca o çizelgelerin başında otururken hep aynı soruyu sorduk. Neden o nokta? Neden ondan daha gerisi hiç yok? *Çoklu Zaman Bütünlemesi* dediğimiz şey her şeyi berbat ediyormuş. Ne olduğunu tam olarak biz de bilmiyoruz, ama geriye gidilebilecek bütün zamanların tek bir noktada birleştiğini düşün. Binlerce çizgi tek bir tane çizgide birleşiyor. Geri döndüğünde aradığını bulamayacağın kadar sıkı kaynaşüyor. Maynard yangını sırasında yaşanmış. Çok şiddetli olmasa da Biana'nın yaptıkları yüzünden bir şekilde Winona'nın işaretlediği zamanlar kaybolmuş –"

"Yine aynı şey olursa?"

Andrea bilmediğini mırıldanırken Scott iç çekerek dakikalardır elinde yuvarlayıp sıkıdığı kağıda bakar. Dönerek masanın üzerine bırakır ve ayağa kalkıp kapıya giderken konuşur.

"Biz yokken kaçırdığımız bir şey var mı merak ediyorum."

Andrea, olmadığını umuyorken kalkar ve Scott'ın önünden geçerek odadan çıkarken Scott kapıyı arkalarından kapatarak onu takip eder.

6 . YİRMİ SENE DAHA

31 Aralık, 7096

Yılın son gününde, geçen sene bundan bir hafta önce çıkan Maynard yangınıyla değişen hayatlar yeni yılın gelişini çok farklı bir şekilde karşılıyordur.

Artık tavanlara kadar yükselen kocaman çam ağaçları, kapıların üzerinden sarkan ökse otları, bahçeleri süsleyen ışıklar, sokaklarda sabaha kadar süren kutlamalar yoktur. Aksine bugün, herkes dışardaki karmaşayla ilişkisini kesmiş, bilgisayarlar sessiz, telefonlar çalıyor, yorgun gezegenin üzerinde usul bir yılbaşı şarkısı dolaşıyordu...

“Eğer kader izin verirse, çok yakında yine hep beraber olacağız. O zamana kadar, dayanmamız gerek...”¹

“Latty?”

Latty işaret parmağını dudaklarına götürerek kapıdaki Ewan’a sessiz olmasını işaret eder. Ewan, büyük yataкта uyuyakalmış Jonathan’ı gördüğünde içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır.

Latty, bir tanecik bebeğinin üzerini örtüyorken birazdan saçlarına kocasının dudakları değdiğinde gözlerini kapatır.

Küçük yatak odasında hafif bir ışık yanıyor, uyku ve uykusuzluğu birbirine bağlıyordu. Jonathan’ın minicik nefesinden gelen hırıltılar sıcak bir uykunun işaretiyken Latty ve Ewan’ın buluşan bakışları bugün bir seneyi geçmiş büyük bir yorgunluğu gösteriyordu.

Latty uzanarak önünde eğilmiş adamın saçlarını düzeltirken Ewan onun bacaklarına tutunmuş, uzanarak kraliçenin dudaklarını örter. İkisi sessizce öpüşüp ayrılırken Latty, gözlerini açmadan fısıldar

“Mutlu yıllar...”

“Mutlu yıllar prenses...”

Latty ona uzandığında Ewan biraz daha doğrularak ona sarılır. Prens, başını Kaptan’ın göğsüne yaslamış, eski yılları düşünürken Kaptan, yataktaki Jonathan’ı izleyerek kendi çocuklarının hayalini kuruyordu.

Mutlu yıllar...

Ocak, 7097

Conrad ve Winona bir anda sistem odasında belirirken Conrad’ın ağzından çok yaratıcı küfürler saçıyordu. Bilgisayarların başındaki Ewan ve Scott, komutanın delirmesini saniye saniye izliyorken Winona elini sallayarak önemli olmadığını işaret eder.

“Kendini gördü – ”

“KENDİMİ GÖRDÜM!”

¹ Judy Garland – Have Yourself A Merry Little Christmas.

“Someday soon, we all will be together, if the Fates allow. Until then, we’ll have to muddle through somehow...”

İkisinin bu *önemsiz* durumu algılayışları oldukça farklı görünüyorken Winona, Conrad'ın zamanındaki üçüncü etiketin başarısız oluşunu işaretliyor, Conrad ise hala kendini gördüğünden bahsediyordu.

"Bütünleme mi oldu, ne oldu?!"
"KENDİMİ GÖRDÜM ANDREA!"

Andrea heyecanla Conrad'a katılırken geçen hafta da Toprakkıran kendini görmüş, ekip yavaş yavaş kendileriyle karşılaşmanın aslında bir başarısızlık olduğunu unutmak üzeredir.

"Bundan sonra umarım kimse görmez."
"İNANILMAZ BİR ŞEYDİ! AYNAYA BAKIYORSUN, AMA ASLINDA AYNA FALAN DEĞİL, ANLIYOR MUSUN? O FARKLI BİR ŞEY YAPIYOR, SEN FARKLI BİR ŞEY YAPIYORSUN – "
"Astral seyahat gibi bir şey!"
"HER NEYSE O İŞTE, EVET!"

Conrad ve Andrea olayın inanılmazlığını tartışarak sistem odasından çıkarken Winona bilgisayarların karşısındaki büyük masanın başında oturmuş, sessizce boşluğu izliyordu.

"Bunu yapmasına hiç alışamayacağım galiba."
"Şimdi geleceği mi görüyor?"

Ewan ve Scott aralarında fısıldaşırken Winona göreceğini görmüş, önündeki çizelgeyi masaya yayarak yeni noktaları işaretlemeye başlar.

11 Ocak, 7097

"İYİ Kİ DOĞDUN LIV!"

Liv ellerini çırparak doğum günü şarkısını söyleyenlere gülüyorken kafasındaki kurbağası da vraklıyordu. Andrea elinde ev yapımı yamuk bir çikolatalı pastayla hem şarkıyı söylüyor, hem de mumları söndürmemeye çalışarak kızının önünde eğilir. Liv önünde parlayan 4 muma bakıyorken babası da arkasında onu belinden tutuyor, kızının minik at kuyruğunu düzelterek gülümser.

"Mumları üflemeden önce bir şey istemeyi unutma tatlım – "
"Dondurma!"

Herkes gülerken Liv küçük ciğerlerinde varolan bütün nefesle mumları üfler. Scott da arkadan yardım ederek hepsini bir kere söndürürken Liv keyifle bağırarak zıplar.

"Anne! Hediye alalım mı?"
"Alalım bebeğim!"

Liv biraz sonra tünellerin birinden elinde kutularla gelen Liam'ı görünce küçük elleriyle babasının kollarını iter ve oraya koşar. Liam yere eğilmiş, bir iki tanesi gazete kağıtlarıyla kaplı olan küçük kutuları Liv'in önüne dizer. Dört yaşına girmiş, artık kocaman olmuş Liv kutuların önüne oturur ve bir tanesine uzanacakken kafasındaki kurbağa en sağdakinin üzerine zıplar.

"O da kurbağadanmış!"

Herkes yine gülüyorken Liv *aaaa* diyerek kurbağanın üzerinde durduğu kutuya uzanır. Küçük eller kutunun üzerindeki kağıdı parça parça yırtıyorken biraz sonra parmaklar kutunun kapağının arasına girer ve kapak biraz hızlı fırlayarak açılırken Liv gözlerini kırıştırarak irkilir, sonra kutuyu çevirerek içine bakınca gördüğü şeyle bağırarak güler.

"KIZ KURBAĞA!"

Liv kutunun içindeki yumuşak küçük oyuncakçı çıkarıp sallıyor, yeşil, yüzü gülen ve pembe şapkalı kurbağayı kendi küçük kurbağasına gösteriyordur.

"Biraz büyük almışız, bizimki serçe parmağım kadar kaldı."
"Kalbi büyüktür."

Liam gülümseyerek yanındaki Jada'ya bakarken genç kadın Liv'in ona salladığı oyuncakçı alarak onunla beraber yere oturur. Kurbağa da Jada'nın dizine zıplayıp orada kalırken bunca karmaşanın arasında ezilmemiş, unutulmamış, hala minnacık, bütün gücüyle vraklar...

"Bugün gitmesek olmaz mı?"

Winona başını iki yana sallarken Ewan iç çekerek çaresizce önlerindeki kağıda bakar. Winona bu zamanda henüz etiket atlamadıklarını görmüş, gülümser.

"Çok iyi gidiyoruz Ewan. Bugün senin gittiğinde Calis ve Lucinda'nın istifa dilekçesini reddetmeni istiyorum. Cuslov'un zamana ihtiyacı var, bir süre uzaklaşması iyi olacaktır. Kocası ve annesi orada olduğu sürece o da dönecek diye düşünüyorum. Lucinda eğer kalırsa o zamanda varolan krizlere bir çözüm bulunabilir."

Ewan başını sallarken diğer etiketlere bakarak çenesini kaşır. Şu ana kadar bir terslik olmamıştır, ama bu sefer diğer Ewan için karar vermek durumundadır.

"Diğer Ewan ne olacak?"
"Onaylar verildikten sonra o da senin verdiğin kararı verdiğini sanacak."
"Bir gün yakalanacağız."
"Ewan'ı Latty olarak kandırıyorum, Latty'i de Ewan olarak. Böyle giderse en fazla orada da evlenirsiniz."

Ewan gülerken Winona da gülümser ve etikete son bir kez bakarak bir an düşünür, sonra Ewan'ı da tutarak ortadan kaybolur.

Nisan, 7096

Ewan bu kadar zaman sonra tekrar ofisinde belirmediğinde tanıdığı kokuyu içine çeker. Her seferinde Winona'nın neden zor olacağını söylediğini tekrar anlıyordur.

"Diğer Ewan bir saat daha Oreon'da olmayacak. Kağıtlar masanın üzerinde..."

Ewan hızla masasının başına geçer ve koltuğuna oturur. Bir an masasındaki düzene bakar. Owen'ın resmi, diğerlerinin gülen yüzleri, kalemleri, defterleri, bilgisayar, bütün hayatı önünde duruyorken genç adam bunların ona ait olmadığını kendine tekrarlar ve önünde bekleyen üç istifa dilekçesini kendine çeker. Cuslov'unkini onaylar, Lucinda ve Calis'inkini hiç düşünmeden reddeder. Bir kez daha masasına bakar ve oğlunun resmine gülümseyip oturduğu yerden kalkar.

"Görebiliyor musun?"

Winona'nın gözleri yine boşluğa dikilmişken biraz sonra gülümser.

"Kurul toplantısı olacak, Lucinda başa geçiyor. Başardık, gidelim."

Ewan son bir kez geride kalanlara bakarak iç çeker ve o anda her şey gözünün önünden kayarken genç adam gözlerini kapatır.

24 Ağustos, 7097

Nicole, annesinin yatağına tırmanmış, yastıkların arasında yatan küçük kardeşini izliyorken Brittany'nin fıldır fıldır etrafı izleyen gözleri ablasını bulunca küçük dudaklarında yamuk bir gülümseme belirir. Nicole de kardeşinin elini tutarak gülümserken kendi elinden bile küçük olan ele bakar.

"Anne? Neden küçüğüz biz?"

"Herkes önce böyle küçücük doğar tatlım."

"Ama ben büyüdüm, dimi?"

"Evet hayatım."

Nicole parmaklarıyla yaşının hesabını yapıyorken biraz sonra küçük elleriyle 'üç' yapar.

"Ben bu kadarım, Bitani de bu kadar."

Küçük parmaklardan bir tanesi inip bu sefer 'iki' olurken Sienna güzel yüzü parlayarak başını sallar ve Brittany'nin tulumunu bacaklarının arasından tutturup küçük kızı kucağına alır. Nicole de onlarla beraber doğrulurken yataktan zıplayarak yere iner.

"Bitani de pasta yiyecek mi anne?"

"Yiyecek tabii bebeğim – "

"Mumları ben de üfliym mi?"

Sienna yine tamam diyorken Nicole koşturarak bu haberi Conrad'a haber vermeye gider. Sarışın kız uçarak mutfaka girerken Conrad onu yarı yolda yakalayarak havaya kaldırır. Nicole bağırarak Conrad'ın saçlarını tutuyorken ikisi de birbirine bağırarak mutfakta dönüyordur. Latty atılarak yine yamuk olmuş doğum günü pastasını masadan kaldırarak kurtarır.

"Bir şeyleri devireceksiniz Conrad!"

"Devirmeyiz – bıraksana saçımı cadı!"

"Cadı değilim beeeeen!"

Nicole hala bağırıyorken Conrad gülerek onu omzundan arkaya atar. Sonra dönerek annesinin kucağındaki kızına bakar.

"Bebiş bugün büyümüş mü? Bebiş kocaman mı olmuş?"

'Bebiş' gülerek babasının yüzünü tutar ve annesinin direktifleriyle burnuyla gözü arasında bir yeri öperken Conrad gülerek gözlerini kapatıyordur.

Mutfak içinde aile saadeti sürüyorken Ewan yine gürültünün kaynağını bulmuş, gülümseyerek kapıya dayanmış, onları izliyordur. Conrad, kardeşini gördüğünde sakinleşerek sadece gülümser.

Normal şartlarda, Liv, Nicole ve Jonathan'dan sonra dördüncü doğum günü Owen'a aittir, ama bu sene 7 Temmuz'da hiçbir şey kutlanamışken Ewan o gün her dakika bir şeylerin olmasını beklemiş, ama kimse oğlunu ona geri getirmemiştir.

"PASTA!"

Jonathan hırlayıp havlayarak önüne gelene saldırırken onun arkasından gelen Liv kıkırdarak Latty'nin bacaklarına yaslanır. Latty önündeki iki mumu yakmış, o sırada diğerleri de mutfağa gelmişken Latty pastayla beraber Liv'in yanına eğilir.

"Sen de tut kenarından tatlım."

Liv derhal bu önemli görevi üstlenir ve tabağın kenarından tutarken Latty'le beraber doğum günü şarkısını söyleyeme başlar. Birazdan herkes onlara katılırken Brittany paytak adımlarla yürüyerek pastasına ilerler, annesi ve babası da iki yanında yere eğilmişken Nicole kardeşinin hemen dibinde yere oturmuştur. Şarkı bitip herkes alkışlamaya başladığında Nicole ve Brittany etraftan gelen seslerle beraber pastadaki mumları üfler.

Şamata ve gülüşler arasında mucize bebek Brittany'nin pastası kesiliyorken Ewan kimseyi rahatsız etmeden sessizce mutfaktan çıkar ve odasına gidiyorken arkadan onu takip eden adımları duyuyordur. Biraz sonra Latty de onunla beraber yürürken Ewan kolunu kaldırarak onu altına alır ve kendine çeker.

İkisi birlikte odalarına yürüyorken Vien aceleyle kendi odasından çıkar.

"Bitti mi? Üflediniz mi?"

"Bu ne telaş?"

"Uyuyakalmışım, ondan..."

Ewan mutfağı işaret ederek onlara da pasta ayırmalarını söyler. Vien gülümseyerek tamam der ve Latty'e normalden biraz fazla uzun bir bakış atarak arkasını döner. Ewan onların bakışmalarını yakalamış, başını indirerek yanındaki kadına bakar.

"Yine ne saklıyorsunuz?"

"Kötü bir şey değil..."

"Ona ben karar veririm, nedir?"

"Ben hamileyim."

Ewan bir anda boşluğa düştüğünü hissederken Latty onun gözlerine bakıyor, kalbini kırmayacak bir tepki arıyordur. Ewan şu anda söyleyeceği ya da yapacağı her şeyin, alacağı nefesin bile yanlış anlaşılmasından korkuyor, sadece usulca mırıldanır.

"Ne zaman?"

"Dün. 4 aylıkım."

Ewan'ın gözleri büyürken Latty yutkunarak başını sallar.

"Sevindin mi, üzüldün mü anlamıyorum, konuş lütfen Ewan – "

"Neden daha önce anlamadın – yani, regl düzenin, vesaire..."

"Tamam, yalan söyledim. Geçen ay öğrendim, ama Temmuz, biliyorsun. Seni üzmem istemedim. Ondan önce de şüphelenmiştim, ama hamile olmak yerine başka bir hastalığım olduğunu öğrenmekten korktum – iyi misin?"

Ewan gözlerini kapatarak başını silkeler. Bir anda bu kadar önemli bir haber ağır gelmiştir.

"Nasıl mutlu olunacağını unutmuş olabilirim, lütfen kırılma..."

Latty başını sallarken odalarının kapısını açarak Ewan'ı içeri alır. Genç adam yavaş adımlarla ilerleyerek yatağa oturur, Latty de onun önüne gelerek ellerini siyah saçlardan geçirir ve yavaşça kocasının başını ovarken Ewan, önündeki kadının karnına bakıyordur.

"Bizim çocuğumuz olacak."

"Çocuklarımız, ikiz –"

"Tanrım, Latty!"

Latty irkilirken Ewan ayağa fırlar.

"Mutlu olmamız gerekiyor, bana bak!"

Ewan karısının yüzünü tutarak kendine kaldırır ve dudaklarını sımsıkı öperken Latty onun kollarını tutuyor, parmak uçlarında yükselir. Ewan, Latty'nin incecik belini tutarak hala zayıf olan vücudunu kendine bastırırken biraz sonra dudaklarını ayırarak karısına sarılır.

Latty'nin gözleri dolmuş, sessizce bir şeylerin olmasını bekliyorken ona sarılan adam şu anda her hücresinin sarsılmasını dinliyordur. Aklından binlerce kötü ihtimal geçiyorken düşünebildiği tek şey herkesi aynı anda nasıl koruması gerektiğidir. Latty'i biraz daha sararak bir an hep böyle kalmaları gerektiğini düşünür.

"Seni buradan çıkarmam gerekiyor –"

"Hayır!"

"Başka yolu yok, her an her şey olabilir. İki çocuğumu benden alan adam şimdi seni de alacak, biliyorum, bir şey olacak, buradan çıkmamız gerek."

Ewan artık hiçbir şeyi duymuyor, derhal dolaplara saldırarak Latty'nin eşyalarını çıkarmaya başlar.

Latty, dehşetle olanları izliyorken ellerini iki yana açarak başını iki yana sallar.

"Ewan, dur!"

"Başka kime söyledin? Kim biliyor – onların da gitmesi gerek."

Ewan'ın elinden kumaşlar uçuyorken Latty odanın kapısını açarak koridora fırlar.

"Conrad!"

"Latty buraya gel! Yanımdan ayrılma!"

Latty tekrar içeri girerken Ewan'ı dolabından başından çekmeye çalışır.

"Ewan sakın ol, saçmalıyorsun. Sakın ol, düşünelim, kaçmak zorunda değiliz –"

"Neler oluyor?! Ewan?"

Conrad kapıyı tutarak içeri dalmış, etrafa dağılmış giysilere bakıyorken Ewan telaşla abisinin yanına gider.

"Latty hamile, *hamile* Conrad. Benim çocuklarıma, ikiz, 4 aylık, yarın öbür gün doğacaklar, onlara bir şey olursa yaşayamam ben. Yapamam, gitmesi gerek. Neresi olursa, buradan uzak, uzak bir yer."

Ewan bir anda kalbine giren bir sızıyla elini göğsüne götürür ve yere çökerken Latty, korkuyla feryat ederek onun yanına çöker.

“Yapma Ewan – VIEN!”

Conrad kardeşini tutarak yere oturuyorken Vien mutfaktan koşturmuş, olanları görünce Conrad’ı iter ve Ewan’ı yere uzatır. Ewan, üzerindeki gömleğin açıldığını hissediyor, etrafındakilerin uzaklaştığını görüyor ama sesleri duyamıyorken bakışlarını tavana dikerek kendini nefes almaya odaklıyordur...

Vien, elinde küçük bir cam tüp ve şırıngayla gelmiş, tekrar Ewan’ın başında dizlerinin üzerine çöker. Bütün vücudu titremesine rağmen elleri mermer kadar sabit, şırıngayı şeffaf ve soğuk ilaçla doldurur. Cam tüp bir kenara atılırken Vien önünde her saniye daha zor nefes alan adamın kolunu yakalar ve çevirip yumuşak deride bulduğu damara sokar. Biraz sonra şırınganın içindeki tüm sıvı Ewan’ın damarlarında dolaşmaya başlamış, genç adamın kasılan vücudu yavaş yavaş kendini rahatlatır.

Vien, elindeki boş şırıngayla başını öne eğip ve alnını ovarken Latty korkudan dolmaya bile fırsat bulamamış kapkaranlık gözleri ve rengi kaçmış teniyle Ewan’ın başına eğilir.

“Ewan, beni duyuyor musun?”

Yerdeki adam belli belirsiz başını sallarken sadece Latty’nin sesini değil, daha kalın bir uğultuyu da duyuyordur. Tekrar kendi sessizliğine dönmeyi dileyerek gözlerini tekrar sınıksı kapatırken kanında dolaşan ilaç onu bir süre daha sakin tutacaktır.

“Ewan’ın eski tedavi düzenine dönmesi gerekiyor. Bu olaylar başladığından beri onunla ilgilenemedim –”
“Ama Akasha...”

Vien bildiğini söyler, ama Ewan’ın yaşına ve birkaç sene önce atlattığı o ağır komanın da etkilerine bağlı olarak hala özel ilgiye ihtiyacı olduğunu anlatır. Kimse itiraz edecek bir şey söylemiyorken kucağındaki bebeğiyle yerde yatan Ewan’ı izleyen Sienna usulca sorar

“Gerekli araçlarımız var mı?”

Vien, konuşmadan sadece başını iki yana sallar. Conrad, onu görünce kasılarak yerdeki kardeşine bakar.

“Nasıl *yok?*”

“Yok Conrad – ”

“Ewan, Luplex’e ayak bastığından beri çeşit çeşit gen tedavisi gördü Vien, sığınaklar nasıl bu tip bir şey için hazırlıklı olmayabilir!”

“Sığınaklar yüzyıllardır kullanılmıyor!”

“Bu bir bahane değil!”

“Oreon’dan istediğim şeyleri getirmediğin sürece oldukça geçerli bir bahane Conrad ve bana bağırma lütfen.”

Conrad sesini kesmiş, ama hala karşısındaki kadına varolan ilaçları da tuvalete atıp sifonu çekmiş gibi bakıyorken Vien başını başka tarafa çevirir.

“Oreon’dan istediklerimi alabilsem bile bazı tarayıcıların ve özel aletlerin buraya taşınması çok uzun zaman alır, yeteri kadar yerimiz yok –”

“O zaman Oreon’a gideriz.”

Herkes Latty’e bakıyorken kraliçe, kocasının saçlarını okşayarak gözlerini etrafındaki yüzlerde gezdirir.

"Ewan'ın burada gözümün önünde ölmesine izin verir miyim sanıyorsunuz!?"

"Latty – "

"Hamile olmam umrumda değil Conrad–"

"Latty oraya çıkamayız."

"Neden!?"

Conrad sessiz kalırken gözleri yeterince cevap veriyordur. Latty şokla elini ağzına kapatırken yerde yatan Ewan hafifçe inler.

"Bilmeni – bilmeni istemedim. Önce Maynard, sonra – biraz su alabilir miyim?"

Ewan dirseklerini yere bastırarak doğrulurken Andrea çoktan ona bir bardak su getirmiş, bir an yere eğilip yardım etmek ister, ama gözleri derhal Latty'i bulurken genç kadının pek yardım edebilecek gibi bir hali yoktur.

Latty ellerini çekerek Ewan'ı Andrea'ya bırakırken gözleri dolarak oturduğu yerde geriler...

17-03-7097 15:42:54

Seviye: 1. Dereceden Yönetim Sahası

Tanım: Oreon

Durum: **Termine Edildi**

Açıklamalar:

- I. Yüksek seviyede iç hasar
- II. Yüksek seviyede dış hasar
- III. Güvenlik duvarları aşımı

Onaylayan: **Ewan Lysander**

Onaylayanın Rütbesi (Derecelerine göre) :

- I. Kral
- II. Oroen Yüksek Kurul Başkanı
- III. Luplex Orduları Başkomutanı

"Nasıl bana söylemezsin?"

"Kolay oldu. Ayrıca sen de hamile olduğunu sakladın."

Latty, Ewan'ın ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyor, onu zorlamak da istemiyordur, ama birine kızması, ikinci evinin de yok olmasından birini sorumlu tutması gerekiyordur. Karşısında yatan adam bağırlıp yakalarından sarsılacak kadar güçlü olmadığı için Latty derin bir nefes alır ve sakinleşmeye çalışır.

"Senin tedavini devam ettirecek bir yol bulmamız gerek."

"İyiym ben, 20 sene daha yaşarım, sonrası sizin probleminiz."

"Ewan, hiç komik değil."

Ewan gözlerini kapatarak özür diler. Latty uzanarak onun göğsüne yatar, hala atan kalbini dinlerken başı yavaş nefeslerle inip kalkıyordur.

20 sene daha...

Latty gözlerini kapatarak aklına dolan saçma sapan şeyleri itmeye çalışıyor, o saçmalıkların arasından ona gerçekten yardımcı olacak bir şeyin atlayıp çıkmasını bekliyordur.

Oreon'a gidilmesi gerekiyordu, ama ellerinde bir Oreon yokken bunun nasıl yapılacağı merak konusudur. Başka gezegenlerden malzeme yardımı alınabilir, ama gezegen arası geçişlerin bürokrasisiyle uğraşana kadar 100 sene ileri gidip oradan yürüyerek geri dönebilirlerdir.

Latty bir anda gözlerini açarak doğrulurken aklından geçenlerden geri kalanlar yüzüne yarım bir gülümseme olarak yayılmıştır.

"Oreon şimdi yok, ama geçen sene vardı. Değiştirdiğimiz zamanda var, olmaya da devam edecek, değil mi?"

Ewan, yarı uykulu aklını toparlayıp Latty'nin söylediklerini anlamaya çalışıyor, kaşlarını çatır.

"Kalbimden rahatsızım, biraz yardım ederseniz majesteleri —"
"Geri gittiğimizde orada kalacağız, bir süre, iyileşeceksin, sonra döneceğiz."

Ewan gözlerini açtığında Latty'nin yüzündeki ifade daha onunla aynı düşünce akışında olmadığını gösteriyordu.

"Orada başka bir tane daha Ewan var Latty. O Oreon bizim değil."
"Bir şey yapılabilir, yapılamaz mı?"
"Oradaki Ewan'ı kaçırıp başka bir zamana atarız, yerine ben yerleşirim. O zaman olabilir."
"Olur, Winona'yla konuşalım —"
"Latty, sen benim ne dediğimi duydun mu?"
"Duydum ve olur dedim. O Ewan benim değil, sen benimsin. Winona'yla konuşacağım."

Ewan bir kez daha itiraz edemeden Latty yerinden fırlar ve dört aylık ikizleri taşıdığını tamamen unutmuş, koşarak Winona'nın kapısına dayanır. Kapı biraz sonra telaşla açılırken Latty kendi kendini içeri davet ederek odaya girer.

"Ewan'ı geçmişteki Oreon'da bırakmamız gerekiyor, bir süre. O süre içinde diğer Ewan'ı halledebilir misin?"

Winona dehşetle önündeki kadını izliyorken Latty gayet normal bir soru sormuş gibi bakıyordu.

"Halledebilir misin?"
"Edemem Latty, anlaşılmamız böyle değildi—"
"Biz senin kardeşini kurtaracağız! Sen de Ewan'ı kurtaramaz mısın!?"
"Bunun için diğer Ewan'ı *halletmem* gerekiyor—"
"Latty'i de."

Winona gülerek başını iki yana sallar.

"Yapamam, üzgünüm—"
"Yapacaksın, yoksa seni sokağa atarım."

Winona kaşlarını kaldırırken içinden Latty'e kaç yaşında olduğunu soruyordu, tam dışından da söyleyecekken odanın kapısı açılır ve ikinci davetsiz misafir içeri dalar.

"Ona aldırma sen."
"Ewan, sen karışma."
"Latty, saçmalama."
"Latty, sen zaten gelemezsin."
"Neden?!"

Latty'nin yaşı gittikçe küçülüyorken vücudundaki hormon seviyesiyle mantığı ters orantılı hareket ediyordur.

"Elbette geleceğim! O benim kocam!"

"Oraya gittiğimizde bir anda 4 aylık hamile olmanı nasıl açıklayacaksın?"

"Az önce Ewan'a açıkladığım gibi—"

"Oradaki Ewan evli! Çocukları var!"

Latty, yutkunarak geri adım atarken Winona az önce dayanamayarak kaldırdığı ellerini indirerek özür diler.

"İstediğin şeyler mümkün değil Latty, üzgünüm—"

"Çocuklarım daha evlenecek yaşa gelmeden babaları ölecek! Bunu mu istiyorsun!?"

Winona irkilerek başını geri çekerken Latty bütün hıncıyla Ewan'la ikisini iter ve ortalarından geçip dışarı çıkarken Ewan duvara tutunmuş, Latty'nin arkasından atılacak olan Winona'yı yakalar.

"Sen bırak, ben konuşurum—"

"İnsanları aklıma estiği gibi çıkarıp sokamam! Sana bir şey olursa suçlusu ben olacağım! Nasıl böyle bir şey söyler?!"

"Winona, sakın ol, ben konuşacağım, tamam mı? Sen biz gelmeden önce ne yapıyorsan onu yap, lütfen."

Winona yutkunarak geri çekilir, Ewan duvarı bırakıp odadan çıkar ve kapıyı kapatırken Latty bir hışımla çıkmış, ama daha fazla ileri gidememiş, koridorda yere çökmüş, oturuyordur. Ewan onun önüne geçip eğilir ve yüzünü tutarak kendine kaldırırken Latty onun gözlerine bakamıyordur.

"Öleceksin, hep ölmek istedin zaten. Biz birbirimizi hak etmiyor muyuz Ewan!?"

İkisinin de gözleri o anda buluşurken Latty'nin neredeyse delirmiş gibi bakan gözlerine karşılık Ewan'ın kahverengileri sakindir.

"Hak ediyoruz ve ben ölmeyeceğim."

"Senin söylemenle olmuyor—"

"Deanthe'den istediklerimizi getirebiliriz. Vien muhtemelen şu anda Julianne'le konuşuyordur. Şu ana kadar hiç gelecek ve geçmişten yardım almadık Latty. Şimdi neden bir anda tek umudumuz oymuş gibi davranıyorsun?"

Latty yine başını eğerken mırıldanır

"Çünkü tek umudumuz o..."

"Hayır, değil. İyiyim, sadece heyecanlandım. Daha iyi olacağım, gel buraya..."

Latty, dizlerinin üzerinde yükselerek Ewan'a sarılır. İkisi koridorun ortasında öylece duruyorken Ewan gülümser.

"Delirmeme izin vermeyeceksin, değil mi? İlla sen daha fazla delireceksin."

"İki çocuk taşıyan sen olsaydın istediğini yap derdim."

Ewan daha da gülümserken Latty sanki onun gülümsemesini de ellerinde tutuyor, kocasına daha sıkı sarılır.

"Bir daha delirme."

"Denerim."

"İyi dene."

Ewan gülerek başını sallar ve düzgünce yere oturup Latty’i de kucağına çekerken onların oturduğu koridor bir süre kullanılmaz...

Ekim, 7097

“Vien, bu adamlar yine-LANET—”

Liam, muayene odasının kapısını açtığı gibi tekrar kapatıp kendini dışarı atarken içerden Latty’nin sesi duyulur.

“Liam, gelebilirsin. Sadece ultrason.”

Liam kapıyı aralayarak geri geri içeri girer ve kesinlikle arkasını dönmeden derdini anlatmaya çalışır.

“Deanthe’den gelen malzeme aracı—”

Vien elindeki ultrason aletini Latty’nin karnının üzerinde gezdiriyorken gülümseyerek ekrandaki iki küçük kafayı gösterir. Latty heyecanla bir ses çıkarırken Liam dayanamayarak arkasını döner ve Vien’in gösterdiği yerdeki kafaları görünce gözleri büyüyerek Latty’nin üzerinden ekrana eğilir.

“Böyle oluyormuş demek ha, çok küçük değil mi bunlar?”

Latty gülerek ikisinin karnına ancak sığdığını söylüyorken Liam’ın tişörtünün yüzüne düşen kısımlarını çekiştiriyordur. O sırada Ewan içeri girmiş, önündeki manzaraya bakar. Karısının üzerinde bir adam eğilmiş, alttaki karısı da kıkır kıkır gülüyordur.

“İki ay içinde çocuğun babası mı değişti?”

Liam irkilerek tekrar eski konumuna dönerken hızla Ewan’a döner.

“Deanthe’deki aracın yine yağmalandığını söylemek için gelmiştim, dikkatim dağıldı.”

Odadaki mutlu hava bir anda tekrar ağırlaşır odadaki dörtlünün üzerine düşerken Ewan iç çekerek omzunu silker.

“Bir gün sapasağlam gelene kadar devam edeceğiz. Çocuklarımı görmeliyim önce...”

Liam, bir şey söylemeden kenara çekilirken Vien de endişeyle Latty’e bakıyordu. Büyümüş karnıyla orada öylece uzanan Latty de Ewan’ı izliyorken Ewan konuyu kapatmış, geçip karısının baş ucuna oturur.

“Şu pipisi mi?”

“O kol, Ewan.”

Ewan anladığını belirterek başını sallarken Vien gülerek ikiz kızların başlarını işaret ediyordu.

“Bu Adia, bu da Bethany – ya da tam tersi...”

Latty ve Ewan gülerken biraz sonra iki prenesten birisi annesini tekmeler. Latty irkilerek güler ve Ewan’ın elini yakalayarak karnına bastırır.

“Tekme!”

Birazdan bir tane daha tekme gelirken Ewan bütün yüzü aydınlanarak gülümser.

"Erkek olmadıklarına emin miyiz?"

Vien gülerek kesinlikle emin olduğunu söylüyor, Liam kızların da futbol oynadığını hatırlatıyordu. Ewan iki kızını da doğar doğmaz eve kapatacağından bahsediyorken Latty *tabii* diyerek kocasının yüzünü okşuyordu.

"Bu çocuk annesini görmek istiyor, girebilir miyiz?"

Conrad, omzuna astığı Jonathan'ın gözlerini tek eliyle kapatmış, muayene odasının kapısından içeri uzanır. Vien, Latty'nin üzerindeki örtüleri düzelterek gülümser ve gelmelerini söyler.

"Baba, gözümü aç!"

"Açacağız dedik, kaç aylıksın Concon sen?"

"YEDİ!"

Odadaki herkes gülerken Jonathan ayakları yere bastığı gibi babasından kurtularak herkesin baktığı ekranın önüne koşar.

"Nerdeler?"

"Bak buradalar tatlım.."

Vien olabildiğince açık bir şekilde bebeklerin başlarını ve ellerini gösteriyorken Jonathan *oodayarak* kafasından biraz daha küçük olan bebeklere bakıyordu.

"Ne zaman gelecekler?"

"Yılbaşından önce tatlım."

"Daha çok var, anne!"

Jonathan, ekranı ve Vien'i bırakıp annesinin kolunu çeğiştiriyorken Latty gülerek oğlunun başını okşuyordu. Conrad da annenin başına gelmiş, eğilerek alından öper ve ikizlere bakar.

"Hangisi benim?"

"Conrad!"

Conrad sırtarak Latty'e tersten bakıyorken Jonathan babasının bacaklarının arasına girerek onu itirmeye çalışıyordu.

"Onların babası amcam, sen benim babamsın!"

"Çok biliyorsun sen—iyi tamam, hadi, taşı."

Conrad bacaklarını açarak küçük adımlar atıyorken süper güçlü Concon, babasını omuzlarında taşıyarak odadan çıkarır...

Andrea, Liv'in saçlarını eliyle tarayıp topluyorken küçük kız elindeki kurbağayla oynuyordu. Kurbağa onun bir parmağına tutunup sonra diğerine atlıyorken Liv kıkırdıyordu.

"Bitti bebeğim, oyununa dönebilirsin."

Liv koşarak karşıda oturan Nicole'e seslenirken Andrea da oturduğu yerden kalkar, kapıdan giren Winona'yla karşılaştığında arandığını anlar.

"Sıram mı geldi?"

"Eğer meşgul değilsen?"

"Değilim—Liv, dikkatli olun tamam mı? Bir şey olursa Liam'ı bulun."

"Tamam anne!"

Liv ve Nicole kapıdakilere el sallayarak tekrar oyunlarına dönerken Brittany de bebek koltuğundan onlara uzanmaya çalışıyordu.

Andrea kapıyı kapatıp Winona'yla beraber yürürken konuşur.

"Deanthe'deki araç yine buraya ulaşamamış. Gerçekten bir şey yapamaz mıyız Winona?"

İkisi beraber boş sistem odasına girdiklerinde Winona yine kağıtlarının başına eğilir.

"Zamanda zaten yeterince değişiklik yapıyoruz. Benden istediğiniz şey sabitleri alıp yerine başka bir zamandan yeni sabitler koymak, ki bu onları artık bir değişken yapar ve bir zaman içinde ne kadar çok değişken olursa Çoklu Zaman Bütünlemesi o zamanı o kadar şiddetli çarpar."

Andrea anladığını söyler ve bir süre konuşmazken Winona etiketleri düzenliyordu. Toprakkıran onun yazdığı şeyleri izliyorken biraz sonra bakışlarını kağıtlardan kaldırıp Winona'ya çevirir.

Zaman gezgininin yüzü her seyahat öncesi aynı ciddiyete bürünüyor, ama normal hali bundan çok farklı görünüyordu. Kısa boylu, narin, her zaman oldukça uysal olan bu küçük kadın, iş zamanlarda seyahat etmeye gelince neredeyse korkulacak kadar soğuk oluyordu.

Andrea tekrar kağıtlara dönerken sorar.

"Kardeşini ne zaman görmeyi bekliyorsun?"

"Emin olamıyorum, onun gelişi sürekli değişiyor."

"Şu anda ne zaman gelecek gibi görüyorsun?"

"Bunu size anlatamam Andrea, üzgünüm. Çok şey bilmemeniz gerekiyor."

Andrea yine anladığını mırıldanarak başını sallar. Winona işini bitirmiş, doğrulurken hafifçe gülümser.

"Hazır mısın?"

"Scott'ın Neptün'e gidişini anlayışla karşılayıp Dorian'la vedalaşacağım, değil mi?"

Winona onaylayarak başını sallar, Andrea o zaman hazır olduğunu söyler ve elini uzatırken ikisi ortadan kaybolurlar.

7 . SIR

Kasım, 7097

Ewan yine uykunun onu ziyaret etmediği gecelerin birinde oturmuş, penceresiz duvarlarını izliyordur. Beklemek artık onun için nefes almak gibi olmuş, ama beklenen şeyin sınırları yavaş yavaş bulanıklaşmışken nefes almak gibi, beklemeyi de bırakmak imkansızdır.

Genç adam oturduğu yerden kalkar ve zaman zaman uyuşan sol kolunu ovarak odasından çıkacakken arkasından gelen ve tanıyamadığı sesle hızla geri döner.

Eidan elinden tuttuğu Owen ve kucağındaki Kenda'yla karanlık odada, Ewan'ın karşısında duruyorken konuşur.

"Çok fazla zamanım yok—"
"Owen..."

Ewan, hiç düşünmeden oğluna bir adım atar, o sırada Eidan da çocuğun elini bırakmış, babasına gitmesine izin verir. Owen babasına atılıp boynuna sarılırken Ewan onun kokusunu tekrar alır almaz gözleri dolarak yere oturur ve oğluna sarılarak yaşların akmasına izin verirken başını oğlunun başına yaslar.

"Onları burada bırak, yalvarırım."
"Yapamam. Biana, Dorian'ı oyalayacak. Gittikleri anlaşılırsa onları bir daha getirecek kimse kalmaz."

Ewan bir şey söylemeden oğlunun saçlarını okşar, başını, boynunu, kollarını koklayarak öperken Eidan onların önünde eğilerek kollarındaki Kenda'yı yere oturtur. Küçük kız daha önce hiç görmediği diğer adama, *babasına* bakıyorken Ewan dudaklarını ısırarak karşısında oturan ve annesinin küçücük bir kopyası olan bebeğine bakar. Kenda biraz sonra mızırdanmaya başlayarak Eidan'a uzanmaya çalıştığında Ewan içi parçalanarak karşısındaki adama bakar.

"Beni tanımıyor."
"Biliyorum, ama tanınması gerekiyor—Kenda, korkma tatlım, tamam..."

Eidan küçük kızı tekrar kucağına alarak Ewan'a döndürür.

"Baba. *Baba*. Babadan korkulmaz, değil mi?"
"Kenda, o bizim babamız. Korkma."

Ewan, yavaşça ondan sıyrılıp kardeşine giden oğlunu izliyorken Eidan konuşur.

"Biana onlara her gün seni anlatıyor. Owen için zor olmadı, ama Kenda seni hiç bilmiyor. Bir gün Dorian'a baba diyeceğinden korktuğu için onları getirmemi istedi."

Ewan, hiçbir soru sormadan sadece başını sallar ve çocuklarının birbirleriyle iletişim kurmalarını izlerken Owen o minnacık boyuyla Kenda'nın ellerini tutarak arkadaki adamın nasıl babaları olduğunu anlatıyordur.

Kenda muhtemelen bir şey anlamıyor, ama abisinin sesi onu sakinleştiriyorken Owen kocaman kahverengi gözleriyle dönerek babasına bakar.

"Ona da sarıl baba."

Ewan elinin tersiyle gözlerini siler ve oturduğu yerden Kenda'ya uzanır. Küçük kız hala tereddütle ve biraz da korkarak karşısındaki büyük adama bakıyorken birazdan başka bir çift el onu tutup kaldırırken küçük ayaklar sallanır.

Kenda, gerçek babasının kollarında, kahverengi gözleri merakla onu inceliyorken Ewan da yaşlı gözlerle gülmeyerek kızına bakar. Kenda uzanarak onun yüzüne dokunur ve hafifçe burnunu sıkarken Ewan yine ağlamaklı olmuş, küçük kızını kendine çekerek iyice kollarının arasına alır. Kenda rahatsız olmamış, bu yeni adam onu severken o da yeni kokuyu ve dokunuşu tanımaya çalışıyordu.

Owen babasının yanına gidip onun koluna sarılırken Eidan'a bakar.

"Gitmek istemiyorum."

"Gelmeden anlaşmamızı yaptık, gitmemiz gerek Owen, tekrar getireceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

Owen *tamam* diyerek babasına döner ve boynuna sarılırken Ewan diğer koluyla da oğlunu kendine çeker. Genç adamın yorgun kalbi çocuklarının gelmesiyle daha güçlü atıyorken yaşlardan parlayan gözleri tekrar Eidan'ı bulur.

"Ne zaman bitecek?"

"Bitmeyecek. Dorian'ın size karşı bir problemi yok, şimdilik."

"Onu deney faresi yapan adamları mı arıyor?"

"Sen nereden biliyorsun?"

"Bir yerden."

Eidan daha fazla soru sormadan doğrulurken konuşur.

"Ben size karşı değilim, ama yanınızda da değilim. Ne yapıyorsanız kendi aranızda halledin, Dorian bilmeyecek."

Ewan başını sallar ve Eidan'ın duyduğunu umduğu bir teşekkür fısıldar. Eidan duyup duymadığını belli etmeden sorar.

"Vien'i göreceğim—"

"Odasının yerini biliyor musun?"

Eidan başını sallarken Ewan bu sefer nasıl olduğunu sormaz ve o döndüğünde burada olacaklarını söyler.

"Olsanız iyi edersiniz. Dorian'ın dikkati başka yerdeyken tekrar üzerine çekmek istemezsiniz. Çocukları sık sık getireceğim, söz verdim, ama beni tehlikeye sokacak bir şey yapma Ewan."

"Yapmayacağım."

"Güzel. 1 saatiniz var, başka kimse bilmesin."

Ewan yine başını sallarken kucağındaki Kenda bir şeyler mırıldandığı andan itibaren Eidan ve diğerleri onun için yok olur.

Eidan onları bırakıp odadan çıkarken duvardaki küçük ışıklarla hafifçe aydınlatılmış koridorda yürüyerek yerini nasıl bildiğini sahibinden başka kimsenin bilmediği odaya girer, ayakkabılarını çıkarır ve karısının sakın nefeslerle uyuduğu yatağa ilerleyerek kaldırdığı örtülerin altına girer.

Vien sırtından ona dokunan birinin varlığıyla irkilerek gözlerini açar ve kontrolsüz bir ses çıkarırken Eidan onun kollarını tutarak kendine bastırır.

"Benim..."

"Eidan?"

Eidan cevap olarak onun boynunu öperken Vien gözlerini kapatarak bir an için aklını toplarlar.

"Neden sözümü dinlemiyorsun?"

"Ewan'a çocukları getirdim."

Vien gözlerini tekrar açarak yatakta döner ve Eidan'la yüzyüze geldiğinde fısıldar.

"Ne yaptın?"

"Biana, Dorian'ı oyalıyor. Kenda babasını tanıımıyordu, Owen özlemişti, Ewan'ın da parçalandığını biliyorum—"

Vien uzanarak kocasının dudaklarını öperken sıcak nefesi Eidan'ın tüylerini diken diken ediyordu.

Sukıran biraz sonra kollarındaki kadını yavaşça iterek üzerine geçerken Vien bacaklarını onun kalçasına dolamış, kollarıyla aylardır dokunmadığı omuzlara sarılır.

Eidan ağzını açarak Vien'in diline dokunurken genç kadın inleyerek onun yüzünü tutar ve nefes almak için başını çevirirken Eidan onun yanağını öpüyor, kulağına yaklaşarak konuşur.

"Bu sefer de kovacak mısın?"

Vien onun boynunu öpüyorken *hayır* diyor. Eidan başını kaldırarak onun bakışlarını yakalarken Vien üzerindeki adamın yakışıklı yüzünde belirmiş yeni çizgileri görüyordu. İki eş beden birbirinden ayrı yaşıyor, ama ruhları hep aynı yerde, birbirinin yanında duruyordu.

Eidan bir süre daha Vien'in onun yüzünü izlemesine izin verir ve karısının her geldiğinde iyi bir şey aradığı bakışlarına ödül olarak hafifçe gülümserken Vien gözleri dolarak onu kendine çeker. İkisinin dudakları tekrar birleşirken Eidan elini Vien'in böyle soğuk gecelerde hiç üzerinden çıkarmadığı ve eskiden onun olan kazağın altından sokup onun sıcak tenine dokunarak kendi ruhunu ısıtıyordu...

"Eidan, *lütfe*."

"Yapamayız Vien, öğrenirse—"

"Sakla, benim için bunu da sakla."

Eidan nefesini düzenleyerek kendini bir kez daha iterken Vien inleyerek onun sırtına asılır. Eidan altındaki kadını belinden tutarak kendine çekerken boynunu öper.

"O kadar çok şey saklıyorum ki, hepsinin arasından bir gün bunu öğrenirse—"

Vien onun dudaklarını öperken sustururken dudakları genç adamın kulağına yaklaştığında fısıldar.

"Öğrenmeyecek, sır olacak, sadece ikimizin olacak..."

"Bana bile söylememen gerek—tanrım, Vien yapmayalım—"

Vien inleyerek kendini kocasına kaldırırken Eidan inleyerek kendini bırakır. Vien nefesini tutarak gülümserken Eidan mavi gözleriyle boşluğu izliyor, her şeyin artık daha zor olacağını biliyordu.

Winona derin uykusundan bir anda irkilerek uyanır ve gözlerini tavana dikerken elleriyle üzerindeki yorgana asılmıştır.

Genç kadının gözlerinin önünden bir sürü zaman geçiyorken şu anda içinde olduğu zamanda çok büyük bir şey değişmiş, yepyeni bir canın ilk adımları sadece ona görünüyorken Winona gözlerini yumarak hafifçe gülümser ve derin bir nefes alır.

Kahverengi gözler tekrar açılırken Winona her şeyi tekrar düşünmesi gerektiğini biliyor, ama herkesi ayağa kaldırmadan önce Vien ve Eidan'a bu geceyi hediye eder.

Zaman gezgini tekrar uykusuna dönmeye çalışırken zaman, 9 ay sonra böyle bir evrene gözlerini açacak olan Lucas için upuzun bir yol çiziyordur...

Eidan, çocuklarla beraber kaldıkları dev gibi otel odasına döndüğünde Biana hala uyumamış, onları görünce ayağa fırlayarak ona koşturan oğlunu tutar. Owen annesinin bacaklarına sarılmış, bugün gördüklerini hep bir sır olarak tutması gerektiğini biliyor, küçük sesiyle fısıldar.

"Babamı gördük anne!"

"İyi miydi tatlım?"

"Önce çok ağladı, ama sonra iyiydi. Kenda önce babamı tanımadı, ama sonra ben korkma dedim, korkmadı anne."

Biana gülümseyerek oğlunun başını öper, sonra Eidan'ın uzattığı Kenda'yı alırken küçük kızın gözlerinden uyku akıyordur. Biana onun başını göğsüne yaslayarak biraz dinlenmesine izin verirken Eidan'a yaklaşır.

"Nasıllar?"

"Kötüler. Çocukları haftaya tekrar götüreceğim. Dorian ne yapıyor?"

"Gelip gidenler bitince odasına çekildi, sesi çıkmıyor—"

"Çocukları ya da beni sordu mu?"

Biana hayır diyerek başını iki yana sallarken Eidan da onaylar ve odasına gidiyorken Biana arkasından fısıldar.

"Bunu yapmak zorunda değildin, sağol Eidan."

"Çocuklar için yaptım, onlar teşekkür etmediği sürece bir anlamı yok—"

"Sağol Eydin."

Eidan bakışlarını Owen'a indirerek hafifçe gülümser.

"Bir şey değil ufaklık. Hadi yatağa..."

Owen koşturarak odasına giderken Kenda çoktan annesinin kucağında uyuyakalmıştır. Eidan tekrar önündeki kadına bakar.

"Çocukları orada bırakmam için yalvardı. *Yalvardı* Biana. O adamı yalvarttın—"

"Ben burada kalmayı istiyor gibi mi görünüyorum!?"

İkisinin öfkeleri arttıkça fısıltıları daha keskin oluyordur. Eidan bir iki adım yaklaşarak bakışlarını Biana'nın koyu renk gözlerine diker.

"Etrafımda kurban olan senmişsin gibi dolaşman midemi bulandırıyor, anlıyor musun? Bütün bunların olabileceği bir gün aklına gelmedi mi? Adamı buldun, ondan çocuk yaptın, ama bir yerlerde her zaman birilerinin ensemizde olduğunu biliyordun—"

"Ben sizin beni öldüreceğinizi sanıyordum!"

"O yüzden gelip bir daha babalarını ancak kaçak olarak görebilecek iki çocuk mu doğurdun!?"

"Bunun benimle alakası yok, yine ne gibi alakasız bir şey bana saldırıyorsun?"

Eidan cevap vermeden arkasını döner ve bir hışımla odasına girip kapıyı kapatır. Biana iç çekerek kızını biraz daha kavrır ve dönerek odasına giderken her kim bulunacak ve intikam alınacaksa bir an önce bitmesini diler...

Aralık, 7097

Dorian, Dış Uzay'ın iki senedir tek bir kar tanesi bile görmemiş olan gezegeninde uyanmış, yine kimsenin yoluna çıkmadığı bir gün yaşamak için yataktan kalkarken bugün başında garip bir ağrı vardır.

Ateşkiran örtüleri iterek yataktan iner ve devasa otel odasının içindeki banyoya girerek aynadan yüzüne bakar. Saçlarını düzeltir ve sakallarını kesip kesmemekte bir an tereddüt edip sonra olduğu gibi bırakmaya karar verir ve suyu açarak yüzünü yıkar.

Her sabah aynı insani rutini devam ettiren adam, bugün Luptex'in karanlık dönemini başlatmasının ikinci senesini kutlayacaktır. Kahverengi gözler tekrar aynada kendi yansımasını bulduğunda Ateşkiran gülümser.

"Calder!"

Dorian, elindeki havluyu bir kenara atıp tekra odaya dönüyorken Eidan çoktan orada belirmiş, duvara monte edilmiş televizyonda bugün onlarla ilgili olan haberleri izliyordur.

"Şakşakçıların yine kapımıza dayanacak—"

"Bugün şehre inmeyi planlıyordum."

Eidan televizyonun sesini kapatıp arkasını döner ve gardroptaki milyon tane gömlekten birini seçmeye çalışan Dorian'a bakar.

"Ne gerek var?"

Dorian düz beyaz bir gömleği çeker, kravatların olduğu askıdan da siyah bir kravat alıp yatağın üzerine bırakır.

"İnsanların benim hakkımda 'sürekli otel odasında oturup etrafı yakıp yıkan biri' olduğumu düşünmelerini istemiyorum. Yüzümü görmeliler—"

"Tabii. Belki evren genelinde televizyon şovlarına çıkar, hayatını anlattırırın."

"Olabilir."

Dorian sakince üzerini giyiyorken Eidan bugün onda bir değişiklik olduğunu görüyor, kaşlarını çatarak kollarını kavuşturur.

"Neyin var?"

"Benim için endişelendiğini bilmezdim Calder—"

"Eidan ve hayır endişelenmiyorum. Bugün ne zaman ters bir şey söylediğimde ölümle tehdit edileceğimi merak ediyordum Dorian."

"Bana ne zaman o isimle seslenmekten vazgeçeceksin."
"Hiçbir zaman?"

Dorian gülerek kravatını bağlıyorken önündeki Sukıran'a bakar

"Hala çok zeki olduğunu sanıyorsun."
"Hala çok zekiyim, olmasam beni yanında tutmazsın. Ne saklıyorsun? Neden dışarı çıkıyoruz?"
"Görüşmemiz gereken insanlar var."
"Örnek olarak?"

Dorian vereceği ters cevabın ortasında içerden Biana'nın çığlığını duyar. Eidan ve Dorian odadan dışarı fırladıklarını salonda üç tanınmadık adam görürler.

Adamlardan birisi Biana'yı koltukların birine oturtmuş, kafasına kocaman siyah elinde parlayan altın kaplama bir silah dayamıştır. İkinci adam diğerinden biraz daha zayıf, soluk benizli ve beyaza yakın mavi gözlerindeki deli bakışlarla çocukları eline almıştır.

Owen korkuyla tanımadığı adamlara bakıyorken Kenda ağlıyordu. Dorian odanın önündeki bir iki basamağı inerek üçüncü adama yaklaşır. İçine giydiği yeleğiyle beraber üç parçalı olan açık gri bir takım içinde ona bakan adamın küt saçları arkaya taranarak yapıştırılmış, yakışıklı yüzünde garip bir parıltıyla bakan kahverengi gözleri Dorian'ı izliyorken sakın sesiyle konuşur.

"İkinci seneniz kutlu olsun senor Marcell."
"Kimsiniz siz—"

Dorian'ın konuşmasıyla Owen diğer adamın elinden kurtulup oraya koşmaya çalışır ama son anda kolundan çekilip yere yapışırken onu göre Eidan öfkeyle adama doğru bir hamle yapar. O sırada neredede olduğu anlaşılmayan dördüncü bir tanesi çıkıp Eidan'ı duvara yapıştırır. Sukıran bir anda bütün benliğini kaybetmiş, içi boş bir kutu gibi karşısındaki adama bakıyorken gözleri korkuyla büyür.

"Nötrler..."

Dorian'ın önündeki adam keyifle gülümser ve onun karşısında bir kibriti bile yakamayacak olan Ateşkıran'ın önünden geçip Biana'nın yanına oturur ve bacak bacak üstüne atar.

"İnsanca sohbet edebilmemiz için küçük bir önlem diyelim. David Rosenthal'ın selamlarıyla beraber..."

Çocuklar mızırdanmaya devam ediyorken Dorian artık dayanamamış, onları tutan adamın önüne gelir.

"Suratına şu anda bir ateş topu fırlatmadığım için şanslısın, kızı bana ver."

Soluk benizli adam koltuktaki takım elbiseli adama bakar, bakışları izin istiyorken koltuktaki adam başını salladığında Kenda, Dorian'ın kollarına geçer.

Ateşkıran kucağındaki bebekle beraber tekrar koltuktaki adama döner.

"Patronunuz onun neslini kurutacağım için tebriklerini mi yolluyor?"

Koltuktaki adam Ateşkıran'ın espri anlayışından hoşlanmış gibi görünüyor, gülerek başını iki yana sallar.

"Biraz daha ileri giderseniz sonunda nasıl olacağınızın önizlemesi diyelim."

Dorian yorum yapmıyorken koltuktaki adam Biana'nın uzun saçlarından bir tutam alarak parmağına dolar ve güzel kadının yüzünü izlerken konuşur.

"Scorchio'nun masal olduğunu bir tek sizin keşfettinizi sanmıyordunuz umarım?"

Yine cevap gelmezken yakışıklı adam Biana'nın saçlarını bırakır ve parmaklarıyla hafifçe koluna dokunarak gülümser, sonra döner ve ayağa kalkarak odada yürümeye başlarken anlatır.

"Olaya gereksizce agresif yaklaşıyorsunuz senor Marcell. Elinizde bu kadar kontrolsüz ve büyük güç varken neden bu gücü size *veren* adamı yok etmeye çalışıyorsunuz? Şu anda yaratmaya çalıştığınız o büyük imparatorluğa ters düşmüyor mu?"

"Ben imparatorluk yaratmaya çalışmıyorum, lafları gevelemeden çıkar ağzından... her kimsen."

"Andre Holdson..."

Andre elini uzatır, ama karşıdan doğal olarak bir tepki gelmezken genç adam gülümser ve ellerini arkasına alarak birleştirir.

"Evren içinde sizi aynen bizim yaptığımız gibi durdurabilecek bir sürü Nötr var senor Marcell. Yangınlarla ve Kıranlık güçleriyle yanınızda tutabileceğiniz insanların sayısı oldukça az. O yüzden size önerim, sınırlarınızı fazla genişletmeden bu küçük gezegende hayatınızı yaşamaktır. Siz bizim yolumuza çıkmazsanız biz de sizinkine çıkmayız. Geçmişte yaşananları unutalım ha, ne dersiniz?"

Andre, Ateşkıran'a göz kırpar ve gülümserken Dorian kucağındaki Kenda'yı kaldırarak biraz daha düzgün tutar.

"Beni aynen sizin yaptığınız gibi durduracak o kadar çok Nötr varsa niye gelip bana gözdağı veriyorsunuz? Durduracaksanız zamanı gelince durdurursunuz, ah, ama canınız gösteri yapmak istiyorsa sahne sizin—"

"Kendi gösterimiz için sizin zamanınızı harcamayız senor, merak etmeyin."

Andre'nin sesinde bir anda ortaya çıkmış olan saygı arkadan ikinci bir isteğin geleceğinin habercisi olmuştur. Dorian bakışlarını Eidan'a çevirip neler olduğunu ondan okumak isterken bir an sonra kendi kendine gülümser. *Nötrler...*

Şu anda odadaki hiçbir Kıran'ın güçleri geçerli değilken Andre konuşur.

"Sizin sandığınızın aksine Scorchio ve Parco'nun yaratılış amacı Kıran ve Nötrleri mahkum etmek değil. Evrende bu kadar kontrollüce yayılmamız bizim yararımıza—"

"Patronunuzun bir başka masalı daha."

Andre bir saniyeliğine sessiz kalır ve dudaklarını ıslatarak tekrar konuşur.

"Peder Larson'ın kızını arıyoruz. Sandığınızın aksine Miss Winona artık bizimle çalışmıyor. Eğer düşündüğümüz şeyi yapmaya çalışıyorsa yakında birbirimiz öldürmek için bile gücümüz kalmayacak, o hepimizin icabına bakacak."

Dorian *ne kadar üzüldüğünü* kelimelerle ifade edemiyorken karanlık bakışları ilgisizliğini yeteri kadar ortaya koyuyordu.

"Bizi bulabilmek için onu aradığınızı biliyorum, ama biz buradayız, bakın."

Andre kollarını iki yana açarak diğer arkadaşlarını da gösterir.

"Diğer üç arkadaşınız ve diğer Ateşkiran evrene gönderilmeden önce Peder Larson bir kehaneti ortaya çıkardı. Dediğine göre zamanların birinde bir kız ortaya çıkacak, bütün boyutlara hakim olacak ve tanrılara eş koşacaktı. Evrende şu anda tanrılara yakın olan ama onların yanında olmayan iki insan var."

Dorian'ın boş bakışları belli belirsiz bir ilgi pırıltısı gösterdiğinde Andre ellerini tekrar arkasında birleştirerek devam eder

"Birisini iyi tanıyorsunuz aslında. Toprakkıran'ın güzel kızı Liv. Diğer de Winona Larson. Liv'in elindeki yaşam gücü Yaşam Tanrıçası'nın gücüne neredeyse eş. Winona zamanı görebiliyor, zamanda gezebiliyor, Zaman Tanrısı'nın kendi melekleri bile bu kadar geniş bir güce sahip değil. Üçüncü olarak kehanette bahsedilen bu kız gelecek ve boyutlara hakim olacak. Yaşam, zaman ve boyutlar. Şu anda yaşadığımız evren üzerinde tanrı katından insanların arasına karışabilecek üç yegane güç."

"Yeni bir tanrısal oluşumdan mı bahsediyoruz?"

Andre keyifle gülümserken hafifçe başını sallar.

"Bizim kontrolümüzde olan, yavaş yavaş evreni sarabilecek, Kıranlar ve Nötrlerle beraber tepemizde bizimle oynayan tanrılara kafa tutacak bir oluşumdan bahsediyoruz senor Marcell."

"Ve Winona'nın bu kızı ele geçirip bizden önce bu tanrısal oluşumu kuracağından mı korkuyorsunuz?"

"Onu yok etmesinden korkuyoruz."

Ateşkiran'ın elleri kucağındaki kızın saçlarıyla oynuyorken şu anda bütün kıranlık güçlerinden arınmış, tamamen insan olan beyni yeni öğrendiği bilgileri tartıyordu...

Latty o akşam doğuma alındıktan sonra çocukların başında durma görevi Winona'ya verilmiştir. Normalde bu işleri yapan Liam yeni malzemeler için dışarı yollanmış, sabahtan beri de daha dönmemişken yaşam sinyallerini alan alet hala alarm vermediği için herkes sadece geç kalmış olacağını düşünüyordu.

Jada da Winona'yla birlikte bekliyorken ikizlerin doğmasına daha yarım saat olduğunu sadece ikisi biliyordu. Jada önüne fırlatılan bez bebeklerden birini daha alıp tekrar Nicole'un eline verirken Jonathan her şeyi ezip parçalamakta ısrarlıdır.

"Kızları ağlatma Jonathan."

"Ağlatmıyorum ki ben!"

Nicole onun bacağını çektiştiriyorken Jada onları kendi hallerine bırakıp uzakta bir köşede Liv'i izleyen Winona'nın yanına geçer.

"Ne düşünüyorsun?"

"En iyi arkadaşımın ne kadar sakın bir bebek olduğunu düşünüyordum. Şuna baksana..."

Jada dönüp bir köşede bez bebeklerin saçlarındaki düğümleri çözen Liv'e bakar. Küçük kız kafasındaki kurbağayla beraber bir bebeğin saçlarını daha düzeltmiş, onu kenara koyup Jonathan'ın kırık robotlarından birini alır, mavi gözleri etrafa bakıp kopmuş kolu ararken bulamadığı zaman öfkeyle artık kurtarılamayacak olan robotu bir kenara koyar ve sıradaki bebeğe geçer.

"Dorian biliyor."

"Ne zaman?"

"Geçen hafta. Andre onu buldu. Eidan gelip Vien'e soracak, burada olduğumuzu öğrenecekler—"

"Neden gitmiyoruz!?"

Winona başını iki yana sallar.

"Artık gidemem."

"Onlara yalan söylediğimizi anarlarsa bizi öldürürler!"

"Liv'i bırakamam. Söz verdim—"

"Sadece bu zaman yok, başka bir yerde şansımızı deneriz! Bir haftadır bunu mu saklıyordun—tanrım..."

Winona sessiz olmasını söyleyerek Jada'ya döner.

"Başka bir zamanda tekrar onları bu noktaya getirene kadar diğer zamanlar akıp gidecek. Şu anda kontrolü kaybedemem Jada, anlıyor musun? Ewan ve Latty'le başladığım zamanda gelecek, görüyorum. Çok az kaldı—"

"Ne kadar az?"

"Birkaç sene daha—"

"Kaç birkaç sene Winona?!"

"Çocuklar büyüdüğünde—"

"Ah tanrı aşkına."

Jada elini alnına bastırarak ayağa fırlar ve o sırada içeri Liam girerken kollarında kendi boyu kadar olan oyuncak pandayı yere koyar.

"Çocuklara süper bir hediye buldum!"

Jada ona aldırmadan pandayı ittirir ve kapıdan çıkıp uzaklaşırken Liam kaşlarını çatarak Winona'ya bakar.

"Eskiden panda bir arkadaşı mı vardı? Acı dolu anıları mı depreştirdim?"

"Sen bir şey yapmadın Liam, merak etme."

"Güzel o zaman, ne zaman geliyor bebekler?"

"Çok az kaldı..."

Winona gülümseyerek kocaman pandaya bakıyorken Liam siyah beyaz kocaman şeye arkadan sarılarak yedek yatak olarak da kullanılabileceğini anlatıyordu.

"Babası, biz geldik..."

Vien, güzel yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ikizlerden birini, Adia'yı, babasının kollarına bırakırken Ewan minnacık kızının sıcaklığıyla gülümser. Yanındaki yatakta Latty, Bethany'le konuşuyor, minik bebeğine ne kadar güzel olduğunu anlatıyordu. Ewan da onların yanına oturduğunda ve Kaptan, Prenses ve iki güzeller güzeli kız yıllardır bir araya gelmeyi bekleyen o aileyi oluşturmuştur.

"ANNE! GELDİLER!"

Jonathan ona açılan kapıdan içeri fırlar ve annesinin ayak ucundan yatağa zıplarken Vien onu kollarından kaldırarak tekrar yere bastırır.

"Anne çok yorgun Jonathan, zıplamadan ve bağırmadan seviniyoruz, tamam mı?"

Jonathan dudaklarını birbirine bastırarak başını sallarken boncuk gözleri parlıyordu. Yavaş yavaş annesinin yanına gidip başını uzatır ve kucağındaki buruşuk suratlı bebeğe bakarken gözleri merakla büyür.

"Anne?"

"Efendim bebeğim?"

"Şimdi ben abi mi oldum?"

Latty gözleri dolarak küçük oğluna bakar.

"Evet hayatım, abi oldun. İki kardeşini de ilerde sen koruyacaksın, onlarla beraber oyunlar oynayacaksınız, okullara gideceksiniz..."

Jonathan'ın parlayan gözleri Ewan'ın kucağındaki bebeğe dönmüş, bir ona bir diğerine bakıp ikisinin de aynı olduğunu görünce kafasını kaşır.

"İkisi de aynı olursa nasıl bilicem?"

Odadakiler gülerken Ewan da başını sallar.

"İşaret falan koyalım."

"Büyüdükçe farkları ortaya çıkacak, tek yumurta ikizi değiller."

Vien, endişeli babayı rahatlatırken Ewan daha gözlerini bile zor açan Adia'sının küçücük ellerini tutuyordu.

"Bebek? Aç hadi gözlerini, hadi Adia..."

"Adiaaa aç gözlerini!"

Jonathan bir Adia'ya, bir Bethany'e dönüp gözlerini açmalarını söylüyorken biraz sonra diğer arkadaşları da içeri girince heyecanla onlara döner.

"Ben abi oldum!"

Kızlar kıkırdarak o tarafa yaklaşır ve bebeklere bakarken babasının kucağındaki Brittany de Conrad'ın ellerinin arasında uçarak yeni arkadaşlarına bakıyordur.

Sienna ve Andrea onları uzaktan izliyorken birazdan yanlarına Winona da geldiğinde onu da aralarına alırlar. Sienna göz ucuyla kendi kızlarını izliyorken biraz sonra yanındakilere dönerek sorar.

"Kızların isimlerinin anlamını bilen var mı?"

Andrea emin olmadığını söylerken Winona cevaplar.

"Bethany, *hayat*. Adia, *hediye* demek."

Sienna çok güzel olduğunu söyleyerek tekrar odadakilere dönerken Winona da başını sallayarak gülümser...

31 Aralık, 7097

Eidan herkes odalarına çekildikten sonra kalkmış, üzerine siyah deri ceketini giyerken Biana'nın kapısını tıklattır. Birazdan kapı açılıp içerde hazır bekleyen Owen ve yatakta oturmuş, elindeki plastik balıkla dişlerini kaşıyan Kenda görünür. Eidan gülümseyerek içeri girer ve Kenda'yı kucaklayıp Owen'ı da elinden tutar ve Biana'ya iyi geceler dileyerek ortadan kaybolurken yeni bir seneye daha girmeye sadece birkaç dakika kalmıştır...

Ewan, ofisinde dört dönüyorken Latty ve bebekler çoktan uykuya dalmış, diğer herkes de kendi odalarında, kendi çocuklarıyla ya da sevgilileriyle vakit geçiriyordur. Genç adam kafasını kaşıyarak bir süre oturup beklemeyi dener, ama onu da başaramazken tekrar ayağa kalktığı anda Eidan ve çocuklar görünür. Owen

daha nerede olduğunu anlar anlamaz babasına koşarken Ewan gülerek oğlunu kollarından kaldırıp kucağına alır. İki si sınısı sarılıyorken Eidan'ın kucağındaki Kenda onları izliyordur.

Ewan, oğlunu yere indirip kızına yaklaşırken Kenda hala dişlerini kaşıyor, birazdan kendine uzanan kolları görünce o da babasına uzanır. Ewan içi titreyerek kızının istekli kollarını tutar ve onu kucağına alırken Kenda balığını ağzından çıkarıp babasının omzuna tutunur ve yavaş yavaş tanıdığı adamın yüzünü izlemeye başlar...

Vien, kapısının üzerine çlgınlar gibi dolanmış küçük ışıklara bakıyorken gülümser. Çocuklar büyüdüğe geçirilen özel günlerin rengi artıyor, uykular daha kolay oluyordur.

Genç kadın üzerindeki yumuşacık beyaz kazağın uzun ve geniş kollarını hafifçe sıyırarak yatağının karşısındaki çekmeceli dolaba ilerler, üzerindeki mumları ve Liam'ın bu sene herkese hediye olarak getirdiği yılbaşı çiçeklerini düzeltirken elleri iş yapıyor, ama gözleri uzakları izliyordur. Biraz sonra arkasında başka birinin varlığını hissettiğinde ellerini çiçeklerden çeker.

Vien'in arkasındaki Eidan mumlara ve çiçeklere bakıyorken karısı önündeki çekmecedan bir şey çıkarıyordur. Genç kadın biraz sonra arkasını döner ve elindeki hamilelik testini kocasına uzatır. Eidan, pozitif gösteren çubuklara bakıyorken derin bir nefes alır ve üzerindeki ceketini çıkarıp bir kenara koyarken Vien gülümseyerek bu gece onun yanında kalmaya hazırlanan kocasına uzanır. İkisinin dudakları buluşurken yatağın başındaki dijital saat küçücük bir bip'le yeni yılın geldiğini haber verir...

1 Ocak, 7098 – 00:05

Jada odasından çıkıp kimseyi rahatsız etmeden koridordan geçer ve sığınağın kapısına tırmanıp kilidi çevirir, hızla dışarı çıkarak aynı süratle kapıyı kapatır ve tertemiz serin havayı ciğerlerine çekerek arkasını döner.

"Mutlu yıllar..."

Liam elinde bir kap kimse tarafından beğenilmemiş bebek maması, üzerinde kalın bir mont, toprağın üzerinde oturuyorken elindeki kaşığı sallayarak Jada'yı selamlar. Jada gözlerini devirerek o tarafa ilerler ve Liam'ın yanına çöküp otururken açık alanda onlardan başka hiç kimse yoktur.

"Nereden aklına esti buraya çıkmak?"

"Winona bu gece kar yağacağını söyledi, uzun zamandır görmüyordum."

Liam başını kaldırarak açık gökyüzüne bakar. Yıldızlar teker teker sayılıyorken böyle bir akşamda nasıl kar yağacağını bilmiyor, ama Winona'nın işine burnunu sokmamayı öğrenmiş, omzunu silkerek tekrar başını eğer.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sorma desem susacak mısın?"

Liam cıklar ve bir kaşık daha nişastalı karışım ağzına atarken Jada'ya döner.

"Biz başka zamanların birinde de birbirimizi tanıyor muyuz?"

Jada'nın bakışları bir an donarken Liam yakalamış, sırtır.

"Biliyordum. Evli falan mıydık? Sen deli gibi bana aşkınsındır eminim, gerçi şu anda da karşı koymakta zorlanıyorsun, ama çaktırmıyorum—"

"Hiç çaktırmadın gerçekten."

Liam gülerken Jada iç çekerek önüne döner.

"Ne anladıysan kendine sakla."

"Nasılsa kendime saklayacağım, biraz daha anlatsana. Yılbaşı hediyemiz olsun."

Jada başını eğerek önündeki küçük çakıl taşlarını ittiriyor, yanağını kemiriyordur.

"Anlatmasam olmaz mı?"

"Öldüm mü yoksa, çok özür dilerim. Eminim istemedim olmuştur—"

"Liam."

Liam ağzını kapatırken Jada yanan bakışlarla ona dönmüştür.

"Her ne olduysa oldu. Rahatsız olduğumu görüyorsun, neden rahat bırakmıyorsun?"

"Kızdırmak istemedim—"

"Ama kızdırdın, sus şimdi. Lütfen..."

Liam bir süre sessiz kalmayı başarmış, mamasını tırtıklıyorken göz ucuyla etrafı izleyen kadına bakar.

"Çocuğumuz falan—"

"İyi geceler."

Jada oturduğu yerden kalkıp üzerini silkeleyerek tekrar kapının olduğu yere gider ve tam noktasına eğilip açacakken Liam çoktan ondan önce fırlamıştır. Jada biraz sonra savrulurken geri çekilirken ikisi metrelerce uzakta tekrar durduklarına Liam tuttuğu kolları bırakmadan konuşur.

"Hayvanlık etmek istemedim—"

"Ama ettin! Neden çenenin tutamıyorsun!? Bir şey varsa ve konuşulacak bir şeyse ben zaten gelip konuşurum!"

"Sen ne zaman konuşmuşsun ki bunu konuşacaksın!"

"Konuşmak istediğim zaman konuşurum!"

"Şimdi de iste!"

"Neden?! Sırf senin merakını gidermek için mi? Sağol, kalsın."

Jada onun kollarından kurtulup tekrar kapının olduğu noktaya yürümeye başlamışken arkasındaki Liam güler.

"Gitmek istemediğin nasıl belli! Şimdiye kadar çoktan içerde olman gerekiyordu."

Jada hiç arkasına bakmadan yürümeye devam ediyorken bir an sonra Liam önünde bitmiş, onunla beraber, ama geri geri yürümeye başlar.

"Öldüm mü?"

"Hayır!"

"Sen mi öldün?"

Jada ona bir surat yapar, Liam özür dileyerek tekrar odağını toplarken ayağa arkasındaki bir taşa takılır. Jada atılıp onu ellerinden tutar.

"Önüne bak, kafanı yaracaksın."

"Olmasın bir şey, sen bana söylediklerime ne oldu?"

“Kalın kafalı mısın, tipin mi öyle gösteriyor?”

“Bak Jada, *canım*, iki senedir beraber iyi kötü bir zaman geçirdik. Şurada sana iki soru sormuşum, cevaplasan, ikimiz de rahatlasak—”

“Sen başka bir kadınla evlendin. Oldu mu? Rahatladın mı? Çekil şimdi.”

Liam çekilmenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyorken Jada çoktan yolunu bulmuş, bir an sonra fırtına gibi uzaklaşıp ortadan kaybolmuştur. Liam gözlerini kısarak kiminle evlenmiş olabileceğini düşünüyorken biraz sonra gözüne kocaman bir kar tanesi girdiğinde *ovlayarak* başını göğe kaldırır.

“Anladık! Gidiyoruz!”

Liam söylene söylene döner ve Jada’nın arkasından fırlayıp aynı hızla içeri girer. Kapağı kapatıp kilitledikten sonra merdivenlerden yere atlayıp etrafına bakar.

“Jada?”

İlk seslenişe cevap gelmeyince Liam içerilere ilerleyerek fısıldamaya devam eder.

“Burada evlenecek başka kadın yok, istersen evleniriz.”

Liam bir an durup kendi kafasına vurur ve ne saçmalıdığını sorar, sonra tekrar yürümeye devam ederken konuşur.

“Yani, lafın gelişi. Yoksa ben çekilmez bir adamım aslında, kesin kendim gibi birini bulmuşumdur—gerçi kendim gibi biri sen oluyorsun...”

Liam bir an koridordun ortasında durur ve kendi kendine gülümserken Jada’nın ortaya çıkmayacağını anladığında susar ve odasına girerken onun yanındaki odada, aralık kapıdan onu dinleyen Jada kendi kendine gülerek kapısını kapatır.

8 . GÜVEN

Nisan, 7098

Vien elindeki şişeden yudum yudum su içiyorken son zamanlarda içi hiçbir şeyi kaldırmıyordur. Genç kadın derin bir nefes alarak odasına girer ve yatağında oturan Conrad'ı görünce kaşlarını kaldırarak kapıyı kapatır.

"Bu ziyaretin sebebini öğrenebilir miyim komutan?"

"Hamileliğini tebrik etmek için geldim..."

Vien elindeki şişeyi sıkarken plastik cırtlak bir ses çıkarır. Vien irkilerek şişeye bakarken Conrad yataktan kalkar.

"Sabahları öğürtülerini iki oda öteden duyuyorum. Gün içinde de sürekli bir isteksizlik, dengesizlik—"

"Midem bozuk biraz."

"Neden saklıyorsun? Eidan'la mı görüşüyorsun? Görüş, o senin kocan. Hamile misin? Tebrikler, uzun zamandır deniyordunuz."

Vien bir şey söylemeden yamuk şişeyi komodinin üzerine koyar ve saçlarını bileğindeki lastikle toplayıp banyosuna girer. Aynada Conrad'la göz göze gelirken Conrad gülümser.

"Tek başına hamileliği geçiremezsin."

"Karnım şiştiğinde nasılsa anlayacaktınız."

"O zaman daha garip olacaktı. Şimdi 'aaa ben de bilmiyordum!' taklidi yapabilirsin."

Vien gülerek suyu açar ve yüzünü yıkarken Conrad onu izliyor, başını kapının girişine yaslar.

"Bir şey öğrenebiliyor musun?"

Vien suyu kapatıp havlusunu alır ve yüzünü kurularken sorar.

"Ne hakkında?"

"Bizim neden sürekli zamanlarda dolaştığımız ya da Dorian'ın ne istediği hakkında."

Vien havluyu asarak banyodan çıkar ve saçlarını tekrar açarken elindeki lastiği artık solmuş yılbaşı çiçeklerinin yanına bırakır.

"O konular hakkında konuşmuyoruz."

"O istemediği için mi, yoksa sen mi sormuyorsun?"

"Her ikisi de..."

Conrad başını sallarken Vien dönerek ona bakar.

"Ters giden bir şey mi var?"

"Bilmiyorum. Hemen atlayıp kriz yaratmak istemiyorum, ama Winona bizden bir şey saklıyor."

"Winona bizden bir çok şey saklıyor, ama iki senedir bir şey sormuyoruz."

"Ben soracağım, sonra cevap veremeyecek, sinirleneceğim, savaş çıkacak, yine rezil olacağız. Sen sorar mısın?"

Vien gülümseyerek başını sallar

"Sorarım, ama cevap veremezse senin kadar etkili olamam."

"İkinci elden haber alınca o kadar saldırgan olmuyorum, bir şeyler düşünürüz. O noktaya gelene kadar biraz planlarını bozmaya niyetim var. Bakalım ne tepki verecek."

Vien tamam der ve onunla beraber odadan çıkarken Conrad koridora çıktıklarında bir anda bağırır.

"VIEN! NE DEMEK *HALİMEYİM*? KİMİNLE YATTIN SEN!? LIAM!"

Vien gözleri faltaşı gibi açılarak Conrad'a bakarken Liam mutfaktan fırlamış, ne saçmaladığını bağırır.

"Hamileymiş!"

"Olabilir! İlla benimle mi yatması lazım!? Yatmadık!"

Liam karşıdan gelen Jada'ya bakarak tekrar bağırır.

"Vien'le yatmadık!"

Jada yine Liam'a hiçbir anlam veremedi ilerler ve elindeki torbalarla mutfağa girerken Conrad ödüllere layık bir hiddet ve şaşırma sahneliyordur.

"Ben hayatımda böyle bir şey görmedim!"

"Baba bağırma! Bebekler uyanıyor!"

Conrad, arkadan bacağına vuran Jonathan'a dönüp eğilir ve ufaklığı tepe taklak edip sırtına alır.

"Sen neden bağırıyorsun o zaman armut? Dibime düştün tabii ondan—"

"BABAAAA!"

"Bağırma!"

Onların bağırımlarına Latty de bir hışımla odadan çıkar ve çocuk uyutmaya çalıştığını bağırır. Ewan ve Scott neler olduğunu sorarak sistem odasından çıkmışlarken Andrea ve Sienna da kızlarla beraber çocuk odalarından çıkmıştır. Liam hala Vien'le nasıl yatmadıklarını, öyle bir şeyi nasıl asla yapmayacağını anlatırken diğer taraftan da Vien'in kalbini kırmamaya çalışıyordur.

Karmaşa bir süre daha devam ederken Vien sonunda dayanamayarak çığlığı basıp ellerini havaya kaldırır.

"Hamileyim! Evet! Babası da Eidan!"

"Ne demek Eidan!? Sen Eidan'la mı görüşüyorsunuz!?"

Yeni bir karmaşa dalgası da Latty'nin tarafından gelirken bu sefer Ewan tepkisiz kalınca Conrad bağırma başlar. Liam aradan sıyrılıp tekrar mutfağa dönmeye çalışırken çocuklar gülerек bacakların arasından koşturuyordur...

"Vien'le hala görüşüyor musun?"

Eidan irikilerek kucağındaki Kenda'yla beraber arkasını döner. Dorian odasından çıkmış, ortak odadaki büyük masanın üzerinde bir şeyleri karıştırıyor, her zamanki gibi sorusunu sorup sonra tekrar kendi işine dönmenin hafifliğini yaşıyordu.

Eidan, Kenda'yı Owen'ın yanına oturtup kalkar. Biana da elindeki bir kase sebze çorbasıyla girmiş, çocukların yanına giderken konuşulanları dinler.

"Görüşüyorum, bir şey mi var?"
"Sana verdiğim ayrıcalığı geri alıyorum—"
"Yapamazsın—"
"Öfkelenmeden önce dinle."

Eidan, öfkelenmeye başladıktan sonra dinlerken Dorian açıklar.

"Bir süre Luplex'ten ayrılacağım—"
"Nereye gidiyorsun?"
"Bir yere."
"Nereye?"
"Neden bu kadar önemli? Ölüp gitsem umrunda olacak mı?"
"Senin leşini bulmak için gelip benim beynimi sökeceklerse, evet, önemli."
"Jüpiter'e geçiyorum."

Dorian sanki parka dolaşmaya gidiyormuş gibi sakın, siyah ceketini üzerine geçirerek ilerlerken Biana oturduğu yerden kalkar.

"Biz ne olacağız?"
"Ne olmak isterseniz onu olun—"
"İki sene boyunca bizi burada boşuna mı tuttun!?"

Dorian yine ilgilenmediğini sessizliğiyle belirtiyorken kapının yanındaki büyük aynayı indirerek duvara yaslar, arkasından çıkan kasayı açarak içindeki paralardan birkaç deste alır.

"İki sene önce sizi yanımda tutmam gerekiyordu, şimdi gerekmiyor—"
"O adamların yanına gidiyorsun, değil mi? Bu kadar aptalsın sen işte Aiden! Seni ilk seferde kandırmaları da bu kadar kısa sürmüştür eminim, ahmak herif—"

Eidan, Dorian'ı ceketinin ensesinden yakaladığı gibi geri çeker ve suratına bir yumruk patlatıp yere sererken bir an sonra Ateşkiran adeta patlar ve alev alev olarak ayağa kalkarken Eidan da su formuna dönmüş, ikisi karşılıklı duruyorken Kenda bağırmaya başlamıştır.

"KESİN ŞUNU!"

İkisi de Biana'ya aldırmadan diğerinin atılmasını bekliyorken bir an sonra Owen koşarak ikisinin de ortasına atladığında Dorian hızla geri çekilir. Bir an sonra alevler sönmüş, Ateşkiran bütün öfkesiyle Owen'a ilerler ve çocuğu kolundan tutarak sarsar.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan—"
"DORIAN!"

Biana koşarak oğlunu alır ve kendine çekerek sarılırken Dorian'a bakar.

"Nereye gitmek istiyorsan git!"

Dorian burnundan soluyorken artık siyaha dönmüş bakışlarını Eidan'a kaldırır.

"Gittiğimden haberleri olmasını sağla. Yeraltında olmaları işime yaramıyor. Ne yapmak istiyorsanız yapın. Artık işime yaramıyorsunuz."

Dorian paraları da alarak kapıyı açar ve çarpıp çıkarken Eidan yumruğunu duvara geçirerek kapalı kapıya bakar.

"Ne yapacağız?"

Eidan, Biana'nın sesiyle uyanmış, dayandığı duvardan çekilir ve hızla ilerleyerek Kenda'yı yerden alır. Küçük kız yerde kalan oyuncasına uzanırken Eidan ona aldırmadan Biana'ya döner.

"Yanlarına gideceğiz. Oturup düşünmek istemiyorum—"

"Ne yapacak?"

"BİLİYOR GİBİ BİR HALİM Mİ VAR BIANA!"

Biana, Owen'la beraber doğrulurken Eidan odada etrafına bakar, tekrar Biana'ya döndüğünde konuşur.

"Ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakma—"

"Benim yapmak istediğim şey çocuklarımı alıp olabildiğince uzağa kaçmak."

"Sadece bilmiyormuş gibi bakma dedim, yapabileceğini söylemedim, Owen'ı bana ver."

Biana bir adım geri atarken Eidan kucağındaki Kenda'yı kendine biraz daha çekerek sinirle güler.

"Çocuğu indir Biana. Dördümüz de aynı yere gideceğiz."

"Oğlumu kendim götürebilirim—"

Owen, annesini hafifçe iterek onun kucağından kurtulur ve yere inip Eidan'ın yanına giderek onun elini tutar.

"Babama gitmek istiyorum ben."

"Baba!"

Biana gözleri büyüyerek Kenda'ya bakarken küçük kız arkasında bıraktığı balık oyuncasına uzanmaya çalışıyordu. Owen oraya koşarak oyuncayı alır ve kardeşinin eline verip tekrar Eidan'ın elini tutarken Biana gözleri dolarak Eidan'a bakar.

"Orası cehennemim olur—"

"Hak etmediğini söyleyemezsin. Bacağıma tutun Owen."

Owen, ikiletmeden tutunur. Eidan hemen sonra Biana'nın kolunu tutup yanına çeker ve biraz sonra dördü de ortadan kaybolurken iki senelik lüks kafesleri boş kalır.

Winona, mutfakta Sienna'yla sohbet ediyorken bir anda oturduğu yerde geriler ve masaya tutunarak dururken hemen sonra ayağa fırlar. Onun arkasındaki sandalye devrilerek düşerken Winona koşturarak odasına girer, yatağının altında sakladığı çantasını çıkarıp içindekileri yere döker.

"Winona!"

Sienna kapıyı iterek içeri girerken Winona önündeki kağıt yığınının deli gibi bir şeyleri arıyordu.

"Ne gördün?"

"Değişti, kayboldu—KAHROLASI NEREDESİN!?"

Winona bütün kağıtları bir köşeye iterek derin nefesler alır ve kendini sakinleştirmeye çalışırken Sienna onun yanına gelmiş, omuzlarından sarılarak kendine çeker. Winona onu iterek tekrar ayağa fırlarken arkadaki Sienna umrunda değil, koşarak sistem odasına girer.

Ewan aniden açılan kapıyla oturduğu yerde irkilirken Scott da eğildiği masadan doğrulup elini refleksi silahına atar. İkisi de Winona'yı gördüklerinde sakinleşirken onun ardından Jada da içeri girmiştir.

"Ne demek kayboldu!?"

"Zaman değişti. Dorian'ı kandırdılar. Gitmeye karar verdiği andan itibaren her şey değişti."

"Neyi arıyorsun?"

"Babamın bana verdiği orijinal çizelgeyi."

"Bana vermiştin, odamda."

Winona, Jada'yı kolundan tutup sürükleyerek dışarı çıkarırken Ewan ve Scott boş gözlerle ikisinin arkasından bakıyordur. Ewan yutkunurken gözlerini kısarak Scott'a döner.

"Dorian nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum, ama bir gün yanlışlıkla o kadını vuracağım."

Ewan itiraz etmez ve kalkıp sistem odasından çıkarken bir an sonra önünde beliren dört kişiyle bir adım geri atar. Owen, tutunduğu bacağı bırakarak gözlerini açarken geldiklerini anladığında dönerek babasına bakar.

"Döndük baba!"

Küçük adam koşarak babasının bacaklarına sarılırken Ewan onun başını tutuyor, Eidan'ın yanındaki Biana'ya bakar, sonra aldırmamaya çalışarak Eidan'a döner.

"Ne demek bu?"

"Dorian çekip gitti."

"Ve siz de kürkçü dükkanına geri mi döndünüz?"

Eidan sessiz kalırken kucağındaki Kenda'yı da yürümesi için yere bırakır. Küçük kız minnacık adımlarıyla sağa sola yalpalayarak birkaç adım atar ve ellerini her zaman onu havalara kaldıran adama uzatır. Babası onu tutup kucağına alırken arkada odasından çıkan Latty'le göz göze geldiğinde bir şey söylemeden sadece iç çeker...

"Anlattıkları doğru mu?"

Winona, sorulan soruya cevap verip vermemekte tereddüt ediyor, önündeki masayı izliyorken birazdan masaya Conrad'ın yumruğu indiğinde Winona irkilerek başını kaldırır.

"Doğru."

Conrad, sinirle gülerken arkasını döner ve bildiğini söyleyerek odadan çıkarken onun yerine Ewan geçmiştir.

"Neden bizi kullanıyorsun?"

Winona yine sessiz kalacakken Ewan sakin olmaya çalışan, ama tehditkar bir tonla konuşur.

"Bak, Winona... Uzun süredir yanımızdasın, söylediğin her şeyi yaptık, sana güvendik ve şu anda evrende başka kimsenin bilmesine imkan olmayan sırlarımızı biliyorsun – gerçi biz seninle birlikte olmasak bile bilecektin, ama her neyse."

Winona iç çekerek başını eğerken Ewan onun bir şeyler sakladığını zaten biliyor, ama onlara zarar verip vermeyeceğinden emin olamıyordur.

"Gerçekten yapmaya çalıştığımız şey nedir? Konuş."

Winona masayı izliyorken konuşmaya karar vermiş ve şu anda gözünün önünden geçen zamanlarla birlikte bakışlarını karşısındaki krala kaldırır.

"Liv'i ve kendimi korumaya çalışıyorum."

"Kimlerden?"

"Dorian'ın aralarına katıldığı, David Rosenthal'in liderlik ettiği gruptan."

"Neden?"

"Çünkü bizi ele geçirirlerse bu üçümüzün de ölümü olacak. Tanrılar bizim onların elinde yaşamamıza izin vermeyecek. Şu anda nerede olduğumu, ne yaptığımı biliyorlar. Dorian'ı da bu yüzden yanlarına alıyorlar. Sizinle aramdaki bağı kesmemek için. *Liv'e* bağlarını kesmemek için."

Odadaki Andrea artık daha fazla dayanamamış, oturduğu yerden kalkarak Winona'nın karşısına geçer. Gözlerinde çaresiz bir kızgınlık, boş bir korku varken Toprakkıran sorar.

"Neden o üçüncü kızı arıyorsun!? Bırak! Sen bulamazsan bir yerde o mutlaka saklı kalmaya devam eder—"

"Ben bulamazsam onlar bulacak!"

"Üçünüz bir arada onlar için hizmet etmeden tek bir boyut görevlisiyle ne yapacaklar?! Kızımın onlarla beraber olmasını izin verecek gibi mi duruyorum!?"

Winona'nın sessiz kalması Andrea'yı daha da korkutmuş, Toprakkıran başını iki yana sallayarak masadan çekilir.

"Hayır, öyle bir şey olmayacak—"

"Eğer benden önce bulurlarsa, o kızı ele geçirmeyi başarırlarsa seçim senin olmayacak Andrea—"

"NASIL OLMAYACAK?! BİR KEZ OLSUN BİLMECE GİBİ KONUŞMAYI BIRAKAMAZ MISIN!?"

Andrea masaya vurarak bağırırken Scott onu kollarından tutarak kendine çeker ve sarılırken Andrea başını iki yana sallayarak sinirden gülüyordur.

"Kimse bana kızımı o adamların eline bıraktırtamaz, *hiç kimse*—"

"Kızın onlardan birine aşık oluyor!"

Andrea bunu duyunca sesi bıçak gibi kesilirken Winona çaresizce onları izliyor, ellerini masaya bastırarak ayağa kalkar.

"Bunları bilmemeniz gerekiyor! Bildiğiniz de kararlarınız değişecek, zaman değişecek! Zamanın akışı değiştiğinde aradığım o kız sürekli yer değiştirecek!"

Winona başını tutarak masaya eğilirken kapalı gözlerinin önünden zamanlar hızla akıp geçiyor, her an değişiyordur. Ewan oturduğu yerden kalkarak Winona'nın yanına gelir ve genç kadını omuzlarından tutarak kavrarken yanında eğilerek kapalı gözlerine bakar.

"Winona, sakın ol, gözlerini aç—"

"Yapamam, daha fazla bir şey söyleyemem."

"Sadece neden bu adamlardan bahsetmek yerine Dorian'ı önümüze attığını bilmek istiyorum."

Winona başını sıkarak hafifçe inler ve yutkunarak konuşur.

"Liv'in yanında olabilmek için size ihtiyacım vardı. Sizi bir arada tutabilmek için de Dorian'ı kullandım..."

Biraz sonra Winona'nın kahverengi gözleri açılmış, bakışları titreyerek Ewan'ın gözleri arasında gidip geliyorken kısık bir sesle konuşur.

"Bahsettiğim o büyük son Dorian yüzünden olmayacak, bizim yüzümüzden olacak."
"Onların Dorian'dan istediği şey nedir?"

Winona korkarak bakışlarını Andrea'ya çevirir ve usulca cevaplar.

"Liv, Dorian'a aşık olacak."

Andrea gözleri büyüyerek Scott'ın kolunu sımsıkı tutarken Scott da şokla gülerek kaşlarını kaldırır.

"Saçmalık. Artık olmayacak demektir, zamanlarını tekrar kontrol et."

Scott, Andrea'yı da alarak odadan çıkarken Ewan onlara aldırış etmiyor, Winona'ya bakıyordur.

"Olacak mı?"

Winona hiçbir şey söylemeden sessizce başını sallar...

"Andrea, iyi düşündün mü?"

Andrea cevap vermeden bir kazağı daha çantaya yerleştiriyorken Sienna'ya bir bakış atıp tekrar işine döner. Sienna iç çekerek Liv'in oyuncaklarını da ayrı bir çantaya koyuyorken küçük kız yatağa çıkarak annesine bakar.

"Anne, nereye gidiyoruz?"

"Eve, tatlım. Eve gidiyoruz."

"Ama ev burası. Değil mi? Ev neresi Sienna?"

Sienna gülümseyerek Liv'in saçlarını düzeltir ve küçük kızın annesi eşyaları toplarken o da ufaklığın yanına oturarak evin neresi olduğunu anlatır.

"Aslında hepimizin kendine ait evleri var Liv, ama bir süre burada kalmak zorundaydık—"

"Çünkü dışarı kötüydü, di mi?"

"Evet tatlım, ama artık iyi olacak. O yüzden biz de evlerimize dönebiliriz."

Liv başını sallarken parlak, boncuk mavisi gözleriyle annesine döner.

"Babam da geliyor mu anne?"

Andrea'nın hareketleri bir an dururken hızla Sienna'ya bakar. Havakıran da ne demesi gerektiğini bilmiyor, Liv'in arkasından ellerini iki yana açar. Andrea tekrar kızına baktığında gülümser.

"Evet tatlım, o da geliyor."

Liv, o zaman gidebileceklerini söyler ve yataktan yere atlayıp oyuncaklarını toplamaya başlar. Andrea eğilerek kızının başını öper ve giysileri katlayarak çantaya yerleştirmeye devam ederken Sienna sessizce onların yanında bekler.

Ewan, sonunda Winona'yı sorgulamayı bırakmış, çocuklarla beraber bir odaya tıktığı Biana ve Eidan'ın yanına girer.

Kenda, ara sıra iskemlelere tutunarak yürüyorken babasını görünce ellerini bırakarak kıkırdar. Küçük popo dönerek minnacık ayakların darbeleriyle sallanırken Kenda babasına koşturur. Ewan onu yakalayıp kucağına alırken onu izleyen Biana'ya döner.

"Önceden yaptıkların için söyleyecek bir şeyin var mı?"

Biana başını iki yana salladığında Ewan rahatlar, ama rahatladığını zerre kadar belli etmeden Eidan'a döner.

"Vien hamile, senden."

"Biliyorum."

Ewan, tabii ki bildiğini mırıldanarak dönüp boş iskemlelerin birine oturur.

"Kazık yemenin nasıl bir şey olduğunu anladığınızı umuyorum."

Kimseden ses çıkmıyorken Ewan orada üstün el olduğunu biliyor, sonunda kadar haklı olduğunu da ona bakmaya korkan bakışlardan anlıyorken yine de zaferinin keyfini çıkaramıyordur.

"Dorian'ın *emrettiği* gibi yer altından çıkacağız, ama yukarda bizi bekleyen hiçbir şey yok. Ne bir Oreon, ne bir Maynard... Güçsüz olduğumuzu biliyorsunuz ve eğer bu bir oyunsa, yine ikinizden biri yüzünden ailemin tek bir saç teline zarar gelirse..."

Ewan, çocukların aşkına cümlelerin gerisini getirmezken zaten anlaşıldığını biliyordur.

"Çocuklar benimle kalacak."

Biana itiraz etmek için bir an atılacak gibi olur, ama Kenda'nın babasına nasıl asıldığını gördüğünde sadece usulca sorar.

"Ben ne olacağım?"

"Sana da kalman için bir yer ayarlarım. Çocukların seni görmeye geldiğinde ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağı bir yer..."

Biana başını sallarken yanındaki Owen, annesinin bacaklarına tutunarak başını ona kaldırır.

"Anne, artık eve gidebilir miyiz?"

Biana gülümseyerek başını sallarken Owen da mutlu olur ve güzel yüzünde kocaman bir gülümseme belirerek babasına döner, koşturarak o tarafa gidip kocaman adamın bacağına atlar ve gülerek Kenda'nın ayaklarıyla oynarken Ewan onları izleyerek gülümser...

9 . 6 YIL

*Words are flowing out like endless rain into a paper cup,
They slither while they pass they slip away across the universe...
Pools of sorrow, waves of joy are drifting through my opened mind,
Possessing and caressing me...*

“ Across The Universe”, Fiona Apple²

16 Şubat, 7104

“Kardeşin için de bir şey dile oradan Nicole.”
“Sen benim kardeşim değilsin, çekil!”

Jonathan, gülerek Nicole’ün önüne geçip pastadaki 10 tane mumu üflemeğe çalışıyordu. Nicole onun kafasının üzerine abanarak pastaya uzanır ve mumları bir nefeste üfleyip söndürürken herkes gülerek alkışlıyor, genç kız da sağ yanağındaki gamzesi ve pırl pırl parlayan açık yeşil gözleriyle gülümsüyordu.

“Hediyeleri alalım!”

Liv, yine hediyelerin organizasyonunu üstlenmiş, ortalıkta dolaşıyorken yılların hediye taşıyıcısı Liam kolundaki kutularla içeri girer. Liv mutlulukla ellerini çırparak odadaki herkesi ayaklandırıyorken Nicole koşturarak yere konulan kutuların önüne geçer.

“Kurbağa’yı alayım...”

Liv, kafasındaki kurbağayı alıp Nicole’ün eline bırakır. Parmak kadar minnacık yeşil şey karşısındaki dev gibi kıza bakıyorken dev kız gülümser.

“Bu sene güzel bir tanesine atla, yoksa seni kızartırım kurbağa.”

Kurbağa vraklarken Liv, hediye seçiciye tehdit savurmanın yasak olduğunu söylüyordu. Nicole ona aldırmandan eğilir ve kurbağaya kutuları gösterirken yeşil bıdık zıplayarak en büyük bir tanesine atlar. Nicole *hah*layarak tehditinin işe yaradığını göstermiş, kurbağanın hala üzerinde durduğu kutuyu alır.

Kimse sesini çıkarmıyorken her sene gelen hediyelerin kimden olduğunu doğum günü sahibi anlamaya çalışıyordu. Nicole elindeki kutuyu tüm gücüyle salladığında Liam arkadan atılır.

“Yavaş!”

“Sağol Liam.”

Nicole uzanarak hediyesinin sabırsız sahibini yanağından kocaman öper ve tekrar hediye kutusuna dönerken Liam her sene olduğu gibi bu sene de kendini tutamamış, en zayıf iradeli insan olarak tekrar yerine döner.

² John Lennon ve Paul McCartney tarafından yazılan şarkı, ilk defa *The Beatles* yorumuyla *Let It Be* albümünde yer aldı.

Nicole kutuyu açıp içinden kocaman bir kar küresi çıkarmış, minyatür bir şatonun üzerine yağın parlak kar tanelerini izliyordur. Yemyeşil gözler heyecanla su içinde havalanan parlak tanelere bakıyor, küçük şatonun bahçesi yavaş yavaş karlarla doluyordur.

"Çok güzel Liam! Baş ucuma koyacağım hemen!"

Nicole koşarak odasına gider, biraz sonra elinde küre olmadan dönüp diğer kutuların başına otururken arkada doğum günü pastası servis ediliyordur.

Ewan oturduğu yerden kalkıp masada Sienna'ya yardım eden Liv'in yanına gelir.

"Niye hala yamuk pasta yiyoruz? Pastaneden alacak kadar paramız yok mu?"

"Gelenek bozulmaz Ewan!"

Ewan, çok bilmiş hanımın saçlarını karıştırırken Liv gözlerinin önüne düşen tutamları üfleyerek Sienna'nın ona verdiği tabakları alır ve diğerlerine vermeye gider. Ewan, onun arkasından bakar ve sonra Sienna'ya yaklaşıp usulca sorar.

"Winona'dan haber var mı?"

"Yok, son zamanlarda sessiz, ama her an ortaya çıkabilir. Jada'nın ne söylediğini biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Çocuklar 15 yaşına gelince vesaire..."

"Vesaire falan değil Ewan, hepimiz tetikte bekliyoruz."

"Oreon'un tamirati tamamlandığında bütün tetikleri yok edeceğim, biraz daha dayanın."

Liv, boş ellerini sallayarak tekrar tabak almaya gelmişken Sienna gülümseyerek sıradaki tabakları verir ve pastayı dilimlemeye devam ederken Ewan ona göz kırparak kendi çocuklarının ve karısının yanına döner.

"Adia, çok yersen şişmanlıyormuşsun."

Güzel prenses elindeki çatalı yarı yolda kalmış, kocaman kahverengi gözleriyle babasına bakar, sonra dönüp elindeki koca dilim pastaya bakarken Ewan kıs kıs gülüyordur, Latty onun koluna vurur.

Ewan, bir an sonra sırtına atlayan Bethany'i tutarken onun ardından Kenda, saçlarını toplayarak içeri giriyordur. Bethany bıcı bıcı bir şeyler konuşuyorken Ewan onun dilini bazen anlamıyordu. Kafasını çevirerek arkasındaki diğer kızına bakar.

"Cimcime dilini anlamıyorum ben, ne diyor bu?"

Kenda gülerken kollarını koltuğa yaslar, Latty'le Ewan'ın arasına eğilir ve Bethany'nin yeni bir okul çantası istediğini anlatırken Ewan *o mesele* olduğunu anlayarak Latty'e bir bakış atar. Kraliçe, karışmadığını söyleyerek elindeki tabakla kalkıyorken Nicole'ün 10. yaş günü olaysız devam ediyordur.

Nicole, kahkahalar arasında bağırarak bir şarkı söylüyorken dış kapının zili çaldığında genç kız şarkısını keserek kapıya koşar. Sienna da arkasından ayaklanmışken Conrad ona oturmasını işaret ederek Nicole'ün arkasından gider.

Nicole, kapının kolunu tutuyorken Conrad'ı görünce dışardaki insana seslenir

"Kim o?"

"*Nicole Blaisdale adına posta.*"

Nicole, gözleri parlayarak kapının koluna asılırken Conrad, onu kenara çekerek postacıyla kendisi ilgilenir. Adamın uzattığı kutuyu alır ve gösterdiği yeri imzalayarak onu gönderirken Nicole zıplayarak kutuyu değiştireliyordur.

"Bana gelmiş Conrad, bıraksana!"

"Sen daha sana paket gelecek kadar büyümedin, sakın ol, çek elini."

Nicole öfleyerek elini çeker ve Conrad'ın kutuyu açmasını izlerken Sienna da onların yanına gelmiştir.

"Kim için?"

"Nicole için. Hem de Nicole *Blaisdale* için."

Sienna kaşlarını çatarken Nicole onların neden bu kadar pımpiriklendiğini anlamamış, ellerini iki yana açarak konuşur.

"Ben de bu evde yaşamıyor muyum? Bana da paket gelemes mi? Ayrıca her Blaisdale duyduğunuzda böyle sapıtacaksınız—"

"Nicole, kelimelere dikkat."

Nicole, isteksizce bir özür mırıldanır, sonra ellerini indirip arkasını dönerek tekrar odaya giderken söylenir.

"Zaten bir anlamı kalmadı, istemiyorum paket falan..."

Conrad, ona gözlerini devirerek açtığı kutuyu bir kenara atar ve elinde duran, bugünün ikinci kar küresine bakar ve sonra Sienna'ya uzatır.

"Bu o ev değil mi?"

Sienna küreyi alarak içindeki iki katlı minyatür ahşap eve ve hemen yanındaki göle bakar. Havakıran'ın yeşil gözleri büyürken Conrad küreyi onun elinden alıp tekrar kutusuna koymak için döner.

"Boş çıktığını söyle—"

"Conrad, daha fazla yalan söyleyemem."

Conrad, küreyi tekrar kutunun içine koyuyorken öfkeyle fısıldar.

"Ne diyeceksin!? Baban mezarından çıktı, sana hediyeler mi gönderiyor diyeceksin!? Öyle bir şey yok Sienna, birisi hepimizle dalga geçiyor—"

"Ben Reynard'ı gördüm Conrad!"

"2000 yılında yaşamıyoruz, bugün herkes herkesin şekline girip ortalıkta dolaşabiliyor. O adam öldü, cesedini gözlerimizle gördük."

Sienna sesini çıkartmadan başını sallar. Conrad elindeki kutuyu dışardaki çöpe atacağını söyler ve evden çıkarken Sienna, kızının ilk postasının içinden ne çıktığını söyleyeceğini düşünerek odaya döner.

Mart, 7104

"Akşam annene sor mutlaka Liv!"

Liv soracağını söyleyerek arkadaşlarına el sallar ve okulun merdivenlerini inerek aşağıdaki Nicole'le buluşur.

"Tamam, surat asma."

"Neden hep ben bekliyorum, bir gün de sen beni bekle—kimdi o Alice'in yanındaki çocuk?"

Liv, hiç kimse diyerek sarışın arkadaşını itekliyorken Nicole kıkırdarak ilerliyordur. Birazdan ikisinin önüne bir anda bir adam çıktığında kızlar sendeleyerek dururlar. O anda okulun bahçesinde silahlar patlarken Nicole ve Liv çığlık atarak yere çökerler.

Kızlarının önüne çıkmış olan adam kurşunun geldiği yöne birkaç el ateş eder ama hiçbirinin tutmadığını anlayınca silahı indirerek ortadan kaybolur.

Okul bahçesi bir anda büyük bir hengameye dönmüşken yerdeki Nicole korku dolu gözlerle karşısındaki Liv'e bakar.

"Kesin okuldan alınıyoruz."

"Evet?"

Andre, çabucak ve eli boş dönmüş adamına bakıyorken adam elindeki tabancayı büyük ve loş ofisteki masanın üzerine koyar.

"Başka biri daha oradaydı, ateş etti."

"Kim?"

"Bilmiyorum, yüzünü göremedim. Ben de geri ateş ettim—"

"Masal kısmı beni ilgilendirmiyor, defol git buradan."

Adam itiraz etmeden ofisten çıkarken Andre kendi kendine bir şeyler söylenerek arkasını döner ve odanın diğer ucunda kurulmuş, ısıya dayanıklı camların ardındaki ikinci odaya bakar.

6 yıl önce onların lafına kanarak yanlarına aldıkları Ateşkıran cam kafesini yumruklar.

"Çıkar beni buradan."

"Başa mı döndük? Pekala... Hayır, senor Marcell, çıkmayacaksınız."

Dorian küfrederek cama bir yumruk daha atarken karşısındaki Negatif Ateşkıran Nötr'ü olan Andre yüzünden zavallı bir fareden farkı yoktur.

"Çıkma zamanınız geldiğinde ben size söylerim, iyi geceler."

Andre odadan çıkarak ışıkları kapatır. Dorian o çıktığı anda iki elinden çıkan alevleri cama gönderirken şu ana kadar yapabildiği en iyi şey camın ortasında büyük, siyah bir leke yaratmak olmuştur. Aynı leke tekrar ortaya çıkarken Dorian ellerini indirerek nefes nefese yere çöker.

"Ne demek bir adam vardı!? Çocukları her dakika, her saniye izleyin demiyor muyum size?!"

Scott öfkeden köpürüyorken özel ayarlanmış güvenlik görevlileri onun karşısında, kovulmayı bekliyordur. Aralarından bir tanesi öne çıkarak konuşur.

"Başka biri daha ateş etmeseydi—"

"Okulun sınırlarına elinde sivri kürdan taşıyan biri bile giremeyecek demişim, sen bana hala başka bir adamın ateş etmesinden bahsediyorsun Monroe. Silahını ve kartlarını çıkarken teslim et ve gözümün önünden çekil."

Monroe denen adam daha fazla konuşmaz ve arkasını dönerek odadan çıkarken Scott geride kalan güvenlik ordusuna bakıyordur.

"Hepiniz sorguya çekileceksiniz, şimdi gidin."

Adamlar sessizce odadan çıkarken Scott masasına tutunarak başını eğer.

"Reynard Blaisdale ortalıkta dolaşıyor."

Scott, kaşlarını çatarak arkada konuşan Conrad'a döner. Conrad kapıyı kapatarak odada ilerliyorken başını sallar.

"Uzun süredir izini bırakıyor, Nicole'ü izlediğini tahmin ediyorum, ama zarar vermiyor. Bugün de ateş eden oydu. Olay sırasında orada olanların ifadelerindeki tanımdan o çıkıyor."

Scott, ona uzatılan kağıdı alır ve yaratılan robot resime bakarken diğer elini alnına götürerek hafifçe ovar.

"Hangisinin daha büyük bir dert olduğunu sorabilir miyim?"

"Reynard'ın bireysel olarak başımıza dert açacağını sanmıyorum. Bugün o olmasaydı kızlar nerede olurdu kim bilir."

"Ama?"

"*Ama*, nasıl geri döndüğü ve şu anda kimin için çalıştığı önemli. Zenobia denen boyutla bağlantılı olma ihtimali sıfırdan bile düşük. Oradan iz kalmadığı ortada. Tek başına ortalıkta dolaşıyorsa biz o gün kimi gömdük? Nicole haftalarca kimin için ağladı?"

Scott bilmediğini söylerken gidip koltukların birine çöker ve Oreon'un tekrar faaliyete geçtiği ilk haftadan böyle bir şeyle uğraştığına inanamıyor, elindeki robot resimde ona bakan ve 10 yıl önce ölmüş olması gereken adamı inceler.

"sağa bence—"

"sağı denedik olmadı, sola gidelim."

Adia öfleyerek Bethany'i takip ediyorken ikizler Oreon denilen yerde kaybolmuşlardır. Güya katların birinde bir yerde kurbağalara ait bir oda vardır, herkes de şu anda oradadır, ama ikizler bir türlü orayı bulamıyordur.

Tekrar sola döndüklerinde önlerine çıkan buzlu camların yanında el basılacak bir okuyucu görürler.

"Burası değildir."

"Burası neresi peki?"

"Bethany hayır—"

Bethany kardeşini dinlemeden elini okuyucuya bastırır. Biraz sonra kapılar önlerinde iki yana açılırken Kral'ın kızları önlerine açılan ve şimdilik ne olduğunu bilmedikleri İleri Teknoloji Laboratuvarına bakarlar. Bethany içeri bir adım atacakken Adia onu kolundan çeker, o anda önlerinde uzun boylu, altın renkli bir robot çıkar.

"Lysander ikizleri. Adia, yaş 7. Bethany, yaş 7. Girişi izni, olumsuz. Acil durumlar dışında bu sektöre giriş izni onaylanmadı."

Adia ve Bethany kocaman gözlerle önlerindeki robotu izliyorken biraz sonra ikisi de kollarından çekildiklerinde irkilerek arkalarını dönerler. Jonathan ikisini de önüne katmış, ittire ittire yürütüyorken Bethany geride kalan robotu işaret eder.

"Biz de eve bunlardan bir tane alamaz mıyız?"

"Alamayız. Hadi herkes bizi bekliyor."

"Herkes nerede bir türlü bulamadık ki?!"

Jonathan gülerken Adia onun koluna bir tane geçirir, Bethany de dil çıkarıp tekrar önüne dönerken abileri onları sağdaki bir kapıdan geçirip gayet normal görünen bir koridora sokar. Soldaki ikinci kapıdan tanıdık sesler geliyorken Adia ve Bethany koşarak oraya girerler. Jonathan da arkalarından girip kapıyı kapatırken Yüksek Kurbağa Kurulu toplanmış, bugün okulda olan durumu tartışmaya başlar.

"Annemlerin bahsettiği o adamlardan biri olabilir, ama güya okula giremiyordu bunlar, ne oldu?"

Nicole yanındaki Liv'e hesap soruyorken Liv çaresizce ellerini kaldırır.

"Siz babamın daha önce bana açık açık bir şey söylediğini gördünüz mü? Küçükmüşüm daha. 11 yaşına geldim, nerem küçük?"

"Ben bile büyüdüm!"

Herkes Lucas'ın sesiyle o tarafa bakarken 6 yaşındaki afacan, siyah saçlarının arasından parlayan masmavi gözleri fıldır fıldır bakıyorken Kenda'nın okuma kitaplarından birini aşırıya çalışıyordu. Kenda onun eline vurup kitabı geri alırken okumayı öğrenip öyle gelmesini söyler. Lucas onun saçını çekerek odada koşmaya başlarken Kenda da onun arkasından fırlar.

İkisi odada koşuşturuyorken Owen kardeşinin kolunu tutup yanına çeker ve kovalamacayı abi kararıyla bitirerek diğerlerine döner.

"Okuldan alınmadığımıza göre her şey yolunda."

"Alınmadığımızı nereden biliyorsun? Yarın kalktığımızda 'Bakın bu yeni öğretmeniniz bay Çip Kafa!' derlerse ne yapacağız?"

"Keşke deseler, sıkıldım ben okula gitmekten."

Bu sefer de kafalar Brittany'e dönerken Nicole güler.

"Daha ikinci sınıftasın Brit. Bunun Mars'ı var, üniversitesi var—"

Brittany mızırdanarak yere yatar ve sırtını ablasına dönerken Nicole gülerek önüne döner.

"Bir tane adam yoktu ayrıca, iki tane vardı. Diğerini göremedik."

"Bağırıyorduk çünkü o sırada."

"Keşke biz de görseydik! Servisimiz erken geldi—"

"Görüp ne yapacaktık Bethany? Korkarım ben..."

Bethany, Adia'ya korkulacak ne olduğunu soruyorken elini tabanca şekline sokarak kardeşini nişan alır.

"Bizim ajanlar adamın kafasına şöyle bir sıktı mı—"

"Annen görmesin Beth."

Bethany derhal elini indirirken herkes kıkırdar. O sırada içeri Latty girerken sol kolunda saatin olması gereken yeri işaret eder.

"Hadi, evlere dağılıyoruz."

"Anne, biz de o robotlardan alabilir miyiz?"

Bethany, her zamanki gibi sonra konuşacakları söylenerek baştan savılırken dilini çıkararak bir şey homurdanıp odadan çıkar. Adia da koşturarak onu takip ederken Liv, Jonathan ve Nicole üçlüsü fısıfısı bir şeyler konuşarak çıkıyor, arkalarından Owen ve Kenda geliyordur. Lucas, Kenda'nın saçını yine çekerek yanından sıyrılır ve önden koşarken Kenda tokası düşen uzun saçlarını eliyle tutarak bir şeyler söylenir. Brittany hepsinin arkasından bir şarkı söyleyerek geliyorken Latty, onun arkasından odaya bakar ve kapıyı çekip kapatırken boş kalan odanın ışıkları kendiliğinden söner.

Nisan, 7104

Liv, güvenlik görevlilerinden birinin tuttuğu kapıdan girip arabaya biner, kapı arkasından kapatılırken genç kız içerdeki diğer üç kurbağaya bakar. Karşıda oturan erkekler Jonathan ve Owen bir aydır süren bu özel araç durumuna alışmış gibi görünüyorken Nicole her sabah olduğu gibi bu sabah da sadece pencereden dışarıyı izlemekle yetiniyordur. Liv de diğer tarafa dönerek yanlarından geçip giden evleri ve okula yürüyerek giden çocukları izliyorken çenesini eline yaslayarak okula gelmeyi bekler.

Araba okul bahçesinin hemen girişinde durur ve kapı tek taraftan açılırken çocuklar teker teker inerler.

"Üç buçukta yine burada olacağız, iyi dersler çocuklar."

Dördünden de uykulu birer "Sağol Dean..." duyulurken Dean onların okulun kapısından girmesini izler, sonra dönerek şoförün yanındaki yerine geçer ve kapıyı çekip kapattığında metalik gri araba uzaklaşır.

En büyük kurbağalar okulun bahçesine girdiğinde diğer köşede çoktan arkadaşlarıyla buluşmuş olan ikizler koşarak onların yanına gelir

"Biz bugün çok hızlı geldik!"

"Josh bugün arabada süper şarkılar çaldı, Brittany ezberledi bile hepsini—Brit bir tanesi çok güzeldi, söylesene!"

Brittany hemen şakımaya başlamışken kurbağalar Luplex'in en yeni ve pahalı ilkokulunda yüksek güvenlikli ve kurşun geçirmez sınıflarına yürürler.

"Yazarın bu parçasında vermeye çalıştığı ana fikir de yalnızlığın insan ruhunu nasıl güçlendirdiği..."

Nicole önündeki deftere öğretmeninin dedikleri dışında her şeyi karalıyorken pencerenin hemen yanında oturduğu için sık sık dönüp dışarıyı izliyordur. Yazarın bu parçadaki ana fikrinin tamamen sıkıcı olduğunu düşünen Nicole yine bahçeyi izliyorken uzak bir köşede kalabalığın arasında ona bakan sarışın adamı gördüğünde kaşlarını kaldırır, sonra dönerek defterinin köşesinden bir parça kağıt koparır, hızla bir şeyler yazar ve buruşturup elinde tutarak öğretmenine bakar. Genç kadın tahtaya bir şeyler yazmak için döndüğünde Nicole elindeki kağıdı Liv'in hemen önüne atar.

Liv önüne düşen küçük kağıt topağıyla gözlerini kırıştırarak başını indirir. Topağı alır ve hızla açarak içine bakıp mesajı okuduktan sonra kaşlarını çatarak Nicole'ün olduğu tarafa döner. Nicole sırtarak kaşlarını kaldırıp indiriyorken Liv elini dudaklarına siper ederek fısıldar.

"Daha fazla bakma."

Nicole ellerini açarak ne dediğini anlamadığını işaret edince Liv gözlerini devirerek önüne döner. O da defterinden bir parça koparıp hızla yazar.

“Daha fazla bakma. Korkmaya başladım ben, bizimkilere söyleyelim.”

Nicole sırasına düşen kağıdı son anda yere düşmekten kurtarır ve açarak okur, hemen sonra hafifçe dil çıkararak boş bir köşesine elindeki mor kalemle kendi cevabını yazar, katlayıp geri atar.

“Belki o gün bizi kurtaran adam odur. Beni alıp uzak krallığının prensesi yapmak istiyordur!”

Liv gülüşünü engellemek için dudaklarını birbirine bastırmış, başını iyice eğerek boş kalan bir köşeye tekrar bir şeyler yazar ve gülmemeye çalışarak kağıdı Nicole tarafına fırlatır. Kağıt bu sefer yeteri kadar uzağa gidememiş, bir sıra ön çaprazdaki Jonathan’ın ayağının dibine düştüğünde delikanlı başını eğerek yere bakar. Liv ve Nicole aynı anda atılarak el kol hareketleri yapıyorken Jonathan sırtarak kağıdı alır, öndeki Owen’i de dürter ve hazine bulduğunu fısıldar.

Owen, bakışlarını öğretmenden çekmeden arkasına biraz daha yaslanmışken Jonathan arkadan gelen vızırtılara aldırmadan kağıdı düzelterip okumaya başlar. Fısır fısır okuyup bitirdiğinde Owen’la ikisi kaşlarını çatarak arkalarını dönerler.

İkisi de çok kısık bir sesle “Hangi adam!?” dediklerinde Liv yüzünü buruşturur, Nicole elini alnına yapıştırırken dersin bitiş zili çalar. Herkes ayaklanırken Owen ve Jonathan derhal pencerelere fırlarlar.

“Hangi adam!?”

“Ben adam falan göremiyorum...”

Nicole onların arasından girerek kocaman yeşil gözleriyle pencereden dışarı bakar.

“Deli maymunlar gibi cama atlarsanız kaçır tabii!”

“Kaçsın, yoksa ben onu kaçırmasını bilirim!”

Nicole, Jonathan’ın kolunu çimdirince delikanlı dönerek arkadaşına bakar.

“Babam saçma sapan adamlar görürseniz hemen bize söyleyin dedi—”

“O senin baban. Benim babam yok, hatırlatırım.”

“Zavallı yetim rollerine girme şimdi Nicole, adam her kimse gidip söyleyeceksin.”

Nicole omzunu silkerek sınıftan çıkarken Jonathan o omuzları şimdi gelip başka bir şey yapacağını söyleyerek onun peşinden koşturur. Nicole gülerken bir çığlık atıp merdivenlere kaçarken arkada kalan Liv ve Owen sakince onları takip eder.

“Sen adamı gördün mü Liv?”

“Görmedim, Nicole’ün anlattıklarından biliyorum. Derslerde ara sıra görüyor, başka hiç görmedik. Öylesine bir adam da olabilir, o saatlerde bir yerlere gidiyordur her gün. Olamaz mı?”

Owen olabileceğini mırıldanır ve Liv’le beraber sınıftan çıkarak tenefüs için kantinde diğerlerini bulmaya gider...

Saat üç buçukta gri arabalar kapının önünde bekliyorken kurbağalar servislere dağılan arkadaşlarıyla ayrılıp arabalara doğru gidiyordur. Nicole ve Liv, arkalarında diğer küçük dişi kurbağalarla beraber yürüyorken Nicole yine o sarışın adamı gördüğünde Liv'in koluna yapışır.

"Gelmiş!"

"Kim gelmiş—oh..."

Nicole, arabaları falan boşverip o tarafa gidecekken Liv onun arkasından atılır ve bir anda büyük bir bakışma zinciri yaşanırken onlar için kapıyı tutan Dean de arkasını döndüğünde Nicole'ü izleyen adamı görür ve ceketinin içine uzanarak silahını çıkarır.

Her şey bir anda gelişmiş, Nicole arkasından çekilip Liv'e yapışmışken Dean, silahını çıkarıp onları bekleyen sarışın adama koşmuştur. Sarışın adam hiç yerinden kıpırdamıyorken Nicole arkadan onu vurmamalarını bağıırıyordu. Nicole'ün sesiyle ellerini kaldıran adam, güvenlik görevlilerinin onu itip kaktırarak yere yatırmasına izin verir. Adamın elleri kelepçeleniyorken Nicole dehşetle olanları izliyor, Liv herkese sakın olmalarını söyleyerek Nicole'e sarılıyordu...

"Ben halledebilirim Ewan—"

"Sen adamı öldürürsün—"

"Ben hallederim dedim, ver o dosyayı bana."

Ewan, elinden kopartılan dosyaya bakıyorken Conrad ceketinin yakalarını çeker ve sorgu odasından içeri girip kapıyı kapatır. Elindeki dosyayı parlak siyah masanın üzerine atar ve iskemleyi yerdeki döşemeye işkence ederek çekip sarışın adamın karşısına oturur.

Conrad'ın karşısında oturan adamın üzerinde ince çizgili, beyaz ve yerde sürünmesine rağmen iyi durumda görünen bir gömlek, altında oldukça kaliteli bir pantolon ve belinde pahalı bir kemer vardır.

"Kimsin sen?"

"Reynard Blaisdale. Nicole'ün babasıyım."

Conrad, önündeki sarışın, mavi gözlü ve oldukça sağlıklı görünen adama gülümserken koyu renk bakışlarında her zamanki *sevecenlik* var, sağ eliyle alnını şöyle bir kaşıyarak arkasına yaslanır.

"Neden kızına kavuşmak için yanımıza koşmak yerine uzaktan uzaktan izliyorsun Reynard? Sapık mısın?"

Reynard'ın yakışıklı yüzüne kayık bir gülümseme yayılırken Conrad'ın gülümsemesi de aynı şekilde sönüyordur. Komutan masaya yaklaşarak elini kapalı dosyanın üzerine koyar.

"Ne yapıyorsun?"

"Kızımı görmeye çalışıyorum—"

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Hiç kimse için."

"Benimle oyun oynama—"

Reynard, Conrad'ın lafını keserek sakince konuşur.

"Oynamıyorum. Ortaya çıkmak için bir süre beklemem gerekiyordu, peşimdeki adamlardan kurtuldum ve bugün size teslim oldum. Hiç zorluk çıkartmadım, adamlarına sorabilirsin."

"Uslu olduğun için sana sarılıp kızımı kollarına bırakacak halim yok—"

"O senin kızın değil. *Benim* kızım."

"Ölmeden önce düşünecektin."

"Düşünmek için çok vaktim olmadı."

Conrad çenesini sıvazlayarak tekrar arkasına yaslanır.

"Bana yardım et Reynard. Paslanmış akıl yollarımı aç. Nasıl ölmedin ya da nasıl dirildin? Hangi soru doğruysa onu en kısa yolda cevapla."

Reynard arkasına yaslanarak kollarını kavuşturur.

"Anlatacak çok bir şey yok. Yok ettiğiniz boyuttaki adamlar rehabilitasyonda olduğum süre içinde sürekli peşimdelerdi. Orada adamları olduğu zaten tahmin ettiğim bir şeydi. Ben iyileşmeye başladıkça ilaçlarım azalacağına her gün daha da çoğalıyordu. Son iki hafta içinde 3 kez oda arkadaşım değişti ve en sonuncusu bana saldırmaya kalktı. Onunla vücutlarımızı değiştirdim, öldürdüm, onun yerine hastaneden iki hafta sonra ben taburcu oldum.

"Bir süre peşimden birinin gelmesini bekledim, ama adamı ucuza çalıştırdıkları belliydi. Bir köşede ölüp gitmesine ya da tutuklanmasına aldırıyorlardı. Siz de zaten benim saldırgan davranış sergilediğimi sandığınız için olayın peşinden gitmediniz. Çok teşekkürler."

Conrad sadece tek kaşını kaldırarak cevap verirken Reynard devam eder.

"Bir süre o adam gibi ortalıkta dolaştım. Bir gün çıkıp birisi beni götürmek ister diye düşünüyordum, ama dediğim gibi, oldukça ucuza gittiğim belliydi. Kimse gelmedi. Ben de bir aydan fazla farklı bir biçimde dolaşamadığım için sonunda kendi halime döndüm.

"Bu sefer de hala beni arayan adamlar olup olmadığını anlamak için bir süre ortalıkta dolaştım. Oreon'un radarından uzak kaldım, yeraltında yaşadım diyebiliriz. Zenobia'yla işi olan bir sürü adam tarafından tartaklandım, ama hiçbir şey hatırlamadığımı sandıkları için benimle daha fazla uğraşmadılar. Birkaç kez lağım sularının içinde uyandığımı hatırlıyorum, güzel zamanlar değildi.

"Aynı sene içinde birkaç arkadaş edindim. Kim olduğumu, ne olduğumu bilmeyen insanlar. Yine size teşekkür etmeliyim, çünkü ne ismim ne de görüntüm ben öldükten sonra hiç duyulmadı. O insanlar beni doyurdu, iyileştirdi, saçma sapan işlerde çalıştırdılar, ama kendi yemeğimi alabilmek bana yetiyordu."

Reynard başını eğerek üzerindeki giysilere bakar.

"Çok para kazanan bir iş adamı falan değilim. Doğru düzgün bir kimliğim bile yok. Bir gün o oluyorum, bir gün bu. Giysiler benim değil, temizleme şirketlerinden aylarca raflarda duran şeyleri alıyorum. Dırdırcı müşterilerle onlar ilgileniyorlar."

"Bir yerde çalışıyor musun?"

Reynard başını iki yana sallayarak omzunu silker

"Şimdilik değil."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Orada, burada..."

"*Orası ve burası* her neresiyse açık adres istiyorum—"

"Hepsinin listesi önündeki dosyada var."

Conrad elinin altındaki dosyayı kendine çeker ve açıp şöyle bir göz atarken şehrin en yıkık dökük köşelerinde adresleri görünce dosyayı kapatıp tekrar masaya koyar.

"Yaşıyor bile olsan temizleme şirketlerinden giysi çalan ve *ara sıra* çalışan bir adamın Nicole'e yaklaşmasına neden izin vereyim?"
"Sonsuza kadar saklayamayacağın için."

Conrad dalgınca başını sallar ve dosyayı alıp kalkarak kapıya ilerler.

"Bu gece misafirimiz olacaksın, hücreni beğenirsin umarım..."

Komutan Lysander kapıyı açıp sorgu odasından çıktığında arkada kalan Reynard gayet sakin, adamların gelip onu götürmesini bekler.

Nicole odasında oturmuş, sessizce dışardaki geceyi izliyorken iç çekerek çenesini kendine çektiği dizlerine yaslar. Biraz sonra odasının kapısı açılıp içeri annesi girdiğinde Nicole pencerenin yanında oturduğu yerden ayağa fırlar.

"Kim o adam?"

"Nicole konuşmamız gerek—"

"Konuşmak istemiyorum anne! En önce kim olduğunu söyle, sonra ne konuşacaksak konuşalım."

Sienna böyle bir şeyi 10 yaşında bir kıza nasıl söyleyeceğini bilmiyor, ama 20 yaşında olsa da bundan daha kolay olacağını sanmıyordur.

"O adam senin baban, Nicole."

Nicole, annesinin yüzünü izlediği o kısacık saniyelerde bir anda beyinde patlayan bir ışıkla düşünür, babasını hatırlamaya çalışır, başaramadığında bakışlarını boşluğa çevirir.

Sienna uzanarak onun elini tutmak ister ama Nicole ateşten kaçıyormuşçasına elini kendine çeker.

"Hayır, tutma."

"Biz de bilmiyorduk—"

"BİLMEDİĞİNİZ İÇİN Mİ HERKES BİR ANDA ADAMIN ÜZERİNE ÇULLANDI!?"

"Nicole, okulda yabancıları size yaklaştırmıyoruz—"

"Bana yaklaştırmıyordu zaten! Ben ona koştum!"

"O konuda sen de hatalısın, nasıl tanımadığın bir adama yaklaşmayı düşünürsün—"

"Adam benim babam mı? *Babam!* Benim babam ölmedi mi!? Nasıl böyle bir şey olur?! Sen dememiş miydin babamın arkasından günlerce ağladığımı! Hatta *haftalarca!* Ben kimin için ağladım o zaman!?"

Sarışın kız ayaklarını yere vura vura yatağına gider ve oturup yastıklarından birine sarılırken annesi karşısına oturduğunda yastığıyla beraber başka bir yöne döner. Yeşil gözleri dolmuş, kızgınlık yavaş yavaş yerini başka bir duyguya bırakıyorken Nicole olduğu yerde eğilerek diğer yastıkların arasına yatar ve sessizce ağlamaya başlar.

Sienna kızına biraz daha yaklaşarak onu omuzlarından tutar ve kendine çevirir. Nicole'un tüm savunması kaybolmuş, annesine uzanarak sınıksı sarılır. Zümrüt gözlerinden yaşlar dökülüyorken titreyen sesiyle sorar.

"Babam olsaydı hissetmez miydim? Ağladığım gibi tekrar gülmez miydim? Ben o adamı tanımıyorum anne..."

Güzel havakıran, ilk göz ağrısının saçlarını okşuyorken bu kadar büyük bir olayı onun masumiyetinin kaldırıp kaldıramayacağından emin değil, ama yine de usulca açıklar.

"O zaman ağlamış olman senin baban her gelip gittiğinde bir robot gibi tekrar ağlayıp gülmen gerektiğini göstermez ki bebeğim, değil mi? Babanın öldüğü dönemlerde hepimiz çok üzgündük, karmakarışık. Bizim çökmüş ruhlarımız da seni etkilemiş olabilir, daha çok küçüktün."

"Ama o ölmüştü. Mezarına gittik, çiçekler bıraktık—"

Nicole başını annesinin boynuna saklayarak sarsılırken Sienna onun üzüntüden değil, nasıl sevineceğini ya da ne yapacağını bilmediğinden ağladığını biliyordur. Küçük kızını kendine çekerek iyice kucağına alırken o da yatağa çıkmış, sırtını yatağın başına yaslar.

"Ama döndü bebeğim. Hem de senin için dönmüş. Sürekli senin etrafında dolaşmış. Biz ne kadar korkutucu olduğumu söyleyip dursak da o senin baban, seni görmek için gelmiş."

"Çok mu uzaktaymış?"

"Tam olarak bilmiyorum, ama çok fazla şey atlatmış."

Nicole başını sallarken içini çekerek titrer ve biraz daha annesine sokulurken Sienna, onun altın sarısını saçlarını öper. Büyüdükçe kabuğu sertleşip kalınlaşan yavrusunun şimdi bir anda yine çıplak kaldığını görüyor, her dokunuşuyla ona her şeyin yolunda olacağını söylüyordur, ama Nicole'un inanıp inanmadığından emin değildir.

"Ona ne yapacaklar?"

Sienna sanki kendi sesini duymuş gibi olurken bir an ürperir, sonra başını eğerek kızına bakar.

"Hiçbir şey. Bu gece Oreon'da kalacak—"

"Ne zaman beni göreceksin?"

"Sen istediğin zaman."

Nicole başını sallayarak başını tekrar annesinin göğsüne koyar ve şimdilik bir şey söylemeden sessizce bekler...

"Nicole'un babası mıymış!?"

Adia şiddetle başını sallarken Bethany elini ağzına kapatmış kocaman kahverengilerle kardeşine bakıyordu.

"Ama ölmemiş miydi babası? Ölen insan nasıl geri gelir?"

"Bilmem! Belki robotlar onu alıp tekrar yapmışlardır. Filmlerde oluyor ya, adamın bir yerine bir şey olunca robotlar tekrar yapıyorlar. Belki ona da yapmışlardır."

Bethany "Belki.." diyerek başını sallarken ikizlerin odasının kapısı açılır ve Jonathan içeri dalarak kapıyı arkasından kapatır. Adia gülerek, karşı yatağa atlayan abisine bakıyorken Bethany, delikanlının altında ezilen ayıcıklarını kurtarmaya uğraşıyordu.

"Sen amcamın yanında kalmayacak mıydın!?"

"Nicole'un babası hortlayınca beni de evden attılar—"

"Nicole'un babası hayalet mi!?"

Jonathan gözlerini kocaman açarak başını sallar.

"Çok korkunçmuş, bir anda kocaman bir hayalet olmuş, dişleri sivri sivri—"

Delikanlı yatakta ayağa fırlayarak parmaklarını pençe yapmış, dişlerini göstererek korkunç hayaletin taklidini yaparken kızlar çığlık çığlığa yataklarından dışarı fırlarlar.

Jonathan yataktan atlayıp onların arkasından koşturuyorken kızlar birbirlerini ittirerek odadan dışarı fırlarlar. İkisi de bağırarak babalarına sesleniyorken merdivenlerden Ewan görüldüğünde Jonathan derhal arkasını dönüp tabanları yağlayarak odasına koşturur.

"Jonathan!"

Adia ve Bethany koşturarak babalarına sarılıyorken Nicole'ün babasının hayalet olup olmadığını soruyorlardır.

"Kimse hayalet falan değil kızlar, korkmayın."

"Ama Jonathan kocaman sivri dişleri var dedi!"

"Yalan söylemiş, öyle bir şey yok Adia. Hadi gidin annenize iyi geceler dileyin, sonra yatağa. Ben gidip Jonathan'ı döveceğim."

"Döv baba!"

Babası tamam diyerek kızlarını aşağı yollar sonra kendi kendine sessizce gülerek koridora döner.

"Jonathan!"

"Ben bir şey yapmadım!"

Ewan gayet sert bir ifadeyle delikanlının odasına girip onu televizyonun başında oyun oynarken bulduğunda tek kaşını kaldırır.

"Kardeşlerini korkutmaya utanmıyor musun?"

"Ben bir şey yapmadım ki amca! Gerçekten! Onlar kendi kendilerine korktular!"

"İyi bakalım, bir daha kendi kendilerine korkmalarına izin verme—oyunu da kapat, yarın okul var."

"Ama çok az kaldı—"

"Ben senin yerine bitiririm, hadi kalk."

Jonathan mızırdanarak kalkar ve belinden düşen pijamasını çekiştirerek yatağına girer. Ewan onun yorganını poposunun altından çekerek üzerine örter. Jonathan kabaran kumaşa vurup söndürürken konuşur.

"Şimdi ne olacak? Nicole babasının yanına mı taşınacak? Sienna'yla babam ne olacak?"

"O kadar çok soru sordun ki sistem aşırı yüklendi, yok sana cevap—"

"Ama olmaz ki!"

Ewan gülerek yeğeninin başını öper.

"Bir şey olmayacak. Nicole bir süre sarsılacak, ama sonra düzelecek. Siz ne olduğunu bile anlamayacaksınız Concon."

"Ben anlarım."

"Sen Nicole'ün keyfini yerine getir yeter. Soyтары seni..."

Jonathan sırtarak yattığı yerde soluna döner ve başını yastığına iyice yerleştirirken Ewan da televizyonu kapatır, sonra ışıkları da söndürerek odadan çıkar.

"A man can be happy with any woman as long as he does not love her."

"The Picture of Dorian Gray ", Oscar Wilde

Conrad sonunda eve döndüğünde onu bekleyen Sienna, loş salondan koridora çıkar. Conrad anahtarlarını kapının yanında bir yere bırakırken üzerindeki ceketini iterek kollarından sıyrır.

"Jonathan burada mı?"

"Ewan birkaç saat önce aldı."

Conrad başını sallayarak Sienna'yı geçer ve salona girerken ensesini ovarak odada yanan tek abajurun yanındaki koltuğa oturur. Sienna da biraz sonra onun yanına geçip ayaklarını kendine çekerek oturur.

"Nicole'e söyledim. Çok ağladı, ama anladı sanırım."

"Benim de babam bir anda hortlasaydı ben de ağlardım."

Sienna uzanarak yorgun adamın saçlarını okşarken Conrad dönerek onunla gözgöze gelir.

"Sen adamı gördün mü?"

Sienna'nın elleri bir an durup sonra hareketine devam ederken başını iki yana sallar.

"Görmedim. O sırada orada olan çocuklar, ajanlar ve sizin dışınızda kimse görmedi."

"Görmek ister misin peki?"

"Eninde sonunda göreceğim Conrad, adam Nicole'ün babası."

"O gerçekten nefret ediyorum zaten."

Sienna elini çekerek olduğu yerde biraz daha dikleşirken Conrad da önüne dönmüştür.

"Ne düşündüğünü bilmek istemiyorum aslında. Kötü bir şey olsa da düşüncelerim değişmeyecek gibi geliyor. 10 yıl. Nicole, Brittany, sen... Aile olmadık mı hala?"

"Nicole seni çok seviyor Conrad—"

"Sürekli onun babası olmadığımı hatırlatıyor. Her fırsatta Jonathan'a kardeş olmadıklarını bağırdığı gibi bana da aynı şeyi yapıyor."

"Çünkü babası değilsin."

Conrad yorum yapmadan dinliyorken Sienna konuşmaya devam edebileceğini anlar.

"Nicole'den babasının kim olduğunu hiç saklamadım, *saklamadık*. Daha önce bu kadar rahatsız olduğunu bilseydim—"

"Ne yapardın? Benimle evlenir miydin?"

"Conrad?"

Conrad elini sallayarak oturduğu yerden kalkar ve saçlarını karıştırarak karanlık koridora bakar.

"Ne söylediğimi bilmiyorum, kafam karıştı. Gidip Brittany'e iyi geceler diyeceğim—"

"Çoktan uyudu."

"Fark etmez..."

ve Conrad çıkıp giderken Sienna koltukta yalnız kalmış, dudağını kemirerek düşünür...

Sienna yatak odasına girdiğinde Conrad çoktan dönmüş, yatakta oturmuş, öylesine önüne bakıyordu. Sienna onun görüş alanına girip önüne oturur ve her zaman herkesi öldürecekmiş gibi bakan adamın yüzünü tutar. Bembeyaz parmakları Conrad'ın sakallarını tutuyorken yumuşak ses konuşur.

"Evlenmek çok zahmetli dememiş miydin?"

"O zaman zahmetliydi."

"Şimdi değil mi?"

Conrad, yüzündeki elleri indirerek ayağa kalkarken bilmediğini söyler. Sienna eğildiği yerde dengesini bulmak için yere tutunur ve ona aldırmadan pencerelere giden Conrad'a bakar.

"İstiyor musun, istemiyor musun anlamıyorum Conrad. Suçum olmayan bir şey için bana kızdığın zaman ne yapacağımı bilmiyorum, üzgünüm."

Sienna yerden kalkıp üzerindeki tişörtü çıkarır, pantolonunu da çözerken sabah yatağın ayak ucuna koyduğu geceliğini alır.

"Kızımın öldüğünü sandığımız babası dönüyor, onu avutmak bile senin keyfini yerine getirmekten kolay."

İnce kumaş Sienna'nın başından aşağı süzülerek üzerine oturur. Sienna yatağın üzerine koyduğu giysileri de düzlerine çevirip hızla katlayarak dolaba tıktıktan sonra tekrar yatağa döner.

"Sabaha kadar dışarıyı mı izleyeceksin?"

"Ses çıkarmam, sen uyu—"

"Conrad saçmalamayı keser misin? Aklından ne geçiyorsa açık açık söyle, sorunu çözüp uyuyalım."

Sienna'nın artık öfkeyle çıkmaya başlayan sesi Conrad'a vurduğunda genç adam arkasını döner.

"Kızının *babası* döndü. O adam. O gün ölmemiş olsaydı benim yerime onunla beraber olacağın adam—"

"Sen de benim diğer kızımın babasının ve benim o adamla olmak gibi bir niyetim yok. Bunları düşünme, lütfen. Nicole beni yeterince üzüyor—"

"Ben seni üzmeye çalışmıyorum, şüphelerim var—"

"Ben de olmasın diyorum."

Conrad pencerelerden uzaklaşır ve yatağa gelip yastıklardan birini alarak yedek battaniyelerin olduğu dolaba gider. Sienna onun yaptıklarını izliyorken boynunu tutarak hafifçe ovar.

"Conrad, yapma. Kendi kendine kurup sonra beni cezalandırıyorsun."

"Huzursuzum, bütün gece uyumayacağım. Yatakta dönünce ne kadar rahatsız olduğunu da biliyorum, sen uyu."

"Uyuyabilir miyim sanıyorsun?"

Conrad cevap vermeden kapıyı açar ve çıkıp arkasından kapatırken Sienna ellerini iki yanında yatağa indirerek kapalı kapıya bakar. Sonra sinirle gülerken arkasını döner, yastığını kabartır ve başucundaki ışığı kapatıp kafasını yastığa vurarak inadına uyumaya çalışır.

Sienna, yatakta diğer tarafa dönüyorken kafasında söylemek isteyip de söyleyemediği şeyler dönüyordu. Yattığı yer bir türlü rahat gelmiyorken genç kadın oflayarak gözlerini açar ve yorganı iterek yataktan kalkar.

Salondaki koltukta Conrad, kolunu gözlerinin üzerine atarak uyuyor gibi görünüyorken Sienna onun başucuna eğilir ve çocukları uyandırmamaya çalışarak mırıldanır.

"Conrad, uyuyor musun?"

Conrad başını iki yana sallar ve kolunu indirirken Sienna onun yüzüne bakıyordur, sesi sakın, ama sözleri oldukça keskin bir şekilde konuşur.

"O gün sana hayır deseydim sen de Latty'e dönecektin. İkimize de eşit şartlar sunulmuştu, ama birbirimizi seçtik. Böyle zor zamanlarda sanki nişanlısını aldatıp seninle beraber olan benmişim gibi davranman canımı yakıyor. Brittany... öldüğünde... sanki aramızdaki bağ bir zorunlulukmuş da kopup gitmiş gibi hissettim. Kızımı kaybetmişim, ama sanki omzumdan bir yük kalmıştı Conrad. Bana bunu hissettiriyorsun."

Conrad yattığı yerde doğrulurken Sienna devam eder.

"Ben seni seviyorum, her zaman senin iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyorum, ama konu bu babalık konusuna ya da ikimizin önceki beraberliklerine gelince özgüvenin bir anda dibe vuruyor. Üstüne üstlük bir de sanki bunu sana *ben* yapmışım gibi davranıyorsun.

"Ne zaman canın sıkın olduğu zaman yatakta çok dönünce seni yanımdan uzaklaştırdım ben? Ne zaman huzursuz olduğun zaman 'Benden uzak dur da ne yaparsan yap...' dedim?"

Conrad başını iki yana sallarken Sienna elini kaldırarak hiç itiraz etmemesini söyler.

"Aynen öyle demeye çalıştığını biliyorum. *Şüphelerin varmış*. Şüphe duyduğun kadın ben olmama ve sen bunu yüzüme söyleyebilecek kadar öfkeli olmana rağmen yine de alttan aldım. Şüphe etmene gerek olmadığını söyledim, ama sen ne yaptın? Yastığını da alıp salona kaçtın.

"10 yıl oldu Conrad, evet, ama sen kendini hiç bizim yanımıza ait hissetmedin. Sürekli ben yanlış bir şey yapıp seni yarı yolda bırakacakmışım gibi davranıyorsun. Evlenmek mi istiyorsun? Evlenelim. İstemiyor musun? O zaman hayatımızı olduğu gibi kabul et. Biz bir Latty ve Ewan olamayız... Tessa ve Chris, Vien ve Eidan... Olamayız.

"Bunu kabul edemiyorsan da beni incitmene izin vermeyeceğim. Bir yere kadar attığın taşları tutup bir kenara koyarım, bir yerden sonra bana her değen tane canımı yakıyor."

Sienna doğrulur ve koltuktaki adama bakarken Conrad'ın bir şey yapmasını bekler, ama her şey o kadar gerçek, o kadar elle tutulur bir şekilde aralarında duruyordur ki şu anda yapılan her şey yapmacık olacak gibi görünüyordur.

"Uyumaya çalış..."

Sienna koltuğu geçerek salondan çıkar. Biraz sonra yatak odasının kapısı kapanırken Conrad iyice doğrularak sessizce oturur...

Sabah olduğunda Britttany gözlerini ovuşturarak salona girer ve boş koltuğun üzerinde dağılmış duran battaniyeyi ve yastığı görünce kaşlarını çatarak içeri seslenir.

"Anne? Gece misafir mi geldi?"

Sienna başını iki yana sallayarak salona gelmiş, kızının karmakarışık saçlarını eliyle tarıyorken koltukta Conrad'dan geri kalanlara bakar. Brittany de o tarafa bakıyorken uykulu sesiyle sorar

"Babam uyandı mı—BABAAA!"

"Baban bugün erken çıktı tatlım, hadi yüzünü yıka, sonra ablanı da uyandır, kahvaltı edelim. Geç kalmayın..."

Brittany başını sallayarak koridorda koşturur ve banyoya giderken Nicole'ün de kapısını bir iki kere yumruklar. İçerden Nicole'ün bağıışı duyulurken Brittany gülerek bir çığlık koparır ve kendini banyoya kapatır.

Hücrenin kapı kilitleri açılıp ağır kapı kenara çekildiğinde çoktan hazırlanmış, çıkarılmayı bekleyen Reynard oturduğu yataktan kalkar.

Kapının dışındaki Conrad, önündeki sarışın adama bakıyorken bu adamın şu ana kadar ona ne kötülük yaptığını düşünür.

Sienna'yı baştan çıkartmıştır, ama o Flasler'in derdidir. Sienna başka bir adamın elindeyken gelip hem onu, hem kızını kurtarmıştır. Boyut kapısı açıldığında kendi canını düşünmeden oradan fırlayan adamlarla dövüşmüştür. Birilerine zarar vereceğini düşünerek öldürölmek için yalvarmıştır ki bunun kimseye bir kötölüğü yoktur, hatta Conrad zamanında severek yapmayı kabul etmiştir. Adam ağız tadıyla ölmeyi bile başaramamış, tekrar geri dönmek o kadar kolayken yine peşinde diğer pislikleri de getirmemek için bu kadar sene bir lağım faresi gibi yaşamıştır, ama ona rağmen hala, şu hücrede bile Conrad'dan daha uygar görünüyorken Conrad ondan nefret etmesinin tamamen kişisel bir bozukluk olduğunu anlayarak önünde durduğu kapıdan çekilir.

"Serbestsin Reynard. Nicole'ün senin varlığından haberi var, ama ona kendisi istediğinde onu göreceğini söyledik. Zamanı gelince sana ulaşabilmemiz için bir numara bırakman yeterli."

Reynard hücreden çıkıyorken başını sallar ve koridora çıktığında Conrad'a döner.

"Başka bir şey?"

Sienna'dan uzak dur.

"Başka bir şey yok."

Reynard başını sallar ve teşekkür ederek arkasını döner. Onu bekleyen güvenlik görevlileri genç adama yolu gösterir ve kesinlikle başka bir şekilde ona dokunmadan yanında ilerlerken Reynard ellerini pantolonunun cebine sokarak masum bir Luplex vatandaşı olarak Oreon'dan ayrılır.

10 . DORIAN OLMAK

7 Mayıs, 7104 – 14:24

Ewan, kendisinin kullandığı arabadan indiğinde önünde durduğu evi koruyan görevlilerden biri gelerek genç adamı karşılar.

"Her şey yolunda, efendim. Miss Larson bütün gün evdeydi. Miss Jada dışında kimse ziyarete gelmedi."

Ewan başını sallayarak onaylar ve teşekkür eder tekrar arabaya eğilir ve yolcu koltuğuna bıraktığı ceketini alarak kapıyı kapır.

"Şüpheli bir kedi bile görseniz gerekli işlemi yapacaksınız."

"Tabii, efendim."

Ewan tekrar teşekkür eder ve iki katlı evin bahçe kapısından girer. Bahçede de bir başka set korumalar bekliyorken bazıları çardağın altındaki gölgede dinleniyordur. Ewan, onların ayağa kalkmaya teşebbüs ettiklerini görünce gülümseyerek elini kaldırır.

"Keyfinize bakın. Her şey yolunda mı?"

Gruptan onaylar gelirken Ewan onaylayarak ilerler ve kapının önüne geldiğinde zili çalmak için elini uzatır. O daha parmağını küçük düğmeye basamadan kapı açılır ve Winona görünürken Ewan gözlerini devirir.

"Ne söyleyeceğimi bile biliyorken bazen neden konuşuyorum bilmiyorum."

"O kadarına özellikle bakmadım, içeri gel—içecek bir şey ister misiniz Felix?"

Çardaktaki korumaların başında olan esmer adam teşekkür ederek onların hallettiklerini söyler. Winona da gülümseyerek içeri girer ve kapıyı kapatırken Ewan, evin içini inceliyordur.

Küçük salondaki açık renk mobilyalar hala yerinde duruyor, büyük koltuğun arkasındaki kütüphanede kitaplar artık raflara sığmamış, yerlere yayılmaya başlamıştır.

"Bunları sana ben almadım."

"Arada dolaşmaya çıkıyorum."

"Çok sık olmazsa iyi olacak."

Winona salona girerek orta sehpasının üzerinde duran ve buz gibi limonata dolu olan sürahidenden bir bardak da Ewan için doldurur ve ona uzatır.

"Ara sıra ortadan kaybolmam gerek demiştin. Dışardaki ordunun haberi oluyor, merak etme."

"O ordunun gerekli olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum, itiraz etmiyorum zaten."

Ewan başını sallayarak limonatasından bir yudum alır ve bir anda aslında etrafın ne kadar sıcak olduğunu fark eder.

"Yaz bu sene erken mi geliyor?"

"Çoktan geldi."

Ewan gülümserken Winona masada duran kitapları topluyor, kaldığı yerlere şöyle bir göz atıp kapatıyordu.

"Ne sormak için geldin?"

"Beni zahmetten kurtarıp anlatırsın diye beklemiştim ama..."

Winona gülerek kitapları raflarda boş kalan yerlere sokuyorken boş elini hafifçe sallayarak Ewan'dan devam etmesini ister.

"Dorian'la ilgili bir şey görüyor musun?"

"Her gün..."

Winona biraz yukardaki bir rafa uzanmaya çalışır, ama başaramazken Ewan kitabı onun elinden alıp girmesi gereken yere yerleştirir.

"Teşekkürler – her gün görüyorum evet. Ne yapmak istediklerini anlayabilmiş değilim. Dorian hakkında bir karara varamadılar. Karar veremedikleri için de zaman üzerinde onun için bir iz yok. En azından benim görebildiğim kadıyla..."

Ewan başını sallarken Winona büyük koltuğa oturmuş, sehpadaki limonata bardağını alarak rahatlar. Ewan da biraz sonra onun yanına geçerek otururken başını arkaya yaslayarak tavana bakar.

"Liv ya da diğer çocuklar konusunda endişelenmemiz gerekiyor mu?"

"Bu kadar korumayla mı? Zannetmiyorum, ama başka bir plan var Ewan. Ne olduğunu göremiyorum. Her şey aynı sonuca varıyor, ama arada kalanları çıkaramıyorum. Saklıyorlar, bir şekilde..."

"Peki diğer kız?"

"Sığınaktan çıktığımızdan beri görmedim. Ben göremiyorsam onların da göreceğini sanmıyorum. Kendini gösterdiğinde düşünürüz."

Ewan başını sallır ve tavandaki bir lekeyi incelerken Winona da onun baktığı yere bakar.

"Kenda'nın doğum günü için planlar nedir?"

"Yamuk pasta, hediyeler..."

"Biana?"

Ewan sessiz kalırken Winona dönerek ona bakar.

"Kenda'nın her sene iki ayrı kutlama yapmaya itirazı olacağını sanmıyorum, ama bir şekilde Biana'yı da aranızda almanız gerekiyor."

"Ne zaman alacağımızı görmüyor musun zaten?"

"Karar verilmediği sürece göremem, Ewan."

"Ben karar verince diğerleri kabul edecek mi?"

"Karar verirsen söylerim."

Ewan gülerek başını iki yana sallır.

"Geldiğinde kendi gözlerinle görürsün o halde. Çok vaktim yok, Oreon'a dönmem gerekiyor."

Winona başını sallayarak limonata bardağını Ewan'ın elinden alır. İkisi beraber kalkarak kapıya gidiyorken Ewan tekrar etrafına bakar.

"Çocuklar da gelip seni ziyaret etmek istiyor."

Winona gözleri parlayarak gülümser.

"Hepimize yetecek kadar ajan var, gelsinler."

"Bunu onlara söylemezsen iyi olur. Her gün bir torba surat yiyorum. Yok arkadaşlarıyla gezemiyorlarmış, yok sevgilileri olmayacakmış—sen daha 7 yaşındasın, sevgili nedir?!"

Ewan'ın gözleri öfke ve kıskançlıkla parlarken Winona gülerek onun omzunu sıvazlar.

"Yıllar çabuk geçiyor, Ewan. Herkesin bir gün mutlaka bir sevgilisi olacak—"

"Benim kızlarımın değil. Hiçbirinin değil. O kadar çocuğu boşuna yapmadık, zamanı gelince birbirleriyle evlensinler. Bak bana, Latty mi? Latty. Bitmiştir."

Winona bir kahkaha attığında Ewan gözlerini devirerek evden çıkar.

"Mutlu olduğun zaman korkuyorum. Dikkat et, evden habersiz çıkma ve sanırım yeteri kadar kitabın olmuş."

"Ben kızlarından biri değilim, Ewan—"

"Senin de sevgilin olmayacak, teşekkürler. Felix!"

Felix derhal oturduğu yerden fırlar ve Ewan'ın yanında, onunla beraber yürürken Kral, genç adama direktifler veriyordur. Winona arada bir yerlerde 'erkekler girmeyecek' gibi bir şey duyduğunda gözlerini devirerek eve girer ve kapıyı kapatır.

17:42

"Senor Marcell, günaydın..."

Aiden, cam kafesinin içinde yankılanan sesle irkilerek uyanır ve doğrulduğu yerde arkasını dönerek Andre'nin o kahrolası yüzüne bakar.

Andre, bugün yanında tanıdık bir yüzle gelmiş, yanındaki Ragnall'ı göstererek gülümser.

"Ziyaretçiniz var—"

"Hayır, uzak dur benden."

Andre, o noktadan itibaren Aiden'e aldırmadan kapıları açar ve Ragnall'ı içeri alır. Ateşkiran sadece kaçacak bir delik arayabiliyorken Ragnall ondan daha güçlü, daha uzun ve daha *ikna edici*dir.

"Durumun buraya kadar gelmesini hiç istemezdim senor Marcell..."

Aiden dehşet dolu gözlerle Andre'ye bakar. Cam duvarların dışındaki adam rahatça konuşuyorken Ragnall bir köşede durmuş, hiç can korkusu olmadan direktifleri bekliyordur.

"... ama düşününce, sizin de artık 'Ben Dorian değilim!' demekten yorulduğunuzu fark ettim. İkimizi de rahatlatacak bir çözümüm var—"

"Yapamazsın—ne olursa olsun sizi bulur öldürürüm!"

"İşimiz bittikten sonra içinizdeki o nefret bir anda uçacak senor Marcell. *Puf...*"

Andre'nin gözlerindeki zevk tanımlanamaz bir şekilde parlıyorken Aiden ilk defa korkarak önündeki adama bakar. Ragnall onayını almış, sakince ilerleyerek Aiden'e uzanır. Ateşkiran'ın sadece tek bir insan gücünde olan kolları onu engelleyemiyorken yıllar önce yaşadığı o his bir an sonra tekrar gelmiştir.

Yer ayaklarının altından kayıyorken biraz sonra Ateşkiran'ın gözleri kapanır ve bedeni yere yığılırken tekrar uyandığında *Dorian Marcell* kaldığı yerden hayatına devam edecektir.

17:45

Winona, boş sürahiyi ve bardakları kaldırıp mutfağa götürüyorken biraz sonra gözleri, önüne değil de başka bir zamana bakıyor, elleri gücünü kaybedip tepsiyi bırakıyorken cam kırıklarının sesiyle bahçedeki ordu evin içinde dalıyordur...

17:47

Liv ve Scott evin önünde durduklarında Liv gülümseyerek babasına döner.

"Sen de içeri gelsene baba?"

Scott bir an sağ taraftaki eve bakar, sonra hafifçe gülümseyerek kızına döner.

"Başka bir zaman Liv..."

Liv'in parlayan bakışları bulutlanmış, o başka zamanın ne zaman geleceğini merak ederek başını sallar ve uzanıp babasını öper. Scott, yarın görüşeceklerini ve onu sevdiğini söyleyerek kapıların kilitlerini açar. Liv, kendi kapısını açıp dışarı fırlar.

"Ben de seni seviyorum baba."

Scott gülümseyerek kızına el sallar ve Liv kapıyı kapattıktan sonra gaza basar. O sırada bir anda yokluktan bir adam arabanın önüne düştüğünde Scott frenleri kökler. Acı fren sesi sokakta yankılanırken Liv korkuyla nefesini tutarak arkasını döner. Andrea da evden fırlamışken sokaktaki park etmiş arabaların içinden ajanlar silahlarıyla fırlayarak arabanın etrafını sararak namluları yerdeki adama doğrultmuştur.

Liv arkasını dönerek eve koşarken Andrea yarı yolda onu yakalamış, sınıksız sarılırken Liv korku dolu gözlerle silahlı adamların arasında yerde yatan adama bakıyordur.

"Beni buldu anne..."

Andrea da büyümüş gözlerle yerdeki Dorian'a bakıyorken Scott çoktan telefonunu çıkarmış, Oreon'u arıyordur.

19:43

"Yangından sonrasını hatırlamıyor, tıpkı diğer Dorian gibi..."

Ewan, elini Dorian'ın yattığı odanın kapısına bastırarak, önündeki cam bölmeden içerdeki adamı izliyorken yanındaki Winona konuşuyordur.

"... biz ne kadar ikisini uzak tutmaya çalışırsak onlar da ikisini bir araya getirmeye çalışıyor—"

"Liv daha on yaşında Winona. On."

"Şu anda kalkıp beraber uzak diyarlara kaçacaklar demiyorum Ewan!"

"Hiç kimse bir yere kaçmıyor—saçmalık! Rosenthal'ı öldürteyim diyorum izin vermiyorsunuz! Adamları varmış. Adamları nerede söyleyin onları da geberteyim diyorum daha büyük olaylara yol açarmış—"

"O adamların neden gelip beni ya da Liv'i vurmadığını biliyor musun peki!?"
"VURMAYA ÇALIŞTIKLARINDA BEYİNLERİNİ SÖKECEĞİM ÇÜNKÜ!"

Ewan kapıyı bırakarak arkasını döner ve iki yanda sıralanmış güvenlik görevlilerinin arasından geçerek ilerlerken Winona da arkasından koşturuyordur.

"Çünkü onlar da bizi yok ederlerse ne olacağını bilmiyorlar. Birisi onları da besliyor, anlamıyor musun?"

Ewan hiç de anlıyor gibi görünmüyorken hızla yürümeye devam ediyordur. Winona onun koluna tutunarak yürüyorken açıklamaya çalışıyordur.

"Bizim kadar net göremiyorlar—hatta hiç göremiyorlar! Dorian ve Liv arasında bir bağ olduğunu biliyorlardı, Dorian'ı ele geçirdiler. Liv'e dokunamadılar çünkü korunuyordu. Onlar da ellerindeki silahın şeklini değiştirip Dorian'ı tamamen etkisiz bir şekilde bize yolladılar—"

"Bunlar bilmemize rağmen ben bu adamları neden dilimleyemiyorum? Neden biraz kan akıtamıyorum?"

"Çünkü elinde kanıt yok!"

"İçerde yatan adamdan daha büyük bir kanıt mı olur?! Eidan'ın, Biana'nın söyledikleri—SEN!"

"Onların söyledikleriyle ve benim gördüklerimle sadece Andre denen o adamı içeri tıkabilirsin, sonra ne olacak? Andre yap-bozunbir parçası olacak. Sen onu elinde tutup geri kalanını arayana kadar onlar yeni bir tanesine başlayacaklar. Hiçbiri konuşmayacak, Rosenthal'a asla ulaşamayacaksın Ewan."

Ewan, asansöre girip Winona da içeri atladıktan sonra birkaç düğmeye birden basar. Genç adamın adeta beyni kaynıyor, bir gün de birisi gelip "Evet Ewan, bugün bu işi başarabileceksin." demiyordur. Hep "olmaz.."lar, hep "onu yapamayız..."lar duyuluyorken Kral artık sıkılmıştır.

"Üçünüzü bir araya getirdiğimde de bitmeyecek. O zaman da peşimizde olacaklar, o zaman ne olacak? Ben birilerini yok etmeden sürekli tavşanın peşinden koşan tazi gibi koşturacak mıyım?"

"Onu bulmadan bunun kararını veremeyiz, biliyorsun—"

"Karar verilmeden gelecek çizilmez, o yüzden de göremezsin, evet, *biliyorum*."

Ewan, açılan kapılardan çıkıp ofisine girerken içeride bekleyeni gördüğünde bir anda durur. Winona da ona çarparak dururken karşısındaki Colm ikisine bakarak başıyla yavaşça selam verir. Ewan aynen geldiği gibi gerip dönüp odadan çıkarken Colm da arkasından fırlar ve Winona'yı büyük ofiste yalnız bırakır.

11 . DELIALONA

Mayıs, 7096

Colm, elindeki istifa dilekçesini evirip çeviriyor, masaya koyuyor, tekrar alıp tekrar çevirmeye devam ediyor, elleri hareket ederken aklı pek çalışmıyordur.

İleri Teknoloji Departmanı başkanı ofisinden çıkıp masalarının başında çalışanlarla göz göze gelmeden departmadan çıkar ve Ewan'ın ofisine gider. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde boş bir ofis onu karşılar.

Colm, sağ elindeki nişan yüzüğünü çevirerek masaya ilerler ve elindeki kağıda son bir kez bakıp diğer kağıtların en üstüne koyar. Sonra dönerek odadan çıkıp kapıyı örterken Oreon'a son bir kez bakar...

*"Lost myself and I am nowhere to be found...
Yeah, I think I might break,
Lost myself again and I feel unsafe..."*

"Breathe Me" – Sia

Colm, istifasını verdikten yarım saat sonra Oreon'dan ayrılmış, şimdi şehir içindeki küçük bir apartman dairesine giriyordur. Anahtarı çevirerek kapıyı açar ve evinin o tanıdık kokusu onu sararken son birkaç aydır o kokuda normalde oraya ait olmayan, ama artık alışılmış bir ilaç kokusu da saklıdır.

Genç adam anahtarlarını bir köşeye bırakarak içeri ilerlerken koridorun diğer ucundaki mutfaktan, kısa boylu, yaşlıca, sevecen bakışlı bir kadın çıkar.

"Nasılsınız, efendim?"

"İyiym Edna, Delia nasıl?"

Edna iç çeker ama, o iç çekişteki üzüntüyü parlak gözlerine yansıtmamaya çalışarak gülümser.

"Sessiz, ama iyi. İlaçlarına itiraz etmedi, çok da güzel yemeğini yedi. Eşyalarını beraber topladık."

Colm başını sallarken koridorda ilerler ve her tarafı karton kutularla dolu olan salona girer.

Delialona bir köşede, hala sarılıp kaldırılmamış bir koltuğa oturmuş, kitabını okuyordur. Ev oldukça sıcak olmasına rağmen genç kadın uzun kollu bir blüzü ve aldığı ilaçlar yüzünden sürekli üşüyen ayaklarını ısıtmak için giydiğini kalın gri çoraplarıyla oturuyordu.

Kalın kitaptan bir sayfa daha çevrilirken mavi gözler kapının eşiğinde onu izleyen Colm'u bulur.

"Hey..."

Colm da gülümseyerek usul bir selam mırıldanır ve onun yanına ilerlerken Delia kitabını kapatıp yanındaki kapağı açık kutuya yerleştirir. Nişanlısı gelip önünde yere çöktüğünde uzanarak onun yakışıklı yüzünü tutar. Geniş kolları olan blüz, genç kadının uzattığı kolundan hafifçe sıyrılıp bileğindeki beyaz bandajı açığa çıkarırken Colm aldırıyor, onun elini tutarak dudaklarına götürür, hafifçe öpüp bırakırken Delia yutkunarak ona bakar.

"Artık gidebilir miyiz?"

Colm başını sallar ve uzanarak nişanlisına sarılır. Delia da ona sarılıyorken diğer bileğindeki beyaz bandaj da ortaya çıkmış, genç kadının güçsüz elleri nişanlisının gömleğine asılıyordur...

Haziran, 7096 - Verona

"Efendim üzgünüm, ama Kral Lysander sizinle görüşmeyi reddediyor. Yapabileceğim bir şey yok—"

Colm daha fazla dinlemeden telefonu kapatır ve bir daha aramamak için kendine 1 hafta daha söz verir.

Verona'da günler daha aydınlık geçiyordur. Luplex'teki o telaş ve kaos buraya uğramamıştır. Sarayın bahçesi, Colm ve Delia için ayarlanan devasa odanın ışıkla yıkanan eşyaları, bembeyaz perdeler, sıcak hava... Nefes almayan her şey eskisi gibi görünüyorken onların arasında yaşayan insanlar kaoslarını kendi içlerinde saklıyorlardır.

Colm, perdeleri sonuna kadar açık pencerelerin önüne çeker ve parlak güneşi nazikçe gölgelerken banyodan yüzünü temizleyen bir Delia çıkar.

"Bu ilaçlar midemi mahvediyor, artık bırakabilir miyim?"

"6 aydan önce bırakmamamız gerekiyor, ama dozu azaltabiliriz."

"Yapalım o zaman..."

Delia elindeki havluyu koltukların birine atar ve gidip tekrar yatağa girerek yorganı üzerine çeker.

"Kalın perdelerini çeker misin Colm?"

"Tatlım bugün biraz dolaşırız diye—"

"Yorgunum, belki yarın. Perdeler?"

Colm sessizce başını sallar ve perdeleri çekip odaya girmeye çalışan ışığı engeller. Delia yattığı yerde derin bir nefes alarak gözlerini kapatırken Colm yavaşça onun yanına oturur.

"Güneş batmadan önce seni uyandırmamı ister misin? Beraber yürüyüşe çıkarız."

Delia bilmediğini mırıldanır ve yastığına biraz daha sokulurken Colm önemli olmadığını fısıldayarak eğilir ve nişanlisının sıcak yanağını öper.

"Ben etrafta olacağım, iyi uykular..."

Delia başını sallayarak yorganına sarılır ve rahatsız da olsa uykuya dalmaya çalışırken Colm onun yanından ayrılarak odadan çıkar. Dalgınca alt kata inip binlerce şey düşünerek yürüyorken yer altındaki Verona kontrol merkezinden tekrar saraya çıkan Flasler onun arkasından gelir.

"Bugün nasıl?"

"Kızgın, sürekli uyumak istiyor."

"Dün daha iyi gibiydi, değil mi?"

Colm iç çekerek başını sallar. Delialona'nın ne zaman iyi ya da ne zaman kötü olduğunu kestirebilmek artık çok zor oluyordur. Bir gün yüzü az da olsa gülümsüyorken ertesi gün sanki o mutluluğu için kendisini cezalandırmak ister gibi huysuz oluyordur. Bugün de o ceza günlerinden bir tanesi yaşanırken Colm olabildiğince onun istediklerini yapmaya çalışıyordur.

"Ewan'a ulaşabildin mi?"

Colm kendi kendine gülerek başını iki yana sallar.

"Bir daha da ulaşabileceğimi sanmıyorum. Asla yapmam dediğim şeylerden birini yaptım. O zamanlar konuşmak kolaymış..."

Flasler, arkadaşının omzunu tutarak hafifçe sıkar. İkisi beraber salonda otururken daha önce kendini Oreon'dan uzaklaştırmış diğer bir adam, Verona'nın şimdiki kralı konuşur.

"Öyle yapman gerektiğini sen kendin söyledin. O dilekçeyi eline vermiş olsaydın Delia'nın saklamak istediği şeyi söylemek zorunda olacaktın, bir anda herkes onun üzerine atılacaktı, o zaman Delia için daha kötü olabilirdi, değil mi?"

"Delia için neyin iyi olduğunu bir bilsem..."

Flasler artık bir şey söyleyemiyorken Colm derin bir nefes alarak başını indirir.

"Bazı anlar kızıyorum. Her şey olup biterken kimse bir gün olsun dönüp Delia'nın gerçekten nasıl olduğunu sormadı. Sessiz olurlarsa acı geçirmiş gibi düşündüler—"

"Ewan'ın da çocukları kaçırıldı Colm—"

"Sadece Ewan'dan bahsetmiyorum. Herkesin kendine göre dertleri vardı, ama *kimse* mi görmedi? Delia kendini eve kapattı. Herkesin her dakika gelip ona olanları hatırlatmak istememesini anlıyorum, bana güvenmelerini de anlıyorum, ben de olabildiğince göstermemeye çalıştım, düzeleceğini düşündüm... Bilmiyorum Flasler. Delia'nın kendi canına kıyacak kadar kötü olduğunu ben bile görmedim. Belki o yüzden de kendimi cezalandırıyorum. Delia'nın ailesinden başka hiçbir şeyi yoktu. Benim de bir tek Oreon'um vardı. İkimiz de ikisini kaybedince eşitleneceğiz, daha kolay olacak gibiydi—bunları düşündüğüme bile inanmıyorum, ama insan çaresiz kalınca..."

Colm yavaş yavaş sesi kısılarak sonunda cümlesini bitirmeden sustuğunda Flasler onun omzunu biraz daha sıkarak kendinden emin bir şekilde konuşur.

"Her şey düzelecek. Delialona'ya biraz zaman ver, açılacaktır. Seninle ya da bir başkasıyla değil, kendiyle savaşıyor. Kimse bir gün kalkıp ölmek istediğine kolay kolay karar vermez—"

"Delia, *bizim Delia'mız*, anlamıyorum. O kadar çok düşündüm ki... Her şeyi yapabiliirdi. Çekip gidebilirdi, hepimizden nefret edebilirdi, ama kendisine zarar vermesi... Bu kadar büyük bir acıyı ben nasıl dindireceğim? Yaşamadan bilemem, göremem, onun gibi iliklerime kadar hissedemem de... Normal bir insanım ben. Luptex'li olabilirim, yetenekli, zeki olabilirim, ama... Olmuyor işte..."

Colm bir an durur ve alnın ovarak başını iki yana sallar.

"Onu da kaybedemem. Ne istiyorsa yapacağım, iyi olduğunda konuşuruz. Ne zaman olacaksa..."

Flasler başını sallar ve sessizce oturmaya devam ederken açık kapı ve pencerelerden içeri giren sakın rüzgar onları bir anlığına izlercesine etraflarında dolaşır ve uzaklaşır...

Eylül, 7096

Delialona, yer altındaki merkezin koridorlarında yürüyorken her odanın önünde içeri şöyle bir göz atıp Colm'u göremeyince devam ediyordur. Sonunda Flasler'le beraber tonlarca kağıdı inceledikleri bir ofisin önüne geldiğinde kapıyı hafifçe vurarak onların dikkatini çeker.

"Delia! Gelsene. Oreon'dan gelen belgeleri inceliyoruz. Elementkiranlar meğer ne kadar kompleks bir olaymış, baksana..."

Delialona, Flasler'in uzattığı kağıdı almadan gülümser.

"Eminim çok ilginçtir Flasler. Bir süre Colm'u senden alabilir miyim?"

Flasler kağıdı tekrar masanın üzerine koyarak gülümser ve başını sallar. Colm çoktan bütün Kiran olaylarını ve kağıtları bir köşeye itmiş, Delia'yla beraber ofisten çıkar.

Üç aydır Luplex'teki olaylar her geçen gün daha da kötüye gidiyorken Delialona da tam tersi, her gün daha iyi, daha uyumlu ve çekilebilir oluyordur. Bugün bütün günlerden daha farklı, daha hafif görünen genç kadının gözleri parlıyordur.

İkisi beraber kullanılmayan ofislerin birine girdiklerinde Colm özel bir şey konuşacaklarını bilerek kapıyı kapatır.

"Ne oldu tatlım?"

"Colm, ben... Nasıl söyleyeceğimi bir süredir düşünüyorum, ama en iyisi dümdüz söylemek..."

Colm kaşlarını çatmış, birazdan ona neyin çarpacağını anlamaya çalışıyordu. Delialona masanın etrafındaki tekerlekli koltukların birini çekip otururken Colm da onun yanına çöker.

"... ben daha fazla burada kalamam. Boğuluyorum. Gitmem gerek."

"Nereye istersen gideriz, söylemen yeter—"

"Gitmem, gerek. Ben, tek başıma—"

"Delia daha 3 ay oldu—"

"Biliyorum, biliyorum..."

Colm her ne olursa olsun itiraz etmek için bekliyorken Delia konuşmaya devam eder.

"Ama olmuyor. Verona'ya güvenli ve dingin olduğu için geldiğimizi biliyorum. Gelmeyi kendimin istediğini de unutmadım, ama yapamıyorum. Her şey çok tanıdık Colm. Her şey zorla eskisi gibi olmaya çalışıyor, ben aralarında kalıyorum, sıkışıyorum, boğuluyorum..."

Delia derin bir nefes alarak sakinleşir ve arkasına yaslanarak masmavi gözleriyle karşısındaki adama bakar.

"Bana güvenmediğini de biliyorum—"

"Bunun sana güvenip güvenmemekle alakası yok, Delia."

Colm'un sesinde zorlukla gizlemeye çalıştığı bir öfke hissediliyorken genç adam daha toleranslı olmaya çalışarak konuşur.

"Eğer 3 ay önce olanlar olmasaydı, eğer benden her şeyi arkamda bırakıp gelmemi istemeseydin her şey daha farklı olacaktı. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Seni daha fazla istemediğin şeyleri yapmaya zorlamak istemiyorum—"

"Delia..."

Colm uzanarak nişanlısının ellerini tutar

"...beni hiçbir şeye zorlamıyorsun. Söylemek istediklerimi yanlış anlama. Eğer sırf beni düşündüğün için gitmek istiyorsan, yapma. Ben senin mutlu olduğun her yerde mutluyum—"

“İşte ben bunu istemiyorum Colm...”

Delia elini çekerek oturduğu yerden ayağa kalkar. Kafasından yüzlerce kez bu anı oynatmış, her duruma karşı ne diyeceğini hazırlamışken şimdi Colm’un gerçekten korktuğu şeyleri söylemesi her şeyi zorlaştırıyordur.

Elbette onunla beraber olmak isteyecektir. Birbirlerini seviyorlardır, ama şu anda, her şey bu kadar darmadağinken, eskiye dair her şey bu kadar canını yakıyorken yanında Colm’u da taşıyıp onu da yıpratmak istemiyordur. Ne olacaksa yalnızken olmalıdır. Yalnızken bitmelidir...

Delialona sanki aklından geçenleri birisi duyacakmışçasına telaşlanmış, parmaklarını birbirine geçirerek sanki bir şey dilermişçesine ellerini göğsüne bastırarak arkasını döner.

“Kimsenin mutluluğunun ya da üzüntüsünün bana bağlı olmasını istemiyorum. Kendi başıma yaşayabilmeliyim. Yalnızken de var olabileceğimi görmeliyim.”

Rahat rahat ölebilmeliyim. Hiçbirinizi üzmeden. Sizin de yıkınıza sebep olmadan...

Colm başını iki yana sallayarak ayağa kalkar.

“Böyle düşünmeni istemiyorum. Elbette üzüntüm ve sevincim sana bağlı olacak, seni seviyorum ben Delia. Ne yaparsan yap değiştiremeyeceğin bir şey için kendini parçalamanı görmek istemiyorum...”

Delia iç çekerek ellerini göğsünden indirir ve yavaşça başını sallarken Colm çoktan onun yanına gelmiş, her zamanki gibi ona sımsıkı sarılarak her şeyin düzeleceğini fısıldıyordu.

Her şey tahmin ettiği kadar kolay olmayacaktır...

Aralık, 7096

Üç ay daha etraftaki herkes için göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş, her gün Luptex’teki sığınaktan gelen haberlerle Verona da sürekli destek halinde bekliyorken onların arasında yaşayıp herkesi iyileştigine inandırmaya çalışan Delialona da bir gün gitmesine izin verecekleri günü bekliyordur.

Claire her gün gelip herkesin iyi olduğunu söylüyor, ama Delialona zerre kadar umursamıyor, yine de ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordur. Şu anda bütün evren bir kara deliğin içine düşüp tuzla buz olsa daha ilginç olacak gibi geliyorken Delia bunları düşünmek yerine kendini Claire’le yılbaşı hazırlığı yaparken buluyordur.

Süsler, hediyeler, sevgiyle bakan gözler. Hiçbir şey artık anlam taşıyor, her şey tamamen özgürlüğünü kazanıp kendini onların yanından uzaklaştıracak oyunun bir parçası oluyordur.

Hiçbir şey söylemeden uzaklaşması demek günlerce birilerinden kaçarak izini kaybettirmeyi zorlaştıracaktır. Colm’la gitmesi hiçbir şekilde şartlar dahilinde değildir. Yalnız gidecektir. Bir süre kendini bulma bahanesiyle ortalıkta dolaşıp sonra da...

“Delia, eğer yapabilirsen—”

“Tabii yapabilirim Claire, lütfen...”

Delia pırl pırl gülümseyerek Claire’in elindeki hediye pakedini alır ve gevşemiş kurdeleyi tekrar bağlarken arkadan onu izleyen Colm’un bakışları adeta ensesini yakıyordu. Paket hazır olduğunda tekrar kraliçenin

eline geçer ve oradan da ağacın altına giderken Delia iç çekerek arkasına yaslanır ve gülümser. Colm da gelip onun yanına otururken Delia dönerek ona bakar. Genç adam gelecek sene için umutla gülümserken Delia uzanarak onun yüzünü usulca okşar ve tekrar önüne dönerek gelecek sene ne zaman ayrılacağını kesin olarak belirler...

Mart, 7097

Delialona odasındaki çekmeceleri düzenliyor, aylardır kullanılmayan ilaç kutularını birer birer çöpe atıyordur. Biraz sonra Colm odaya girip ağzına kadar dolu iki çöp kutusu gördüğünde kaşlarını kaldırır.

"Bu kadar çöple beraber yaşadığımızı bilmiyordum."

Delia gülümseyerek işine devam ederken Colm odada ilerler ve genç kadının arkasında duran büyük, sarı kol çantasını gördüğünde sorar.

"Dışarı mı çıktın?"

delia birkaç kağıt parçasını daha çöpe atar, sonra kalkarak yataktaki çantaya şöyle bir bakıp cevaplar.

"Daha çıkmadım, ama çıkacağım."

"Nereye?"

Delia, yere koyduğu çöpün kapağını alıp kutunun üzerine geri koyar ve hizmetçilerin alması için kapının yanına iteklerken parmağındaki yüzüğü de çıkarır. Colm onun ne yaptığını görmüş, bir anda pür dikkat onu izlemeye başlarken Delia yüzükle beraber onun karşısına geçer.

"Doktorlarım artık çok daha iyi olduğumu söylüyorlar. İlaçları da bıraktım ve bu kadar zamana rağmen hala burada kalamayacağımı hissediyorum."

Genç kadın elindeki yüzüğü Colm'a uzatır.

"Yapamam Colm. Üzgünüm..."

Colm ikinci defa ona uzatılan nişan yüzüğünü alarak boş boş bakıyorken Delia'nın bakışları yüzüğün pırlı pırlı parlayan pırlantası kadar soğuktur.

"İlk defa sorduğumda karşı çıkmamanı dilerdim—"

"Nereye gideceksin?"

"Şimdilik bilmiyorum—"

"Dönecek misin?"

"Onu da bilmiyorum, ama yazacağım. Sık sık benden haber alacaksınız merak etmeyin. Aptalca bir şey yapmam..."

Delia bir an söylediği şeye kendi de inanacak gibi olur, ama o his diğer karanlığın arasına çekilip bir anda kaybolur.

"Claire ve Flasler'in haberi var. Onlara da sık sık nerede olduğumu haber vereceğimi söyledim. Muhtemelen peşimde bir sürü insan dolaşacak ve ben fark etmeyeceğim, ama sözüme güvenmenizi umuyorum..."

Colm hala bomboş bakışlarla dinliyorken Delia yatağa uzanarak çantasını alır.

"Seni üzmeyi hiç istemedim Colm, ama senin de dediğin gibi, kontrol edemediğim şeyler için kendimi parçalarsaydım asla düzelemezdim. Sana çok şey borçluyum, gerçekten."

Colm'un bakışları yavaş yavaş sertleşiyorken Delia onun kızdığını görüyor, günler sonra nefretle hatırlanacağı ihtimalini de sezebiliyorken aldırnamaya çalışıyordu. Onlar için daha iyi olacaktır. Sevilenlerin kaybı nefret edilenlerden daha çok can yakıyordur. Delialona onlara bir iyilik yaptığından kesinlikle emin, çantasını koluna daha da oturtarak saçlarını kulağının arkasına alır.

"Buradan Eranthe'ye aktarma yapacağım. Güneş Evreni'ne geçmeye çalışacağımı zannetmiyorum—her neyse... Eranthe'den mutlaka haber veririm—"

"Bu kadar mıydı?"

"Efendim?"

Colm yutkunarak tekrar sesini bulur.

"Bu kadar mıydı? Artık bana ihtiyacın yok mu?"

Delia yine o tanıdık telaşın içini kapladığını hissederken kendini sakin olmaya zorlar. Bu kadar şeyden sonra tekrar onu geri istemesi olanaksızdır. Bu kadar darbe aldıktan sonra... *İmkansızdır*.

Belki de çok sert olmuştur. İnanmamış olabilir midir? Ya aldığı eşyalar az gibi görünmüşse? Belki de bavul götürmelidir, ama zamanı yoktur. Biraz daha kalırsa, biraz daha iyi olduğuna inanmaya başlarsa fırsatı kaçıracaktır, gitmesi gerekiyordu...

"Bunun ihtiyaçla bir ilgisi yok Colm, ben seni seviyorum, gerçekten. Ama kendim olmam gerek. Sürekli sana ya da bir başkasına bağlı yaşayamam. Artık büyüyüp rüyadan uyanma zamanı geldi. Başkaları sevdiğim şeyleri elimden alıp beni yere devirmeden ben desteklerimden uzaklaşıp tek başıma ayakta durabilmeliyim, anlıyor musun? Anladığını biliyorum. En iyi sen anlıyorsun, değil mi?"

Colm başını iki yana sallar ve elindeki yüzüğü yatağın üzerine atıp hızla odadan çıkar. Delialona bir an yatakta öylece duran pırıltıya bakar, sonra döner ve odanın diğer ucundaki kapıdan çıkarak bilindiklikten uzaklaşır...

Eranthe

İnsanların akın akın gidip geldiği uzay istasyonundaki tuvaletler sık sık dolup boşalıyorken Delialona da uzun bir bekleyişten sonra kullanabildiği kabinlerin birinden çıkar. Onu bekleyen kadınlardan bir tanesi neredeyse onu ezerek boş kalan kabine girerken Delia saçlarını çatarak boş lavaboların birine ilerler. Otomatik sabun kutularının hepsinin boş sinyal verdiğini gördüğünde iç çekerek elini musluğun altına uzatır ve sadece suyla durularken önündeki aynadan kendine bakar.

Mavi gözlerinin altı yavaş yavaş çökmeye başlamış, saçları hala bu sabah yaptığı banyonun kokusuyla omuzlarından düşüyorken eğer kısa bir sürede gidecek bir yer bulamazsa o kokunda çabucak yok olacağını biliyordu.

Oreon'a bağlı bir üye olarak evrende istediği her yerde, istediği kadar kalabilme hakkı vardır, ama Delialona değil üyeliğini, gerçek adını bile kullanmak istemiyorken bir süre kimsenin gözü önünde dolaşmaması gerekiyordu. Daha arkasından onu kaç kişinin takip ettiğini bilmiyordu. Flaster'in bunu Oreon'dakilere söylememe karşılığında peşine en azından beş tane ajan taktığından emindir.

Genç kadın sırada bekleyen bir kadınla o anda aynadan göz göze gelir ve hafifçe gülümser.

İşte bir tanesi...

Son bir senenin ona getirdiği tek olumlu şey belki de artık annesi ve babası gibi insanları daha kolay okuyabilmesi olmuştur. Bir süre sonra sığındığı sessizlik yavaş yavaş diğer zihinlerin sesiyle dolmaya başlamıştır. Onlar hayattayken yapamadığı bir şeyi şimdi de uzun süre devam ettiremeyecek olması kötü olacaktır...

Delialona ellerini kurular ve saçlarını da düzelterek lavabonun önünden çekilir. Sırada bekleyen kadının yanından geçerken dışarda onu bekleyen bir tanesinin daha varlığını öğrenmiş, bir süre için istasyonda kendi kendine dolaşarak en azından kaç tanesinin daha onu takip edeceğini görmeye karar verir.

Gazeteciler, seyyar yemek standları, sırf bugün biraz daha para kazanabilmek için felaketin ortasında oyuncak satan oyuncakçılar...

Delialona hepsini teker teker gezmiş, bir tane küçük sandviçin zararı dokunmayacağına karar verip standın önüne gelirken bir an sonra şiddetle ittilereleceğine yere düştüğünde acıyla feryat eder.

Kalabalık bir anda delirmiş, anneler çocuklarının boylarına bakmadan kucaklarına alarak kaçışıyor. Genç, yaşlı herkes koca bir sene sürekli stres altında yaşamış, en küçük şeyde evrenin sonu geldiğini görmüş gibi koşuyorken Delialona üzerinden kalkmaya çalışan adamın altında ezilmemeye çalışıyordu.

Adam kendi çantasından fırlayanları toplamaya çalışırken Delia onun altından çıkmış, etrafa dağılmış şırıngalara bakıyordu. Adam büyük bir telaşla hepsini toplamaya uğraşıyordu başka birisinin onu izlediğini fark ettiğinde hızla Delia'ya döner.

"NE BAKIYORSUN!?"

Delia cevap vermeden yerden kalkarken biraz sonra daha da çok bağırmaya başlayan insanların arasından polislerin alarmları duyulur. Çantalı adam birden bire daha da alevlenirken etrafına bakınır. Delialona hala ilgiyle onu izliyorken biraz sonra kolundan çekilip adamla beraber koşturmaya başladığında gözleri büyüyerek sertçe tutulup çekilen bileğine bakar.

"NE YAPIYORSUN!?"

"ÇOK FAZLA ŞEY GÖRDÜN GÜZELİM, SENİ ORADA BIRAKAMAM, KOŞMAYA DEVAM ET!"

Başkası olsa şu anda çoktan çığlık çığlığa bağırarak çırpınmaya başlamış olmalıdır, ama Delialona büyümüş gözlerinde korkudan çok hayretle önünde koşan adama bakıyordu biraz sonra aynı hayret başka bir şey için dehşete dönüşmüştü. Adam açıklığa koşmak yerine duvara doğru koşuyordu.

"ÇARPACAK—"

Delialona gözlerini kapatarak bağırır ve o anda kendini istasyonun dışında bulmuş, karanlığa doğru koşturmaya devam ederken gözleri kocaman açılarak başını arkaya çevrir. Kalabalık istasyondan insanlar dışarı akıyorken uzak bir köşeden başka polis alarmları duyuluyordu. Güvenlik her ne kadar tetik olsa da elinde başka bir kadınla koşan bir adamın duvarlardan geçip kısa yoldan kaçabileceğini düşünmemiş olacaktı, hepsi şu anda oldukça uzak görünüyordu.

Delia tekrar önüne döndüğünde istasyonun sınırlarını belirleyen yüksek duvarlara geldiklerini görmüş, tekrar gözlerini yumarak bağırarak için dudaklarını birbirine bastırır. Bir anda kolunu sıyıran bir şeyin acısıyla gözlerini açarken çekilen kolunun iki yerden kesildiğini görür ve refleksiyle kendine çekerken öndeki adam hiç aldırmadan onu biraz daha çekiştirir.

"KOŞARAK DAHA NE KADAR KAÇACAKSIN!?"

"KAÇABİLDİĞİM KADAR—SEN SESİNİ KES, YOKSA BEN KESERİM!"

Delialona susar, ama adam söylediği için değil, aksine, sesinin kesilmesine zerre kadar aldırmayacak biri olduğunu için susar ve kaçan adamın ne kadar şansız olduğunu düşünür. Rehinesi zaten ölmek istiyordur, ama o anda rehinenin aklına peşinde onu takip eden ajanlar geldiğine bir anda uyanarak konuşur.

"BENİ KORUYAN ADAMLAR VAR!"

Adam aldırmadan onu çeker ve önüne atarak ittirirken Delialona boş yolun kenarından bekleyen arabayı görür. Verona'daki ajanlardan kaçacak kadar hızlı görünmüyordur.

"Ciddiyim, bu arabayla biraz zor kaçırız—"

"Susman için illa çenenin mi kırmam gerekiyor!?"

Delialona gözlerini devirerek elini çantasına sokup kimliğini çıkaracak olur, ama o anda yine kesik kolundan yakalanarak çekilir. Onu kaçıran adamın koyu yeşil gözleri garip bir korku ve öfke karışımıyla parlıyordu.

"Elini bir daha benim bilmediğim yerlere sokarsan suratını dağıtırım."

Adam, tuttuğu kolu biraz daha sıkar ve Delialona'nın acıyla yüzünü buruşturmasını izlerken genç kadın başını sallar.

"Oreon kimliğimi gösterecektim, ama istersen susarım—kolumu bırak, kaçmayacağım!"

Delia kolunun bırakılmasıyla adama tekrar bakar, ama öfkeden çok ayvayı yediğini gösteren bir bakış görürken elindeki çantayı sapından tutup çevirmeye başlar. Adam suratına yiyeceği darbeden kaçmak için eğilir ama çanta tamamen ters yöne uçarak çalıkların arasından kaybolunca eğildiği yerden başını kaldırarak görünüşe göre oldukça deli olan kadına bakar.

"Bak, ne istersen yaparım—kimseyi öldürmedim, bu ilaçları ihtiyacı olanlara götürmem—"

"İlaçlarla ne istersen yap, peşimdeki korumaları atlatmamı sağladığın sürece ağzımı açmam."

"Ne?!"

"Duydun, tekrarlatma, kalk şimdi."

Adam ellerini havaya kaldırarak kalkarken Delia ellerini iki yana açar.

"Bir tarafımda bir silah taşıyor gibi mi görünüyorum!? İndir ellerini."

Adam, denileni yaparak ellerini indirir ve orada durmaya devam ederken Delia başını iki yana sallayarak önüne döner ve arabaya ilerlemeye başlar.

"HEY!"

Delia, kapıları kilitli olmayan arabaya girer ve yolcu koltuğuna otururken adam onun arabayı çalmasından korkmuş olacak, hızla koşarak ona yetişir ve yolcu tarafından oturduğu görünce bir şey söyleyecek olur. O sırada bir anda tekrar polis alarmları duyulduğunda adam küfrederek şoför tarafına koşturur. Kapıyı açıp içeri atlar ve çantayı da Delia'nın üzerine atıp cebinden zorlukla çıkardığı anahtarları kontağa sokup çevirir. Araba o anda hayat bulur ve bir anda yediği gazla korkunç bir ses çıkarak yola çıkarken Delialona sırtını ve başını koltuğa yapıştırıp bulduğu bir yere tutunur.

Delialona sürekli dönerek arkasına bakıyorken arabayı kullanan adam da dikiz aynasından gözüne giren farlara bakıyordur. Delia tekrar önüne döndüğünde kucağındaki çantaya biraz daha sarılır.

"Bu arabayla kaçamayız."
"Eğer kanat çıkarıp uçamayacaksan sus."

Delialona eğilerek hız göstergesinin en son nereye gittiğine bakar ve ümitsizce iç çekerek tekrar arkasına yaslanır.

"Asla kaçamayız—"
"Sıkı tutun—"
"Ne?"

Delia etrafına bakarak ne için sıkı tutunacağını düşünüyorken yolun ilerde sertçe sola döndüğünü görür. Devam ederlerse hızlı trenlerin rayları için yükseltilmiş duvara çarpacaklardır. Bir an şiddetle itiraz edecekken hemen sonra nasıl bir tipin yanında olduğunu hatırlamış, bulabildiği her yere tutunarak nefesini tutar ve tam çarpmadan önce gözlerini sınıksız kapatarak beklerken biraz sonra bozuk bir yola girip sarsıldıklarından gözlerini açar.

Az önce içinden geçtikleri duvarın üzerinden hızlı tren geçip gidiyor, arkada kalan polislerin alarmları rayların sesinde kayboluyordur.

Araba durduğunda adam Delia'nın kucağından çantayı alır ve dışarı çıkar. Çantalı adam arkasına bakmadan gidiyorken Delia arabada yalnız kalmış, bir an ne yapacağını düşünür, sonra kapıyı açarak o da aşağı atlar.

"HEY! NEREYE GİDİYORSUN!?"
"UZAĞA! RAYLARIN ETRAFINDAN DOLAŞIP BU TARAFA GEÇMELERİ SAATLER ALIR—"
"BEKLE!"

Çantalı adam arkasına bakar ve deli kadının ona koştuğunu görünce o da önüne dönerek koşmaya başlar. Delia ayaklarını yere vurarak daha da hızlanır ve koşmaya devam ederken bağırır.

"NEDEN KAÇIYORSUN!?"
"DELİ MİSİN NESİN DEFOL GİT BAŞIMDAN KADIN!"

Delia bunu duyunca daha hırsla koşar ve uzanarak çantanın sapını yakalar. Çantayı çektiği anda sapı bırakmaya niyeti olmayan adamı da çekmiş olur. İkisi birlikte ters yönle doğru yere düşerken çanta uçarak sol tarafta başka bir yere düşer. Delia atılarak çantayı kapar ve sarılarak göğsüne bastırırken sol elini kaldırır.

"UZAK DUR! YOKSA BEYNİNİ YAKARIM!"

Adam bir adım geriye giderek ellerini kaldırır.

"TAMAM! TAMAM! Bak... Kim olduğunu bilmiyorum, ama o çanta senin işine yaramaz—"
"Nereden biliyorsun!?"
"O çantayı vermezsen seni öldürmek zorunda kalacağım, ikimiz de öyle bir şey olsun istemeyiz, değil mi?"

Delialona çantaya daha da sarıldığında adam kaşlarını çatır.

"Sen gerçekten delisin..."

"Deli falan değilim. Senin yardımın olmadan istediğim kadar uzaklaşamam. Burada bırakırsan beni bulurlar—"

"BANA NE!? ÇANTAMI VER!"

Delia ayağa fırlayarak koşmak için apartta beklerken konuşur.

"Bana yardım edersen ben de sana yardım ederim. Benim olabildiğince beni arayanlardan uzaklaşmam gerek, senin de başın yanmadan bu çantayı her nereye götürmen gerekiyorsa oraya götürmen. Ben akıl okuyabiliyorum, ikimizin de başını beladan kurtarırım, tehlikeleri haber veririm, sen de beni duvarlardan falan geçirip kısa yoldan uzaklaştırırsın."

"İki saat sonra kafamı kopartıp kanımı imeyeceğini nereden bileceğim!? ÇANTAYI VER!"

"İmeyeceğim! Hiçbir şey yapmayacağım—"

"Az önce beynimi yakıyordun?!"

Delialona blöf yaptığını söyler ve o anda elindeki çanta adamın eline geçerken genç kadın kolları açık kalmış, öylece adama bakar ve iekerek kollarını indirir.

"Tamam, nereye gideceksen git..."

Delia arkasını dönerek tekrar arabaya dönerken en azından yürümek yerine arabası olacaktır, ama daha arabaya ulaşmadan tekrar kolundan çekilip sürüklenirken gülümser.

Adam onu çekiştirerek yrtyorken yine ilk yaptığı gibi çekerek önüne atar.

"Gözümün önünden ayrılma."

"Polise haber vermezdim."

"Daha önce de blöf yaptın—devam et."

Delialona önüne dönerek yürümeye devam ederken arkadaki adam sürekli sağdan soldan birilerinin gelip gelmediğini kontrol ediyordu.

"Tavşanlardan başka bir şey yok."

"ok biliyorsun—"

"Etrafta düşüncelerini duyabildiğim bir tek sen varsın, ayrıca benim de tuvaletim geldi. nce bir yer bulalım, sonra kaarız."

Delialona arkasına bakmıyor, ama puan kazandığını biliyorken gülümseyerek konuşur.

"Ben Delialona, senin adın nedir?"

Adam cevap vermez, ama Delialona başını sallar.

"Memnun oldum Mark."

Arkadan Mark'ın homurdanması duyulurken Delialona omzundan ittirilerek yürümeye devam eder.

Delialona ne kadar olduğunu bilmiyor, ama sesini çıkarmadan yürüyorken Mark'ın aklından geçenler onu yeteri kadar oyalyordu. Bir anda genç adamın aklında bir küfür yankılanırken Delialona dönerek ne olduğuna bakar.

Mark ayakkabısının altına giren kalın bir çiviye ıkartıyorken Delia yüzünü buruşturarak ona bakar.

"İyi misin?"

"Alışkınım, yürümeye devam et."

Delia *peki* diyerek önüne döner ve yürümeye devam ederken Mark arkada kahrolası ayağının kopmasını diliyordur.

"Canın yanıyorsa şuradaki şeye girebiliriz... Her neyse orası, pek anlaşılmıyor, ama ışık var."

Mark da dönerek yolun kenarındaki küçük barakaya bakar. Barakanın ışıkları yanıyor, kapısının önünde de neredeyse parçalara ayrılacak kadar eski arabalar duruyorken Mark, Eranthe gibi sadece uzay geçişleri ve özel araştırmalar için kullanılan bir gezegende ana yol kenarına böyle bir yer açacak kadar aptal olan bir adamın kim olduğunu merak ederek yürür.

"Tuvaleti kullanıp çıkarız, yürü."

Delialona zaten yürüyorken cevap vermez. Mark boş yolun iki ucuna bakarak gelen birisi var mı kontrol eder ve güvenli olduğunu görünce önündeki kadını da iterek karşıya geçer.

İkisi beraber barakanın aralık olan kapısını açıp içeri girerler ve ağır bir dumanla kaplı, neredeyse boş olan yere bakarlarken bir yerlerden tanırlar kaç ay önce yapılmış bir kahve kokusu geliyordur. Mark, Delialona'nın kolunu tutarak yürütür, o da arkasından yürürken duvara dizilmiş yamuk tahta masalarda tek tek oturan adamlar dönüp onlara bakıyordur.

"Yolunuzu mu kaybettiniz?"

Mark dönerek bar denilebilecek, ama dayanırsa ayakta durup durmayacağından emin olmadığı standın arkasındaki adama bakar.

"Tuvaletleri kullanacağız, eğer varsa tabii..."

"Bir şey yiyip içmeden kürdan bile kullanamazsınız."

Delialona adamın ciddi olduğunu fısıldar ve bara ilerleyecekken Mark onu kolundan çekerek kendine yapıştırır ve kürdanı pek kıymetli olan adama bakar.

"Bak, problem yaratmaya gelmedik. Tuvaleti kullanıp gideceğiz—"

"Bir şey almadan kürdan bile kullanamazsınız."

Mark yine iki çift laf edecekken Delialona kolunu ondan kurtarıp bara ilerler ve hafifçe gülümser.

"O zaman ben bir fincan kahve alabilir miyim? Dışarı bu akşam biraz serin..."

Adam arkasını dönerek zift gibi duran kahveden artık sararmış bir fincana biraz doldurur ve Delialona'nın önüne koyar.

"7 Lupa."

Mark'ın gözleri büyürken Delia çantasına uzanmak ister ama o anda çantayı attığı aklına gelince yüzünü buruşturarak arkasını döner.

"7 Lupa'yımış..."

"Delirdin mi sen—"

"7 Lupa'yımış Mark."

Mark bir şey homurdanarak cebinden birkaç buruşuk kağıt banknot çıkarır ve fincanın yanında masaya vurarak Delia'ya bakıp fısıldar.

"Gerçekten içmeyeceksin, değil mi?"

"Senin tuvalete gitmen gerekmiyor mu? Çantayı ben tutarım."

Delialona çantaya uzanır, ama Mark o kadar salak değil, çantayı da yanına alacağını söyler. Delialona da o kadar saf değil, uzanarak çantayı tutar ve dişlerinin arasından fısıldar.

"Duvarlardan geçip kaçmayacağın ne malum?"

"Çantayı alıp kaçmayacağın ne malum? *Deli*."

"İçinde ne olduğunu bile bilmediğim çantadan bana ne?"

"Delinin lafına mı inanayım, kendime mi?"

Delia iç çekerek çantayı bırakır ve bara dönüp kahve dolu kupayı alarak dudaklarına götüreceksen Mark kupayı onun elinden alıp tekrar yerine koyar.

"Sen de benimle geliyorsun."

Delia çekiştirilerek götürülürken barın arkasındaki adam normalde üç fincan kahve parası olan 7 Lupa'yı cebine indiriyordur.

Tuvaletlerin önüne geldiklerinde Delialona kolunu kurtararak Mark'ın elindeki çantaya bir kez daha saldırır.

"Senin çiş yapmanı izleyecek halim yok, ben burada beklerim, söz—"

"İzci kampında değiliz güzelim, sözler işe yaramıyor, gir şuraya."

Delia ittirilerek tuvalete sokulurken bir anda burnuna vuran iğrenç kokuyla inleyerek eliyle ağzını ve burnunu kapatır. Yanındaki Mark'ın da sert yüz hatları iyice buruşmuş, ağzını kapatarak nefesini tutar ve Delialona'yı ittirerek pisuarların yanına götürür.

Pislikle kaplı tuvaletin her köşesinden buraya gelmiş diğer insanların *hatıraları* duruyorken Mark fazla etrafa bakmadan çantayı tutan eliyle pantolonunu açar. Delia başını çevirmiş, ona bakmamaya çalışırken baktığı her yer daha saatler önce tanıştığı adamın çiş yapmasından daha iğrençtir. Genç kadın gözlerini kapatarak Mark'ın işini bitirmesini beklerken genç adam bir yandan çiş yapıyor, diğer yandan boğulmamaya çalışıyordu.

Sonunda işeme merasimi bittiğinde Mark pantolonunu tekrar kapatır ve artık kızarmış yüzüyle tekrar kapıya döner, ama o anda aklına Delialona geldiğinde durur. Delialona onun ne düşündüğünü anlamış, şu anda idrar kesesi patlasa bile asla çiş yapmayı düşünmüyor, inleyerek Mark'ı dışarı ittirir. İkisi de iğrençlik diyarından çıktıklarında derin bir nefes alırlar. Mark'ın yüzünün rengi geri gelmiş, genç adam Delialona'yı çekiştirerek yine masaların ve barın olduğu yere girer ve barın arkasındaki kazıkçı adama tuvaletlerin tarafını işaret eder.

"Kahve için aldığınız parayla bir oda kokusu alırsanız çok iyi olur. İyi geceler..."

Bardaki adam bardağın kendisinden daha kirli olan bir bezle güya temizlediği tekila bardağını bara çarpar ve defolup gitmelerini işaret ederken Delia, kolunu ve Mark'ı kendine çekerek derhal barakadan çıkar. İkisi tekrar karanlık yola çıktıklarında Delia dönerek Mark'ın ayağına bakar.

"Ayağına bakacaktık—"

"Ayağım iyi, yürümeye devam et."

Delia yine öne düşerek yürümeye başlamış, arkasından Mark'ın barakadakilere küfür ettiğini duyuyorken sorar.

"O çantayı nereye götürecektin?"

"Sen yoluma çıkmasaydın ilk kalkan araçla Dena'ya uçacaktım, ama artık yapamayacağım, *çok sağıl*."

Delia bir şey söylemeden yürümeye devam ediyorken Mark barakadakileri bırakmış, gerçekten nasıl Dena'ya gideceğini düşünüyor.

"Geceyi geçirecek bir yer bulursak yarın Dena'ya gitmene yardım ederim."

"Kuş olup—hatta *uzay gemisi* olup uçamazsan hiçbir şeye yardım edemezsin. Çok konuşma, devam et."

Genç kadın iç çekerek yürüyorken Mark içinde söylenerek onu takip ediyordu. Delialona artık duymaktan sıkıldığı delilik sıfatını yine Mark'ın aklından duyarken konuşur.

"Deli değilim ben. Sadece... üzgünüm."

Çok üzgünsün gerçekten. Şimdi oturup ağlayacaksın. Deli...

"Seni duyabiliyorum Mark."

"Dinleme o zaman—dikkat et!"

Delialona önündeki derinliği görmemiş, tam adım atacakken Mark tutarak onu kendine çeker ve yolun düzgün tarafına koyup bırakır.

"Beni dinleyeceğine önüne bak. Düşüp kafanı yararsan senin kesiklerini kapatmaya uğraşmam."

Delialona kesik denilince kolunu hatırlamış, kaldırıp bakarken Mark da onunla beraber kesiklerden geriye kalan kurumuş kan lekelerine bakıyordu.

"Bir şey olmaz, önüne bak—"

"BAKIYORUM! DEVAMLİ YÜRÜYÜP ÖNÜME BAKMAMI SÖYLEMEYİ KES!"

Mark bir anda bağırarak kadınla donup kalırken Delia ellerini yumruk yapmış, dişlerini sıkarak karşısındaki yabancıya bakar. Kahrolası bir gezegende, saçma sapan bir adamla ve ne olduğunu bile bilmediği bir çantayla birilerinden kaçıyor. Onun huzur bulmuş olması gerekiyordu, burada ne yapıyordu?

Delialona tekrar önüne dönerek yürümeye devam ederken Mark birazdan gerçekten kanının içileceğinden korkuyordu.

"Vampir olsam çoktan boynunu kırıp o sıcak kanını içmiştim, sus artık."

Delialona arkasındaki adamı dinlemeyi bırakıp karanlığın sessizliğine odaklanırken huzursuz olmamaya çalışır.

"Geceyi geçirecek bir yer biliyor musun? Boşuna mı yürüyoruz?"

"Arabada yatmayı planlamıştım—"

"NEDEN ARABAYI BIRAKTIN O ZAMAN?!"

"BİR ANDA BAĞIRMAYI BIRAK!"

İkisi de birbirine bakarak susarken Mark yutkunarak ellerini önünde kaldırır.

"Sakin olursan her şey daha kolay olacak. Deli değilim diyorsun ama kafada birkaç tahta eksik, farkındayım. Akli başında olan adam bileklerini kesmez."

Delialona onların varlığını tamamen unutmuş, üzerindeki kolsuz yeşil bluzden görünen bileklerinin içini kendine bastırır. Onu gören Mark yavaşça başını sallar.

"Seni ne üzdü ya da kendini kesmeyi sevdiğinden mi yaptın bilmiyorum, ama her neyse benimle alakası yok. Planlarımın içine gelip sıçmadan önce benim de gayet yolunda giden bir hayatım vardı—"

"Önüne baksaydın bana çarpmayacaktın—"

"Her neyse."

Yine bir sessizlik olunca Mark ellerini indirir.

"Sabaha kadar yürüyeceğiz mecburen. Hava aydınlanınca bir şey düşüneceğim, düşününce duyarsın zaten. Yorulunca söyle, dinleniriz, ama duramayız. Çişin varsa da söyle."

"Yok."

"İyi."

Mark *yürü* dememek için kendini zor tutuyor, sadece eliyle yolu göstermekle yetinir ve deli kadının yanında yürümeye başlar. Delialona da kollarını kavuşturarak bileklerini saklıyor, önüne bakarak yürür...

Sabahın ilk ışıkları yavaş yavaş kendini gösteriyorken Delialona ürpererek kollarını ovuşturuyordur. Mark sessizce yürümeye devam ediyorken yerdeki bir taşı ittirerek nereye gittiğini izler.

"Seni koruyan adamlar vazgeçti galiba. Bütün gece boş boş yürüdük, ama kimse karşımıza çıkmadı."

Delialona bilmediğini mırıldanarak yürümeye devam ediyorken Mark da fazla üstelemeden susar. Kız yalan söylemiş de olabilir. Hiç kimliğini görmüş müdür? Hayır. Kesin yalan söylüyordur. Koskoca Eranthe'de Oreon'dan birisi kayıp olacak, ama kimseye bulmayacak. Mark bütün bu olanlara kıcıyla gülmek istiyorken onun yerine sırttır. Delialona göz ucuyla ona bakar, sonra tekrar önüne dönerken konuşur.

"Oreon'daki herkes sığınaklarda. Peşimde olan adamlar Verona'dandı. Luplex'teki olağanüstü hal devam ettikçe Eranthe'de arama başlatmak için izin almaları bile günler alır. Kral ya da kraliçe olmadığı sürece, benim pek bir önemim yok..."

Mark, konu hakkında yorum yapmıyorken Delia ona dönerek güler.

"Yalan söylemiyorum."

"Önemsiz olduğun için mi bileklerini kestir?"

Delialona susarak önüne dönerken Mark onun yüzünü izliyor, hayatında hiç bu kadar açık mavi gözler görmemiş, görse de hiçbirini oturup böyle izlememiştir. Gerçi şimdi de biraz daha izlerse deli kadın dönüp onun kafasını kopartabilirdi—

"Kafanı falan kopartmayacağım ve bileklerimi kesmemle önemsiz olmamın hiçbir alakası yok."

"Kendini kanatmaktan zevk mi alıyorsun? Var öyle iblisler, sürekli kesiyorlar, biçiyorlar—"

"İblis değilim—"

"Aklımı okuyabiliyorsun?"

"Sen de duvarlardan geçiyorsun—"

"Ben iblisim."

"Ben değilim."

Mark daha fazla uzatmadan önüne döner ve yürümeye devam ederken ilerde gece gördükleri baraka gibi başka bir tane daha gördüğünde Delialona'nın kolunu yakalar.

"Burası daha temiz görünüyor, yiyecek bir şeyler bulalım. Ne kadar daha yürüyeceğimiz belli değil."

Delia itiraz etmeden onu takip eder. İkisi beraber içeri girer ve bu sefer daha temiz ve normal insanların olduğu bir yerle karşılaşırken bu seferki gariplik içerde neredeyse bir ordu dolu insanın olmasıdır.

Mark her masada en az altı kişinin oturduğunu görmüş, aradaki boşluklardan geçiyorken Delialona da onun arkasından geliyordur. Her taraf insanların çantaları ve ve kutularıyla doluyken Mark birkaç çantayı kenara çekerek sürekli mutfaktan tabakların getirilip konulduğu uzun tezgaha dayanır. Oranın sahibi olduğu belli olan yaşlıca bir kadın onların önüne gelerek ellerini tezgaha koyar.

"Yolculuk nereye?"

"Burası neden bu kadar kalabalık?"

Yaşlı kadın Mark'ın sorusu üzerine etrafa şöyle bir bakar, sonra tekrar Mark'a döner.

"Polis misiniz?"

"Birini mi tutuklamam gerekiyor?"

Yaşlı kadın tezgahın altına uzandığında Delialona atılarak açıklar.

"Hayır! Değiliz, lütfen!"

Kadının eli olduğu yerde kalmışken Mark yanında getirdiği çantayı tezgaha koyar ve ağzını açar. Yaşlı kadın eğilerek çantanın içindeki ilaç dolu şırıngalara bakar.

"Dena'ya mı gidiyorsunuz?"

Mark gözleri parlayarak başını sallarken yaşlı kadın tezgahın altındaki elini çıkarır ve çantayı kapatır tekrar Mark'a ittirir.

"Şanslısınız. Bir saat sonra bir araç gelip buradaki herkesi alacak. Mültecilerin ortasına düştünüz."

"Araç Dena'ya mı gidiyor?"

Yaşlı kadın gülerek mutfaktan uzatılan kızarmış ekmek ve yumurta dolu iki tabağı alır ve onların önüne koyar.

"O kadar da şanslı değilsiniz. Araç Terra'ya kadar gider, oradan sonrasını kendiniz halledersiniz."

Kadın tabakların yanına iki de çatal bırakır ve tekrar işine dönerken Delialona onun gidişini izliyor hafifçe gülümser. Mark çoktan yemeye başlamışken dönerek yanında uzakları izleyen deliye bakar.

"Yesene—hey, uyan..."

Delia gerçekten uyanarak Mark'a bakar. Genç adam tabaktaki yemekleri işaret ediyorken Delia da çatalına uzanır ve yumurtadan bir lokma alıp ağzına götürür. Sıcak yemeğin tadı önce dilini, sonra adeta ruhunu sararken genç kadın acıktığını ancak o anda fark eder.

Mark kızarmış ekmek dilimini iki lokmada yutarak etrafına bakıyorken Delia'ya eğilerek usulca konuşur.

"Mültecilerin olduğunu duymuştum, ama bu kadar çok olduklarını bilmiyordum. Kadına baksana, resmen kendine iş kurmuş. İyi para aslında, düşünülebilir. Luplex'teki illetin ne zaman ortadan kalkacağını kimse bilmiyor, o arada para da kazanırım."
"Sen ihtiyacı olanlara ilaç götürmüyor muydun?"

Mark sesini keser ve dönerek onu izleyen mavi gözlere bakarken Delialona tek kaşını kaldırır.

"Çantadakilerle yeterince para kazanacak gibi duruyorsun. Ekmeğini yiyecek misin?"

Mark başını iki yana sallar ve tabakta kalan ikinci dilimi mavi gözlü deliye uzatır. Delialona teşekkür ederek alır ve tekrar yemeğine dönerken Mark kalabalığı izlemeye devam eder.

*I guess it's gonna have to hurt, I guess I'm gonna have to cry,
And let go of some things I've loved to get to the other side.
I guess it's gonna break me down, like falling when you try to fly.
It's sad, but sometimes moving on with the rest of your life,
Starts with goodbye...*

"Starts With Goodbye", Carrie Underwood

Normalde sadece on kişiyi taşıyabilecek kadar büyük olan aracın içinde o sayının neredeyse üç katı insan vardır. Delialona yanındaki Mark'a adeta yapışık bir şekilde oturuyorken etrafı ağlayan çocuklar ve telaştan aklını kaçırarak kadar endişeli insanlarla doludur, ama içlerinden bir tanesi Delia'nın içini kanatıyordur.

Koltuklardan yer kalmayınca bir köşeye sığışmış, araç her uzay boşluğuna girip çıktığında sarsılarak ezilme tehlikesi geçirenlerin arasında gencecik bir kız vardır. Neredeyse çocuk denecek kadar masum ve üzgün bakışlarla etrafını inceliyorken Delialona da onu izliyordur. Kız Luplex'te bütün ailesini kaybetmiş, onun bunun yardımlarıyla buraya gelmiştir, ama şimdi o tanıdığı insanları da göremiyorken korkudan ağlamak istiyordur.

Delialona gözleri dolarak başını çevirir ve Mark'ın kucağındaki çantaya bakarken Mark da dönerek ona bakar.

"İyi misin?"

Delia sessizce başını sallar ve çantaya bakmaya devam ederken Mark onun gözünden düşen bir damla yaşı görünce başını eğerek ağlayan kadına bakar.

"Gerçekten, iyi misin?"

"Kötü olsam da dışarı çıkıp temiz hava alamam, değil mi? Sus, lütfen—ya da susma, çantanın içindeki ilaç ne işe yarıyor?"

Mark onun kolunu sıkıştırarak sessiz olmasını söyler. Sağdan soldan bakışlar onların üzerine dönüyorken Delialona elinin tersiyle gözlerini silerek oturduğu yere biraz daha yerleşir. Mark onun sorusuna cevap vermeden öylece oturuyorken Delialona da bir süre daha konuşmamayı seçer. O sırada araç tekrar bir uzay boşluğuna girdiğinde Delialona sarsılarak Mark'ın üzerine eğilir, genç adam onu tutuyorken Delialona az önceki kızla göz göze gelmiştir. Kızın bacağı yanındaki adam yüzünden eziliyorken adam o kadar iri ve sert görünüşlüdür ki kız bir şey söylemekten korkuyordur.

Delialona yanındaki Mark'a tutunarak oturduğu yerde biraz yükselir.

"Hey! Sen! Kafasında lacivert şapka olan! YERDEKİ! HEY!"

Kızın bacağını ezen adamla beraber başka kafalar da o tarafa dönerken Delialona iri adama bakıyor, yanındaki kızı işaret eder.

"Kızın bacağını eziyorsun! Görmüyor musun?"

Adam dönerek yanında iki büklüm olmuş kıza bakar. O iri cüsse ve sert surata sahip adamın bakışları bir anda yumuşar ve olabildiğince çekilmeye çalışarak yanındaki çelimsiz kıza yer açmaya çalışır. Onları izleyen Delialona adamın içindeki saf iyi niyeti hissettiğinde içine bir şey oturarak tekrar Mark'ın yanına çöker ve elleri titreyerek sessizce ağlamaya başladığında Mark ne yapacağını şaşırmış, şaşkınca yanındaki kadının ağlamasını izler. Delialona titreyerek içini çektiğinde Mark kolunu onun omzundan atarak kendine çeker ve sarılır, kulağına eğilerek geçeceğini fısıldarken Delialona titreyen elleriyle sarılabildiği tek şey olan çantayı tutuyor, gözlerini kapatarak yaşların akmasına izin verir...

Terra denen yerin ıssız bir köşesinde duran araç içi boşalır boşalmaz tekrar uzaklaşmıştır. Temiz havaya hasret insanlar Dış Uzay sınırındaki bu küçük kasabada rahat bir nefes alırken onların arasında olan Delialona ve Mark da etraflarını inceliyordur.

"Daha önce buraya geldin mi?"

Mark gelmediğini mırıldanarak yürümeye başlamışken az önce Delia'nın azarladığı iri adam kalabalığın arasından çıkarak elini kaldırır.

"KALACAK YERİ OLMAYANLAR BENİMLE GELEBİLİR. EN FAZLA BEŞ KİŞİYE YATACAK YER VE YEMEK SAĞLAYABİLİRİM. BEŞ KİŞİDEN FAZLA OLURSANIZ BAHÇEDE YATARSINIZ, AMA KARNİNİZ DOYAR."

Delialona dönerek Mark'a bakar. Mark da fazla seçenekleri olmadığını biliyor başını sallayarak yine Delia'nın kolunu kavrar ve iri adamın tarafına giderken o arada başka yardım teklif eden Terralılar da ortaya çıkmıştır. Kalabalık bir süre sonra dört farklı gruba ayrılarak farklı yönlerde uzaklaşırken Delialona da Mark ve onun dışındaki yedi kişiyle daha beraber yürüyor, önde onlara liderlik eden iri adama bakıyordur. Biraz sonra kolunu Mark'tan kurtararak adamın yanına ilerler.

Adam araçtan inmeden önce bacağını ezmekten son anda döndüğü kıza da yanına almış, şimdi çantasından bir şeyler çıkarmaya çalışırken sonunda yarısından daha azı dolu olan bir su şişesi çıkarır ve susuzluktan dudakları çatlamaya başlamış olan kıza uzatır. Kız minnetle gülümseyerek şişeyi alır ve kapağı açarak şişeyi dudaklarına götürürken Delia onun arkasından dolaşarak iri adamın yanına gelir.

"Afedersiniz..."

Adam dönerek birkaç saat önce onu azarlayan mavi gözlü kadına bakar ve hafifçe gülümser.

"Bu sefer ne yaptım?"

Delialona da gülümserken başını iki yana sallar.

"Hiçbir şey. Özür dilemek istedim, yok yere size bağırdığım için."

Adam da gülümser ve başını sallar.

"Sen uyarmasan gerçekten şu zavalılığın bacağını ezecektim. Affettim gitti..."

Delialona yüzü aydınlanarak gülümser ve yardım teklifi için teşekkür ederek onların yanından ayrılıp tekrar Mark'ın yanına döner. Elindeki çantayı gözü gibi koruyan genç adam mavi gözlü deliye bakıyorken kaşlarını kaldırır.

"Dengesiz misin?"

"Teşekkür ettim, kötü mü bir şey mi?"

"Araçta bıraksam adamın kafasını koparacaktın."

"Yanılmışım, herkes yanılabilir."

Mark başını sallar ve sessizce yürümeye devam ederken Delialona duyduğu şeyle gülümser.

Belki o kadar da deli değildir...

Adamın evine geldiklerinde hava çoktan kararmış, herkes bahçede boş gördüğü bir yere oturmuşken çocuklu olan iki kadın evin içine girmiştir. Önceleri ağlayan çocuklar bir süre sonra susmuş, onların sesleri de olmayınca ortalık iyice sessizleşmişken Delialona kimsenin konuşmamasından faydalanarak beraber geldikleri insanları incelemeye başlamıştır. Kendisi ve Mark dışında başka hiç kimse birbirini tanımıyordu. Herkesin öyle ya da böyle kayıpları olmuş, çoğu ölümü ve hastalığı görmüş, kimisinin Luplex'le alakası bile yokken Delia evrende ne kadar farklı acı ve dert olabileceğini anlıyordu.

Bahçede bir köşede oturan adamlardan bir tanesi göğsündeki ağrıdan ve soğuktan şikayet ediyordu. Delialona o ağrının da muhtemelen üşüdüğü için olduğunu biliyorken şu anda Luplex ve Verona dışındaki uzak gezegenlerin sohbahara giriş zamanıdır. Terra da güneş battıktan sonra oldukça serinlemiştir. Delialona da ürperdiğini hissederken hala göğsü ağrıyan adamı izliyordu. Biraz sonra adam ve o göz göze geldiğinde Delia gülümser ve kollarıyla üzerine bir şey giymiş gibi yaparak usulca üşüyüp üşümediğini sorar. Adam yavaşça başını sallarken Delia zaten biliyor, kalkarak eve ilerler.

"Yine nereye gidiyorsun?"

"Çok üşüyenler var, onlara battaniye alacağım."

"Onları ısıtmak sana mı düştü, otursana."

Delialona cevap vermeden önüne döner ve eve girerken o ne kadar rahatsa Mark da o kadar rahatsızdır. Genç adam homurdanarak yerinden kalkar ve onu takip ederken Delialona göz ucuyla arkasına bakar.

"Gelmek zorunda değilsin, kimse sana bir şey yapmaz merak etme."

"Ben onlara değil sana güvenmiyorum. Sıcak evi de buldun, kalkar polisi ararsın falan. Ben yine de işimi sağlama alayım."

Delialona gülümseyerek *tabii* der ve eve girerken Mark da onunla beraber içeri girer. Küçük evin boş kalan her köşesinde döşekler ve battaniyeler duruyordu. Delialona, çocuklarını uyutan kadınların her şeyi teker teker gruplayıp yatakları kurduğunu görünce gülümser ve kadınların birine yaklaşarak battaniyelerden birini alıp alamayacağını sorar. Kadın onun ne dediğini anlamayınca Delialona herkesin aynı dili konuşmadığını da uzun bir süreden sonra fark etmiş, eliyle battaniyeyi işaret eder. Kadın gülümseyerek ona battaniyeyi uzatır, o sırada onları izleyen Mark'ı da görmüş, ona da bir battaniye çekip verirken Mark dalgınca teşekkür ederek uzatılanı alır. Onun akli battaniyeden çok mutfaktan gelen yemek kokusundayken Delialona güler.

"Sabret, az kalmış."

Mark başını sallayarak önüne döner ve yine Delialona'yla beraber dışarı çıkarken genç kadın köşede iki büklüm olmuş oturan adamın yanına ilerleyerek elindeki kalın battaniyeyi açarak onun sırtına koyar ve etrafına dolayarak ellerini adamın göğsüne bastırır.

"Hiç açma. Sıcak tutarsan daha çabuk iyileşirsin."

Adam başka dilde bir şeyler söylerken Delialona onun teşekkür olduğunu biliyor, düşüncelerin dilden daha ortak olduğunu anlayarak gülümser ve doğrularak Mark'a döner. Mark elindeki battaniyeyi açmış, Delia'nın önünde tutuyorken konuşur.

"Sabahtan beri titriyorsun."

Delialona itiraz etmeden battaniyeyi alır ve omuzlarına dolayarak iyice sarınırken hafifçe titreyerek tekrar eski yerine ilerler. Mark da onunla beraber otururken kapıda evin sahibi elinde dumanı tüten tabaklarla duruyor, gülümser.

"Yemekler hazır."

Adamın söylediğini anlayan da anlamayan da sıcak yemeğin kokusuyla ayaklanırken Mark arkasına bile bakmadan kalkmış, hemen tabaklardan birini alıp dönerken Delialona onun açlığına güler. Mark elinde tabakla gelmiş ama bir an neyle yiyeceğini bilmiyorken Delia, arkada kaşıkları getiren kadını gösterir. Mark koşturarak bir de kaşık alır ve tekrar yerine dönerken ilk lokmasını alıp ağzına götürmeden önce onu izleyen mavi gözlere bakar ve kaşığı ona uzatır. Delialona teşekkür ederek başını iki yana sallar.

"Sen ye, benim için de gelecek zaten, hadi."

Mark hiç itiraz etmeden yemeye başlarken Delialona serin havayı içine çekerek yemek yiyip ısınan insanları izler...

"Kızım?"

Delialona omzundan dürtüldüğünü hissettiğinde gözlerini açar ve iri adamı görünce oturduğu yerde doğrularak çatlamış sesiyle konuşur.

"Bir şey mi oldu?"

"Bütün kadınları içeri aldım, sen de gel içerde yat, geceleri soğuk olur."

Delialona bir an etrafına bakar. Geldiklerinden beri oturdukları bankta Mark kendi battaniyesine sarılarak çoktan uykuya dalmış, usulca horluyordur. Delialona başını çevirip göğsü ağrıyan adamın nerede olduğuna bakar. Onu da hala aynı yerde rahatsızca uyuyor bulduğunda bakışlarını tekrar iri adama çevirir ve fisıldar.

"Ben iyiyim, ama şu köşedeki adamı görüyor musunuz? Çok üşümüş, göğsünde de ağrısı var. Zatürreye çevirmeden sıcak görse iyi olacak."

İri adam başını sallayarak tekrar Delialona'ya döner ve gülümser.

"Adın nedir senin?"

"Delialona. Sizin?"

"Lawrance."

Delialona gülümseyerek çok memnun olduğunu söyler. Lawrance da memnuniyetini belirtirken bankta diğer köşede uyuyan Mark'ı gösterir.

"Kocan mı?"
"Arkadaşım..."

Lawrance başını sallar ve diğer adamın yanına gitmeden önce Delia'ya son bir kez fısıldar.

"Yine de üşürsen içeri gel, bir köşeye kıvrılırsın. Olur mu kızım?"
"Olur, teşekkür ederim."

Lawrance onun yanından ayrılp diğer adama ilerler. Delialona onların üşüyen adamın dilinden konuştuğunu duymuş, daha da gülümserken kendi battaniyesine sarılarak onların içeri girmesini izler. Kapının kapanmasıyla Mark irkilerek bir şeyler homurdanır ve başını çevirerek uyumaya devam ederken Delialona ona döner.

İşini sağlama alan adam şimdi horul horul uyuyorken yine de çantasına sımsıkı sarılmıştır. Delialona o ilaçların ne işe yaradığını gerçekten merak etmeye başlamışken bakışlarını tekrar Mark'ın yüzüne kaldırır. Onu ilk gördüğünden beri hafifçe çatık olan kaşlar şimdi rahat bir ifadeyle yukarı kalkmışken ağzı aralıktır. Delialona gülümseyerek uzanır ve genç adamın çenesini hafifçe ittirip ağzını kapatmasını sağlar. Horlama sesi o anda kesilirken Mark yine bir şeyler homurdanarak soluna, Delia'ya doğru döner ve başını kendi omzuna yaslamaya çalışarak uyumaya devam eder.

Delialona hala Mark'ı izliyorken bir an aklından Colm'un ne yapıyor olduğunu geçer ve o anda aslında neden burada olduğunu hatırlarken omuzlarından sarıp göğsünde tuttuğu battaniyeyi açarak bileklerindeki yara izlerine bakar. Yaraların açıldığı ilk andaki acıyı bir türlü hatırlayamıyor, o anda ne düşündüğünü de çok fazla kestiremiyorken sadece bir süre sonra bayıldığına içine düştüğü o hafifliği hatırlıyordu. Yavaş yavaş gözlerinin kapanmasını, sanki birisi onu ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor, sıcak bir yere götürüyormuş gibi usulca taşındığını hatırlıyordu. Huzurlu olduğu, yalnız olmadığı, acı çekmediği bir yere...

Delialona bir anda esen rüzgarla ürpererek battaniyeyi yine kendine sarar ve verandadan yüzüne vuran kısık ışıktaki parlayan gözleriyle geceyi izlemeye devam eder...

Delialona sabah gözlerini açtığında bankta uzanmış, başının altında da başka bir battaniye olduğunu görünce kaşlarını çatır. Nasıl böyle yattığını ve uykuya daldığını hatırlamıyor, esneyerek doğrulur ve etrafına bakınır. Dün gece burada uyuyan insanların hiçbirisi ortalıkta görünmüyorken Delia dönerek herkesin nerede olduğunu soracak olur, o sırada Mark elinde ince bir sandviçle gelip onun yanına oturur.

"Herkes yoluna gitti, sen de bir şeyler ye, biz de gideceğiz."

Delialona sandviçi alıp teşekkür eder ve başını eğerek evin tarafına bakarken Lawrance çoktan uyanmış, verandada oturduğu yerden Delia'ya el sallar. Delia da gülümseyerek iri adama el sallar ve sandviçinden küçük bir ısırık alırken Mark battaniyeleri iki kolunda toparlamış, çantasına hala sırtında, eve doğru gidiyordur. Lawrance ona battaniyeleri nereye koyacağını gösterir, Mark koyup geri geldiğinde iki adam el sıkışır. Delialona yolculuklarında onlara iyi şanslar dileyen adama gülümser ve oturduğu yerden kalkarken sandviçinden bir lokma daha alır.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa kapım hep açık, duydun mu Delialona?"
"Sağol Lawrance! Kendine dikkat et!"

Lawrance edeceğini söyleyerek onları uğurlar. Mark yine Delia'nın kolunu tutarak evin bahçesinden çıkarken Delialona onun yüzüne bakıyor, hafifçe gülümser.

"Neden beni bırakıp gitmedin?"

"Belim tutulmuştu. Sen polisleri aramadan yeterince uzaklaşmam dedim."
"Polisleri aramazdım."

Biliyorum. Çok soru sormadan yürüsen...

Delialona sesini çıkarmadan yürür ve sandviçini yemeye devam ederken Mark konuşur.

"Şehir merkezine ineceğiz. Oradan Dena'ya bir araba mutlaka buluruz. Burada arandığımızı sanmıyorum. Sen aranıyor musundur?"

Delialona ağzı dolu, sadece başını iki yana sallarken Mark memnun olmuş, yürümeye devam eder.

İkisi bir süre sonra şehir merkezine geldiklerinde insan nüfusu beş katına çıkmıştır. Her yerde bir şeyler oluyor, insanlar konuşuyor, koşuyor, iş yapıyor ya da eğleniyorken Delialona daha önce hiç görmediği tipten eski binalar görmüş, hepsini teker teker inceleyerek yürüyordur.

"Eski Dünya'ya benziyor."
"Buralar böyledir. Önüne bak."

Delia başını indirerek önüne bakar ve dikkatle yürürken Mark yol kenarında duran külüstür taksilerin birine ilerler ve açık cama elini koyarak içeri eğilir.

"Dena'ya iki adamı kaç götüürsün?"
"45 Lupa."

Mark bu sefer fiyatı beğenmiş, arka kapıyı açarak önce Delialona'yı bindirir, sonra kendisi de onun yanına geçip kapıyı çeker. Araba hareket etmiyorken Mark dikiz aynasından şoförle göz göze gelir.

"Bindik, gidelim."
"Önce para."
"Beni yarı yolda dışarı atmayacağını nereden bileceğim."

Şoför buna cevap vermez ve dikiz aynasından Mark'ı izlemeye devam eder.

"Önce para."

Mark yine bir şeyler homurdanarak elindeki çantanın ön gözlerinden birini açar. Delialona orada bir tomar para görmüş, ilgiyle kaşlarını kaldırırken Mark tomarın içinden 45 Lupa alıp şoföre uzatır. Adam alıp parasını bir yerlere koyar. Delialona o paranın nereye girdiğini anlamamış, kaşlarını çatarken şoför her şeyin hazır olduğunu anlayınca arabayı çalıştırıp gaza basar. Bozuk yollarda küçük sarsıntılarla devam edecek olan yolculuk başlarken Delialona iç çekerek başını solundaki pencereye çevirir ve dışarıyı izler...

Taksi hiç kimseyi yolda dışarı atmamış, birkaç saat sonra Dena'nın ortasındaki meydanda bir kenara çekerek yine dikiz aynasından arkadakilere bakar.

"Dena. Meydan."

Mark bildiğini homurdanarak kapıyı açar ve çıkarken Delialona da taksici adama teşekkür ederek diğer kapıdan çıkar. Kapılar kapandığı anda gaza basıp uzaklaşan arabanın ardından Delia ve Mark kalmış, Delia yine etrafını inceliyorken Mark üzerindeki siyah uzun kollu tişörtün sol kolunu sıyrarak saatine bakar.

"Lanet—"

"Ne oldu?"

"Geç kaldım, ne olacak."

Mark küfrederek bir oraya, bir buraya dönüyorken Delialona onu izliyordur.

"Nereye gideceksin?"

"Bu gidişle cehennemin dibine. Kabul edilebilir bir şey uydurmam gerek-LANET OLSUN!"

Mark sırtındaki çantayı yere atıp sağlam bir de tekme vururken Delialona kaşlarını kaldırmış, ilgiyle onun sinir buhranını izliyordur. Mark biraz daha dönüp dolaşıp çantayı bir kez daha itekler, sonra eğilip yerden alır ve hızla açıp içine bakar. Her şeyin sağlam olduğunu görünce çantayı tekrar kapatırken delinin onu izlediğini görür.

"Ne bakıyorsun!?"

"Bitti mi diye bakıyorum."

"Bitse ne olacak? Sen adamlarını atlattın, defolup gitsene artık."

Delialona etrafına bakınır, sonra kalkıp uzaklaşırken arkasındaki Mark da onu izliyor, kafasını kaşıyarak ne yapacağını düşünüyordur, tekrar deliye seslenir.

"BEKLE!"

"DEFOLUP GİDİYORUM!"

Delialona koşar adımlarla yürüyorken Mark da arkasından takip ediyordur.

"BEKLESENE!"

Delialona daha da koştururken Mark da koşmaya başlamıştır. İkisi Dena sokaklarında insanların arasından geçip koşuyorken Delialona bir köşeden sola sapar. Mark sırtarak onu takip ederken çıkmaz sokağa girdiğinde Delia'yı kollarını kavuşturmuş, onu beklerken bulur.

"Daha kaç kere önce hakaret edip sonra peşimden koşacaksın?"

"İşim düştüğü kadar."

"Ne işin düşmüş?"

"Beni yaralaman lazım. Tercihen bacağımdan."

Delialona kaşlarını çatarak önündeki delirmiş adama bakıyorken Mark gayet ciddi, açıklar.

"İşim kolay değil. Eranthe'de delinin teki peşime takıldı, o yüzden geç kaldım dersem beni öldürürler. Ama bir tarafım yaralanırsa en fazla temiz bir dayak yerim—"

"Mutlaka bir şey olacak."

"Olmak zorunda. Adamlar işlerini ciddiye alıyor."

"O ilaçlar ne işe yarıyor."

"Senin bilmemen gereken bir işe yarıyor. Benimle alakası yok, ben işimi yapar paramı alırım. Sen beni yaralayacak mısın onu söyle?"

"Şimdi, burada mı?"

Mark elbette hayır diyerek arkasını döner ve eliyle takip etmesini işaret eder.

"Nereye gidiyoruz?"

"Evime."

"Evine?"

"Evet."

"Ben senin evine gidemem."

Mark merakla kaşlarını çatarak arkasını döner.

"Neden? İki gece yollarda ve başka evlerin bahçelerin de kalıyorsun da evime gelmiyor musun?"

"O kaldığımız yerler hep tarafsız bölgelerdi, senin evin *senin*. Güvende hissedemem."

"Beni yaralamanı söylüyorsun sen hala güven diyorsun. Ayrıca deli olan sensin—"

"Hiç arkadaşın yok mu senin?"

"Yok."

Delialona direkt gelen cevapla bir an dururken şaka mı yoksa ciddi mi olduğunu anlayamaz. Mark gayet ciddi görünüyorken Delialona hafifçe gözlerini kısar.

"Soyadın nedir?"

"Wallace."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Olabilir..."

Delialona gülerek başını sallar, sonra Mark'ı geçerek önden yürürken Mark ve çantası da onu takip eder.

Kısa bir yürüyüşten sonra Mark ve Delialona yüksek bir apartmanın önüne gelmişlerdir. Mark cebini karıştırıp anahtarları arıyorken Delialona etrafını inceleyerek onu bekliyordur. Anahtarlar bir türlü ortaya çıkmıyorken apartmanın kapısı açılır ve neredeyse iki büküm olan yaşlı bir kadın titreyen elindeki bastonunu yere bastırarak kapıdan çıkar. Mark kadını gördüğünde koşturarak kapıyı tutar ve onun geçmesine yardım eder.

"Nasılsınız Miss Vauban?"

"Çekil önümden! Zaten yavaşım işimi daha da zorlaştırma! Sırık!"

Delialona elini dudaklarına bastırarak gülerken Mark bacağından bastonla ittirilerek kenara çekiliyordur. Miss Vauban bir lanet bakış da Delialona'ya atıp yavaş yavaş merdivenlerden iner.

"Sen necisin? Sırıgın sevgilisi misin? Sırık! Nereden çıktı bu kız?"

"Arkadaşım Miss Vauban."

"Çok ses yapmayın, yatağını da duvardan uzaklaştır. Anladın mı? Sen de duy kızım."

Delialona gülmemeye çalışarak başını sallar ve yaşlı kadının yolundan çekilerek onun geçmesine izin verirken Mark yine bir şeyler homurdanarak kadının arkasından bakıyordur. Delialona onun tuttuğu kapıdan geçip içeri girerken kadının kim olduğunu sorar.

"Ev sahibim. Çok iyi anlaşırsınız."

"Belli oluyor."

Delialona dönerek asansörlere gidecekken Mark onu kolundan çekerek aşağı inen merdivenlere döndürür.

"O kadar param yok."

"Alışkanlık, pardon."

İkisi merdivenlerden inip bodrum katındaki tek kapının önüne gelirler. Mark anahtarları sonunda bulmuş, çıkarıp kapıyı açar ve önce kendisi şöyle bir içeri bakar sonra Delialona'yı davet eder.

Odalara ayrılmamış, tek ve oldukça geniş alanın en uzak köşesinde tek bir kapı vardır. Açık kapı içerdeki küçük banyoyu gösteriyorken banyo dışındaki her şey büyük alana dağılmıştır. İki kişilik basit bir yatak, eski ama hala sağlam görünen deri bir koltuk ve küçük bir orta sehpa tek kişi yeterli bir yaşam alanı oluşturuyorken evin geri kalanı mutfak ve...

Silahlardan oluşuyordur.

Delialona arkasını dönüp bir duvar dolusu birbirinden değişik ölüm aleti gördüğünde kaşlarını kaldırarak o tarafa ilerler. Boyunun yarısı kadar büyük tüfekler, çeşit çeşit bıçaklar, büyüklü küçüklü tabancalar duvara asılıyken onlar için gerekli bütün cephane de yerde duran bir kutunun içinde kullanılmayı bekliyordur.

Mark sessizce gelip ellerini beline koyar ve silahlarına bakarken Delia da göz ucuyla ona bakar.

"Tüfekte mi vuracağım?"

"Bağırsaklarımı dağıtmak isteseydim olabilirdi. Bıçak vereceğim. Kurşunun nereye denk geleceği belli olmaz."

"Neden kendin yapmıyorsun?"

"Kendi kendimi mi keseyim?"

Delialona bu soru karşısında sessiz kalırken Mark onun bileklerini hatırlamış, çenesini kapatarak bir süre konuşmamayı seçer. Uzanarak küçük bıçaklardan birini alır ve elinde çevirerek arkasını dönerek evin içinde ilerler.

"Bu olur sanırım. Eranthe'ye gizlice sokulabilecek kadar küçük, hafif, keskin. Güzel. Eranthe'de delinin teki tam baldırımdan bıçakladı olacak. Muhteşem..."

Delialona da o tarafa gitmiş, Mark'ın bıçaklanacak yer aramasını izlerken genç adam sonunda düzgün bir nokta bulmuş, elini orada tutarak bıçağı Delia'ya uzatır.

"Başka bir yerime uzanmaya çalışırsan öldürürüm."

Delia başını sallayarak bıçağı alır ve Mark'ın elini çektiği noktaya bakar. Mark tam dikkatli olmasını söyleyecekken bir an sonra bacağına saplanan acıyla haykırarak yere çöker. Delia da onunla beraber çökmüş, küçük bıçağı sapladığı yerden hızla çıkarır ve bir kenara atar. Mark hala acıyla inliyorken Delia mutfak tarafına gelmiş, çekmeceleri açıp kapatarak temiz bir bez arıyordur. Sonunda bir köşede hiç dokunulmamış beyaz havlular gördüğünde hepsini alıp Mark'ın yığıldığı yere gider.

"KAÇIK!"

"Bıçakla dedin bıçakladım, sus şimdi."

Delia küçük havlulardan birini alıp ikiye katlar ve yaranın üzerine bastırırken Mark bir kez daha inler.

"Sıkı tut. Bu halde nasıl adamların karşısına gideceksin."

"Kanama durur durmaz çıkacağım—kahrolası, ölmem umarım."

Delialona ölmeyeceğini söyleyerek yine etrafına bakınır.

"Yarayı temizleyecek bir şey lazım. Su dışında neyin var?"

"Banyoda aynanın arkasındaki dolaba bak—çok acıyor bu beyinsiz yara. Çabuk."

Delia hızlı adımlarla banyoya gider ve aynanın arkasından dezenfektan olarak kullanılabilecek ne varsa alır ve tekrar odaya dönerken suratına doğrulmuş bir tabanca gördüğünde irkilir.

"Ne yapıyorsun Mark?"

"Kimsin sen?"

"Ne!?"

"KİMSİN SEN DEDİM!? ONLAR MI TUTTU SENİ?! KİMSİN!?"

Delia ellerini kaldırarak olduğu yerde dururken konuşur.

"Kimlerden bahsettiğini bilmiyorum. Kimse beni tutmadı. Adım gerçekten Delialona. Delialona Regan.

İstediğin yerde aratabilirsin—"

"GERÇEKTEN DELİ MİSİN!?"

"DELİ FALAN DEĞİLİM! KANIYORSUN!"

"BİLİYORUM!"

Delia suratına doğrulmuş silaha aldırmadan oraya ilerler. Namlu da her adımda onu takip ediyorken genç kadın yere eğilir ve havlunun bir tanesine elindeki şişelerden birini açıp boca eder, sonra uzanıp Mark'ın elini ve kanlı havluyu çekerek ıslattığı temiz havluyu bastırır. Mark acıyla dişlerini sıkarak elindeki tabancayı indirir ve uzanabileceği bir yere koyar. Delialona onu izliyorken Mark da acıdan daha da kararmış yeşil gözleriyle deli kadını izler...

Mark uyanık kalmak için kendini zorluyorken Delialona hala yarayı tutuyordur. Mark yarı aralık gözlerle başını eğerek bacağına ve onun etrafından oluşmuş kan gölcüğüne bakar.

"Saat kaç?"

"İki saat daha geç kaldın."

Genç adam inleyerek kafasını yanındaki yatağa yaslarken Delialona elindeki havluyu kaldırarak yaranın durumuna bakar. Oluk oluk kan akışı durmuşken tahmin ettiği üzere adam çabuk iyileşiyordur. Mark çabuk iyileşmesine rağmen kaybettiği kan yüzünden bitkin düşmüş, sürekli başının döndüğünden şikayet ediyordur. Bunların hiçbirini sesli söylememiş, Delialona iki saattir onun ne düşündüğünü dinliyorken her uykuya dalacağı anda evinde bir casusun olduğunu düşünerek tekrar uyanıyordu.

"Ben casus falan değilim. Uyumak istiyorsan uyu. Evde ağrı kesici var mı?"

"Gelecek—eve gelecekler."

Delia kirli havluları kaldırarak mutfaktaki tezgahın yanındaki çöpe atar.

"Kimler gelecek?"

"Onlar. Canıma okuyacaklar—tanrım, salak mıyım ben. Çok acıyor."

Delia onun başına eğilip yüzünü tutar ve zorlukla açık kalan gözlere bakarken sorar.

"Ağrı kesici var mı?"

"Var. Bulabilirsen..."

"Bulurum. Adamlar ne zaman gelecek?"

"Her an..."

delialona ona da başını salları ve kalkıp ağrı kesiciler için önce banyoya gider. Aynanın arkasındaki dolapta prezervatif dışında işe yarayan bir şey kalmamışken o dolabı kapatır. Eğilip lavabonun altındaki kapakları açar, orada da bir tane fare kaparı dışında bir şey bulamamış, banyoyu bırakıp mutfağına gider. Dolaplar teker teker açılıp kapanıyorken Delialona ara sıra Mark'ın ne yaptığına göz atıyordu.

"Bulamadın mı?"

"Arıyorum—buldum."

Delialona elindeki ilaç kutusunun üzerindeki son kullanma tarihine bakar. 1 haftalık bir gecikmenin kimseyi öldürmeyeceğini düşünerek içinden iki tane hap alır, bir bardağa da çeşmeden biraz su doldurup Mark'a götürür.

"Bardağı tut..."

Mark bardağı tutarken Delia ona ağzını açmasını söyler. Ağız açılınca Delia hapları onun dilinin üzerine koyar ve bardağı da kaldırıp dudaklarına götürür. Mark suyu bir dikişte bitirip bardağı da tabancanın yanına koyar. Aynı anda kapı yumruklanmaya başladığında Delialona hızla arkasını döner.

"Sen yerinden kalkma, arada inle. Deli olduğumu da bağırabilirsin, izin veriyorum—"
"KAÇIK!"

Delialona çok güzel diyerek doğrulur ve kapıya gidip hafifçe aralar.

İyi bir bahanen olsa iyi olur Wallace. Yoksa kurşunu kışının deliğine sıkacağım.

Delialona kapıdaki adamların suratlarını kocaman gözlerle izleyip hafifçe başını titretir.

"Kimsiniz siz!?"
"Asıl sen kimsin güzelim, Mark nerede—"
"KİMSİNİZ SİZ?! KİM! KİM!?"

Adamlar bir iki adım geri atarak bağırarak kadına bakıyorlarken Delialona kapıyı açık bırakıp içeri döner.

"BAHSETTİĞİN ARKADAŞLAR BUNLAR MI!? BANA BAK! CEVAP VER OROSPU ÇOCUĞU! BUNLAR MI!?"

Delia, Mark'ın sağlam bacağına bir tekme atar. Mark şaşırarak, onun ne yaptığına bakıyorken Delia onu bir kez daha dürttüğünde tüm gücüyle bağırır.

"KAÇIK KADIN! DOSTUM MIKE! YARDIM EDİN!"
"KES SESİNİ PİÇ KURUSU! BİRAZDAN BENİM ÜSTÜME BECERDİĞİN SÜRTÜKLER DE KAPIYA DAYANIR! PİSLİK HERİF!"

Kapıdaki adamlar yerde kanlar içinde yatan Mark'ı gördüklerinde yutkunarak bağırıp çağıran kaçık kadına bakarlar. Delialona onlara aldırmadan yerdeki bıçağı alır ve Mark'ın yanına eğilip saçlarından kavrayarak bıçağı boğazına dayar.

"Arkadaşlarına defolup gitmelerini söyle."

Mark yutkunarak kapıdaki iki adama bakıyorken pislik herifler kıllarını bile kıpırdatmıyordur.
"Mike-dostum—"
"GİTMELERİNİ SÖYLE!"

Mark, gözlerini kapatarak anlamsız bir şeyler bağırır. Delia da ona başka anlamsız şeyler bağırmaya başladığında adamlardan kısa boylu olanı içeri atılır ve yerdeki çantayı alıp diğer arkadaşını da ittirerek uzaklaşır. Mike onların arkasından bağırıyorken biraz sonra apartmanın kapısının açılıp tekrar kapandığı duyulduğunda genç adam yutkunarak boğazını kesmek için bekleyen kadına bakar. Delialona kapıya bakıyor, elindeki bıçağı tekrar yere bırakır ve kalkıp açık kalan kapıyı kapatırken Mark onu izliyordur.

"O çantanın içinde kaç bin Lupa vardı biliyor musun sen?"

"Binlerce Lupa senin hayatını kurtaracak mıydı?"

"Tanrım ben ne hata yaptım—NE YAPTIM DA BU BELAYI BAŞIMA VERDİN!? HA?! HA!"

Mark tanrısına söyleniyorken Delialona onun başında dikilmiş, bacağının altındaki kan gölünü işaret eder.

"Daha iyiysen birazcık hareket et. Kan kokusu rahatsız etmeye başladı."

"DEFOL GİT EVİMDEN!"

Delia boş gözlerle ona bakıyorken Mark kapıyı işaret eder.

"DEFOL GİT DEDİM!"

Delia yutkunarak bir iki adım geri atar. Mark bir kez daha defolmasını bağırdıktan sonra hızlı adımlarla kapıya gider ve açıp dışarı çıkarken kapı arkasından kapandığında Mark rahatlayarak kendini yere bırakır.

Mark yerdeki koyu kırmızı kan lekesine bakıyorken elindeki yarılanmış kağıt havlu rulosundan bir tane daha koparır. Ağırlığını sağlam bacağının üzerine verip döşemede kalmış son lekeleri de temizliyorken saatler geçmesine rağmen eve polis falan gelmemiştir. Kadın gerçekten deli olmalıdır.

"Kaçık. Ama hata sende gerizekalı. Önüne baksan—biraz dikkat etsen! Kahrolası sen de neden temizlenmiyorsun!?"

Mark tırnağıyla yerdeki kanların arasında yapışmış bir şeyi kaldırmaya çalışıyor, ama bir türlü başaramıyorken artık iyice inada bindirmiş, küfrederek kalkar. Elindeki kağıt havluyu lavaboya fırlatıp aynanın arkasındaki dolabı açar. Yirmi sene kadar daha kullanılmayacak gibi duran prezervatifleri bir kenara atıp jiletlerini koyduğu kutuyu arar. Bir sürü saçma sapan ıvır zıvır görmüş, ama her zaman içinde birkaç tane jilet olan küçük kutuyu bulamıyorken kapağı ittirerek küfreder.

"Bende zaten şans olsa! Eve hırsız giriyor ama çala çala jiletleri alıyor—"

Mark bir an eve kimin girip neden jiletleri çaldığını düşünür ve hemen sonra küfrederken sinirle güler.

"Kadın cidden deli. Zaten bir gün doğru düzgün biriyle karşılaşsam. Ev sahibi deli, patron deli, sokakta çarptığım kadın bile deli!"

Genç adam lavabodaki kanlı kağıt havluyu alıp çöpe atarken deli kadının kendini nasıl öldüreceğini düşünüyordur. Muhtemelen yine bileklerini kesecektir. Sokağın ortasında yapmamasını umarken nereye gitmiş olacağını düşünür. O gözlerle isterse cehenneme gitsin, mutlaka açık bir kapı bulacağını düşünürken biraz sonra gerçekten bileklerini kesip cehenneme gideceğini düşündüğünde içini garip bir rahatsızlık kaplar.

"Saçmalama. Kestiye çoktan kesmiştir zaten. Ceset bulmaya mı gideceksin? Otur oturduğun yerde—niye yemeğim yok benim!?"

Mark boş dolaba küfürler edip topallayarak yatağının yanına gider. İçeri girer girmez yastığının altına sakladığı bir tomar parayı çıkarıp ihtiyacı olan kadarını alır ve dönüp kapıya giderken yerdeki kan izine bir kez daha küfreder.

Apartmandan çıkıp gecenin ayazı suratına vurduğuda ürperen genç adam bacağını tutarak yavaş adımlarla yürüyorken köşeyi dönüp her zaman yemeğini aldığı küçük kafeyi görünce içeri girer. Her zamanki neşeli gürültü yine oradayken Luptex yerin dibine girse en son buradakilerin haberi olacak gibidir. Mark

camekanın ardındaki sıcak yemeklere bakarak ilerliyorken orada çalışan çocuklardan biri hemen onun işine koşturur.

"Bugün ne veriyorum Mark?"

"Kırmızı et. Yanında da ne istersen koy. Bir de altılı bira."

Çocuk tamam diyerek yemekleri hazırlıyorken Mark da parasını çıkarıyordur. Yanından geçen bir kadına tuvaletlere gitmesi için yol verir ve parayı camekanın yanındaki tezgaha koyarken az önce tuvalete giden kadının dehşetle haykırmasını duyduğunda o tarafa koşar.

Kadınlar tuvaletinde lavabonun köşesinde, bileklerinden akan kanın ortasında yatan Delialona'yı gördüğünde kapıda bağırarak kadını kenara iterek onun başına eğilir. Genç kadın çoktan kendinden geçmiş, gözlerinin altındaki morluklar belirginleşmiştir. Mark eğilerek başını onun göğsüne dayar ve kalbinin atışlarını duyduğunda tekrar doğrularak içeri bağırır.

"AMBULANS ÇAĞIRIN!"

"Bay Wallace?"

Mark, Delia'nın yatağının başında oturduğu yerden kalkıp arkasını dönerken hemşirelerden bir tanesi ona birkaç kağıt ve bir de kalem uzatır.

"Hastanın yakını olarak formlarını doldurmanız gerekiyor."

Mark teşekkür ederek alır ve tekrar yerine otururken önündeki yatakta bilekleri sarılı yatan kadına bakar, sonra dönerek formlara bakarken hasta adını yazar.

Delialona

Soyadı.

...

Mark tekrar başını kaldırıp uyuyan kadına bakar. Bir şeylerden kaçıp kurtulmaya çalıştığını biliyordu ve eğer söyledikleri doğruysa gerçek soyadı o formlara geçtiği anda her kim onu arıyorsa bulacaktır. Mark bir an iyilik mi yapsa, yoksa vazgeçip pislik mi olsa bilemezken saatlerdir başında oturduğuna göre çoktan pislik olma seçeneğini atmış gibi görünüyordu. Odada bekleyebilmek için bir de yakını olduğu yalanını uydurduğu için açık açık *Regan* yazarsa kadını onun kaçırdığını bile söyleyebilirlerdir. Genç adam aklına gelen ihtimalleri tartarak bir süre daha deli kadını izler, sonra formlara eğilerek soyadı kısmına bir şeyler uydurur ve geri kalan kısımları da aklına estiği gibi doldurmaya başlar.

"Miss? Miss Campbell?"

Delialona birilerinin konuştuğunu duyduğunda kendinin de bir şeyler mırıldandığını fark eder ve hızla gözlerini açarak karşısındaki beyazlı kadına bakar, sonra aynı hızla dönerek etrafını incelerken başı döndüğünde tekrar gözlerini kapatarak inler.

"Tamam, sakın olun. Güvendesiniz. Hastanedesiniz. Arkadaşınız da burada. Bay Wallace, sizi görmesi iyi olabilir."

Mark yatağın yanına yaklaşarak hemşireye bakar, sonra Delialona'ya dönerken uzanarak yavaşça genç kadının koluna dokunur.

"Delialona?"

Cevap olarak usul bir *hım* duyulurken Mark hafifçe öksürerek tekrar konuşur.

"Delialona, gözlerini aç lütfen."

Biraz sonra mavi gözler açılırken Mark kadının renksiz teninde bir anda parlayan iki mavi boncuğu görünce yutkunarak elinin altındaki kolu biraz daha güçlü tutar.

"Konuş, sesini duyalım."

"Mark?"

Mark hafifçe gülümser ve başını sallarken Delialona gözleri dolarak küçük bir sesle mırıldanır.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden beni kurtard—"

"Tamam tatlım, geçti, bitti..."

Mark yatağa oturarak Delialona'nın saçlarını okşarken daha fazla konuşmasına gerek olmadığını düşünür. Mark yanlarındaki hemşireye çok teşekkür ederek yataktaki kadının yüzünü okşuyorken Delialona gözlerini kapatarak başını çevirir. Evrende bir güç onun ölmesine izin vermiyor gibidir. Delia nedenini bilmiyorken yabancı bir adamın ona her şeyin geçtiğini fısıldamasına izin verir...

"Neden sürekli kendini kesiyorsun?"

Delialona duyduğu sert sesle gözlerini açarken Mark karşısında oturuyordu.

"Uyumuyorsun biliyorum. Soruma cevap ver. Neden kendini kesiyorsun ve neden sürekli benim ayağımın altında işler beceriyorsun?"

"Senin ayağının altında—"

Delialona yutkunarak kurumuş boğazını ıslatır ve lafına devam eder.

"Senin ayağının altında yapmıyorum."

"Neden yapıyorsun? Ne gerek var?"

"Senin anlayabileceğin bir şey değil."

"Dene."

"Neden merak ediyorsun? Defolup gitmemi sen istemedin mi? Şimdi de sen defol git."

Delia başını çevirerek diğer taraftaki duvara bakarken Mark oturduğu yerden kalkmış, yatakta Delia'nın yanına oturarak yüzünü tutar ve kendine çevirir.

"Merak ediyorum, anlat."

"Canım yanıyor."

Mark bir an oturduğu yere bakıp kadının kolunun üzerine oturup oturmadığını kontrol eder.

"Fiziksel olarak değil. Sürekli ruhum acıyor. Devamlı onların öldüğünü görüyorum. Tekrar tekrar, her seferinde daha da acılı, daha da gerçek. Dayanamıyorum artık. İim boşalıyor, kararıyorum. İstemiyorum artık."

"Kimlerin öldüğünü görüyorsun?"

"Annemle babamın."

Mark i çekerek susarken bir an düşünür. Regan. Oreon—

"Sen Edward Regan'ın kızı mısın?"

Delialona babasının adını duyunca gözleri dolarak başını sallar.

"Wusla Liharo da annen, değil mi?"

Delia ağlayarak başını çevirirken Mark yüzünü buruşturarak özür diler. En güçlü ruh özü uzmanlarından ikisinin kızına bakıyorken neden acı çektiğini anlamak zor değildir. İş ruh ve düşüncelere girince Mark bütün önyargılarını bir kenara koyup Delia'nın elini alarak kendi elinde tutar ve sarılı olan bileğine bakar.

"İlk seferde de engellendiğin için kaıyordun, değil mi? Bu sefer kimse sana karışmadan işi bitirmek için..."

Delialona cevap vermeden içini çeker ve başını biraz daha saklarken elini Mark'tan çekmek ister, ama genç adam bırakmaz.

"Biraz daha az insanın olduğu bir yere gidemedin mi? Ben bulmasam başkası bulacaktı. O zaman ne olacaktı? Ne yapıp eder senin kim olduğunu bulurlardı. O kadar kaçtın, tekrar oraya dönersen nasıl kendini ldreceksin? Nasıl bir daha öyle bir salaklık yapacaksın?"

Delialona son soruyu duyunca başını öfkeyle Mark'a çevirir ve elini sertçe kendine çeker.

"Yaşamadan anlayamazsın."

"Ben daha neler neler yaşıdım güzelim. İş bilekleri kesmekle bitmiyor. Bu zamanda intihar etmek kolay mı sanıyorsun sen? İntihar ettikten sonra görünmez olamıyorsan eninde sonunda bulunacaksın. Üstelik alışkanlık haline getirirsen seni bir tımarhaneye tıkarlar, o zaman istesen de lemezsin."

Delia bir şey söylemeden yine başını çevirir ve duvarı izlemeye devam ederken Mark biraz arkaya eğilerek onun bakışlarını yakalar.

"Bunu ikinci kez yaptığını söylememi ister misin? Bu civarda çok güzel tımarhaneler vardır, bir gider bakarsın—"

"Bay Wallace?"

Mark kapıya dönerken hemşire gülümseyerek onu biraz dışarı çağırır. Mark dönerek tekrar Delialona'ya baktığında mavi gözler de onu izliyordur. Mark hafifçe başını sallar ve yataktan kalkıp hemşireyle giderken Delialona onların arkasından kapanan kapıyı izler.

"Bay Wallace, arkadaşınızın neden kendine böylesine zarar vermek istediği konusunda bir fikriniz var mı?"
"Geçen sene ağır bir depresyon dönemi geçirdi, ama iyileşiyordu."

Mark'ın karşısındaki koltukta oturan doktor başını sallayarak not alıyorken Mark doğruları söylüyor ama isimleri ve olayların aslını gizli tutuyordur.

"Nişanlısını evrenler arası görevlerin birinde kaybetti. İki ay sonra evleneceklerdi. Olmadı."

"O süre içinde psikolojik bir tedavi gördü mü?"

Mark zerre kadar fikri olmadığı için vereceği cevaplardan hangisinin iyi ya da kötü olduğuna karar vermeye çalışır. Hayır dese, görmesi gerekiyor diyeceklerdir. Evet dese, bir daha görmesi gerekiyor diyeceklerdir. Ya da o kadar tedavi görmüş, ama işe yaramamış, hadi onu tımarhaneye atalım diyebilirlerdir.

"Görmedi. Ciddi olarak görmedi. Doktorlara verecek paramız yok, ama onun yanında hep ben vardım. Bugüne kadar çok iyiydi."

"Sizden sakladığı şeyler olabilir. Aynı evde mi yaşıyordunuz?"

Mark bir an tereddüt eder, sonra başını sallar. Doktor bunu da not alırken Mark alnını kaşıyarak kendini ne tür bir belanın içine soktuğunu düşünür.

"Hastayla ne kadar yakınsınız? Sadece arkadaş mı? Yoksa cinsel bir beraberliğiniz var mı?"

"Nasıl yani?"

"Miss Campbell'a seks yaptınız mı Bay Wallace?"

Mark ensesini kaşıyarak başını eğerken hafifçe sallanır.

"Bunu evet olarak alabilir miyim?"

"Yani, çok düzenli yapmıyoruz. Ama yapmışızdır. Bilmiyorum. Sarhoşken, belki..."

"Çok alkol alır mısınız?"

"Sadece bira. Çok içmem. Çok sık sarhoş olmam, ama olurum, yani siz de olursunuz heralde—bakın..."

Mark ellerini birleştirerek oturduğu yerde öne eğilir ve doktora biraz daha yaklaşır.

"Delialona'yı severim. Çok iyi bir arkadaşımdır. Hafif de aşık olduğum söylenebilir evet. Sonuçta çok zorlu zamanlarda beraberdik. İlişkimiz özel. Son birkaç gündür aramız çok iyi değildi—"

"Miss Campbell'a hiç şiddet uyguladınız mı?"

"Ne!? Hayır—kadın döven bir tip gibi mi duruyorum!?"

"Kimseyi suçlamıyorum Bay Wallace—"

"Güzel. Saçma sapan sorularınız bittiyse sevgilimi alıp gitmek istiyorum. Konuşmaya ihtiyacımız var."

Mark sonunda kadını sevgilisi de yapmış, daha fazla soru gelmeden ayağa kalkar ve o anda bacağının acısıyla yüzünü buruştururken doktor hala not alıyordu.

"Miss Campbell'ı haftada bir kontrole getirmeniz şartıyla yarın sabah taburcu edeceğim. Durumunda bir gelişme göremediğim takdirde korkarım ki başka prosedürler uygulamak zorunda kalacağız."

"Getiririm, tamam. Gidebilir miyiz?"

Doktor başını sallayarak kapıyı gösterir. Mark başka bir şey söylemeden ve olabildiğince az topallamaya çalışarak odadan çıkar ve derin bir nefes alarak elini saçlarından sokarken kafasını duvarlara vurmada önce biraz daha sabreder.

12 . KARAR

Verona

"Delialona konusunda bir gelişme var mı?"

"Ajanlar olumlu rapor veriyor efendim. Her şey yolunda. Eranthe'den Gia'ya giden araca binmiş, vardığında tekrar rapor alacağız."

Colm onaylayarak teşekkür eder ve istihbarat departmanından çıkarken saat başı gelen sahte raporlar sonraki zamanlar için de gelmeye devam eder...

Nisan, 7098

Luplex'te Temmuz 7097'den beri etkin olan olağanüstü halin bugün sona erdiği bildirildi. Halk tekrar evlerine dönerken bu süreç içinde evleri hasar gören evrendaşların masraflarının %60'ının Oreon tarafından karşılanacağı belirtildi...

Delialona elindeki gazeteyi kapatıp tekrar tezgahın üzerine bırakırken elindeki sıcak kahveden bir yudum daha alır. Mavi gözleri karşısındaki silah dolu duvarı izliyorken aklından son bir senenin hatıraları geçiyordur.

Verona'dan ayrılmak istemesinin sebebini kimseye açıklamamış, bir çok kez istediğini yapmayı denemiş ama her seferinde başarısız olmuştur. Mark onu o gün kurtardığından beri her hafta doktoruna rapor veriyor ve sadece birkaç haftadır evde yalnız kalmasına izin veriliyordur.

Mark yine ne yapacağını açıklamadığı işlerden birine gitmiş, o gün kapıda korkudan arkalarına bile bakmadan kaçan arkadaşları iki hafta sonra geri dönmüş, yeni bir iş için teklif getirdikleri anda Mark kabul etmiştir. Delialona ona başka bir iş bulması için ısrar etse de Mark ona doktorların her hafta için ne kadar fatura kestiklerini söylediğinde susmak zorunda kalmıştır. Tekrar kaçamıyordur, Mark izin vermediği için çalışamıyordur da...

Birkaç hafta öncesine kadar sabahtan akşama kadar Miss Vauban'ın gözetiminde oturmuş, yaşlı kadın dışardan aksi ihtiyarın teki gibi görünse de birkaç gün sonra artık Delialona'yı sevdiğinden midir, yoksa hakaret etmekten sıkıldandığından mıdır, daha kolay bir insan olmaya başlamıştır. Delialona hala Mark'ın ona verdiği parayı az bulsa da ikisi aralarında anlaşıyordur.

Delialona elindeki fincanı bırakıp bastonla vurulan kapıya giderken gülümseyerek Miss Vauban'a kapıyı açar.

"Günaydın Miss Vauban—"

"Kontrol etmeye geldim oranı buranı kesme diye, çekil önümden."

Delialona gülümseyerek çekilirken yaşlı kadın bastonuna dayanarak yavaş adımlarla içeri girer ve etrafa şöyle bir bakar.

"Sırık sana temizlik yaptırmıyor, değil mi? Yapar çünkü odun kafalı, bilirim onu ben."

"Yaptırmıyor Miss Vauban."

"Kendisi de yapmıyor belli—bana oradan bir bez, bir şey getir, hale bak ortalık tozdan görünmüyor. Durmasana kızım! Ben bastonumla kalkar gider alırdım çoktan, yürü!"

Delialona koşar adımlarla bir bez bulmaya giderken Miss Vauban onun arkasından dönüp köşede bucakta kesici bir şey var mı bakar. Delia birazdan elinde nemli bir bezle gelirken Miss Vauban ona ortadaki sehpanın üzerini işaret eder.

"Orayı sil bakayım sen—"

"Kendimi kesmiyorum Miss Vauban, merak etmeyin—"

"O kadarını sen bilmezsin ben bilirim, çok konuşma sil bakayım—dur önce getir bakayım kollarını."

Delialona gözlerini devirerek kollarını uzatır. Miss Vauban onun ellerini çevirerek bileklerinin içine bakar ve yaşlılıktan titreyen parmaklarıyla yara izlerinin üzerine dokunup iç çeker.

"Hele bir göreyim bunların kanadığını..."

"Yapmayacağıma söz verdim, değil mi?"

"Söz möz, ben anlamam. Görmeyeceğim. Ben ölüp gittikten sonra ne yaparsanız yapın—aman yoruldum, çekil önümden."

Miss Vauban bastonuyla Delia'yı ittirir ve gidip koltuğa çökerken yine ortadaki sehpayı işaret eder. Delia eğilip sehpanın tozunu alırken biraz sonra birkaç gündür duymadığı bir sesi duyar.

"Neden sen temizliyorsun? Neden evde değilsin Delialona?"

Delialona, Miss Vauban'a belli etmeden bakışlarını karşısındaki annesine kaldırır ve göğsündeki büyük yanığa bakmamaya çalışarak başını iki yana sallar.

"Baban da bizim yanımıza gelmeni istiyor. Neden eve gelmiyorsun bebeğim? Artık bizi istemiyor musun? Neden Delialona?"

Delia elindeki bezle beraber masayı tutar ve gözlerini kapatarak bir süre beklerken Miss Vauban işte bunu fark etmiş, oturduğu yerde öne eğilerek Delia'nın omzunu tutar.

"İyi misin kızım? Bak bakayım yüzüme..."

Delia derin bir nefes alarak döner ve Miss Vauban'ın kırışık yüzünde parlayan yeşil gözlerine bakar. Yaşlı kadın uzanarak onun elindeki bezi alır ve kolundan tutup yanına çeker.

"Kim demiş sen yalnız kalabilirsin diye? O doktorun da bacaklarını kıracağım, gel buraya, otur yanıma."

Delia itiraz etmeden koltukta onun yanına geçer ve başını yaşlı kadının göğsüne koyup gözlerini kapatırken Miss Vauban etrafta rahatsız ruhların olduğunu adeta hissediyor, çok eski bir duayı ninni gibi mırıldanarak güzel gözlü kızın saçlarını okşar.

Mark kilitli olmayan kapıyı açıp eve giriyorken koltukta uyuklayan ikiliyi gördüğünde kaşlarını çatır.

"Miss Vauban? Siz ne yapıyorsunuz burada?"

Yaşlı kadın Mark'ın bet sesiyle irkilerek uyanırken Delia da ona biraz daha sarılarak gözlerini açar. Mark ikisinin karşısındaki sehpayı otururken Miss Vauban bastonunu alıp onun koluna bir tane çakar.

"Sen bu kızı neden yalnız bırakıyorsun!?"

"Ne oldu!?"
"Bir şey olmadı Mark—"

Miss Vauban bastonunu bu sefer de Delia'ya kaldırmış, isyan eder.

"Ne demek olmadı!? Betin benzin attı. Yaşlıyız ama kör değiliz tanrıya şükür. Bana bak sırık—"

Sırık, başını koruyarak önündeki deli ihtiyara bakıyorken Miss Vauban bastonunu tehditkar bir şekilde kaldırmış, her emir verişinde çıkan tiz sesiyle konuşur.

"Bu kız yalnız kalmayacak! Sabah giderken, akşam gelirken bana haber vereceksin—"

"Miss Vauban iyiyim ben, gerçekten—"

"Sus sen! Ya bana haber ver ya da bir iş bul buna, kendini oyalasın. Evde oturmakla olmuyor. Bir şeyler görüyor bu."

Mark başına kaldırdığı elini indirirken Delia'ya bakar.

"Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey! Başım döndü biraz sadece—"

"Görüyor, ben biliyorum. Rahatsız bir şeyler var bunun etrafında, sen beni dinle sırık."

Sırık o andan itibaren Delia'yı bırakıp dikkatini Miss Vauban'a ve direktiflerine verirken Delialona iç çekerek onların yine kendisi için plan yapmalarını izler.

*I know there's a blue horizon,
Somewhere up ahead, just waiting for me,
Getting there means leaving things behind,
Sometimes life's so bitter sweet.*

"Starts With Goodbye", Carrie Underwood

Mark koltuğu çekerek kendi yatağını hazırlıyorken Delialona da pijamalarını giymiş, banyodan çıkıyordur. Her gece yatağı Mark'a teklif etmekten yorulmuş, bu sefer bir şey demeden örtülerin altına girerken Mark sorar.

"Bir şeyler gördüğünü doktora söyledin mi?"

Delia'dan ses gelmeyince Mark koltuğa yastığını bırakıp yatağa ilerler. Yavaşça oturarak Delia'nın üzerine eğilir.

"Hemen mi uykuya daldın—"

"Mark..."

Delialona olduğu yerde dönüyorken Mark biraz geri çekilerek ona bakar. Mavi gözler onu izliyorken usul ses konuşur.

"Eve dönmek istiyorum."

"Evdesin zaten, hangi eve?"

"Oreon'a..."

Mark başını sallayarak biraz daha geriler ve sonra yataktan kalkarken Delia iç çekerek örtüleri ittirip onun ardından kalkar. Eninde sonunda bunu söylemesi gerekiyordur. Sonsuza kadar burada kalıp kimseye yük olmak istemiyordur. Gerçi evdekiler de onu aramayı bırakmış, muhtemelen öldüğünü düşünüyorlardır. Eve döndüğünde mezarından çıkmış bir hayalet gibi karşılanacağını düşünüyorken yine de bir parçası artık kendini kandırmayı bırakıp geri dönmesini söylüyordur.

Delialona çıplak ayaklarla yürüyerek Mark'ın hazırladığı yatağın üzerine oturur ve genç adamın gözlerine bakarken Mark ona bakmıyor serdiği çarşafın kenarını köşesini düzeltiyordur.

"Ne zamana istersen bilet alırım. Oreon'u arayıp geldiğini söylemem, onu sen gidince yaparsın. Arıyorlarsa zaten sınırdan girdiğin anda alarmlar falan çalar—"

"Mark?"

"Evet?"

"Kızdın mı?"

Mark omzunu silkerek başını iki yana sallar. Neden kızacaktır ki? Bir senedir her şeyi bırakıp ona baktığı için mi? Ağladığı gecelerde sabah kadar sarılıp ertesi gün itildiğinde sesini çıkarmadığı için ya da aylardır ona dokunmak isteyip de salak gibi olmayan bir işareti beklediği için mi? Hayır, hiç de kızmamıştır.

"Neden kızayım? Burası evin değil. Sonunda dönecektin—"

"Ama hiç konusunu açmamıştım."

"Şaşırdım sadece, bir anda böyle bir karar. Gerçi iyileştin, evini istemen normal. Olağanüstü hali de kaldırmışlar, güzel zamanda gidiyorsun."

Delialona bir şey söylemiyorken Mark döner ve üzerindeki tişörtü çıkarıp bir kenara atar. Delialona onun sırtını izliyorken Mark ensesini kaşıyarak başını kaldırır ve bir süre pencereden içeri sızan ışığa bakar. Yataktaki mavi gözlüden hala ses gelmeyince iç çekerek ona döner.

"Seni sırf iyi kalpli olduğum için yanımda tutmadım. O kadar iyi kalpli olsaydım zaten melek olurdum, ama kanadım falan yok gördüğün gibi."

Mark kanatsız sırtını gösterirken Delialona gülümser.

"Sadece gözlerin çok güzel olduğu için de tutmadım."

Mavi gözler hemen başka bir yere bakarken Mark da rahatsızca boynunu ovarak yine pencerelere bakar.

"Senin burada olman hoşuma gidiyor. Deli ya da değil. Birinin bana ihtiyacı olduğunu bilmek, eve dönünce hep orada olan bir şey bulmak—köpek de alabilirdim tabii, ama aynı olmazdı."

Köpeğe aşık olsaydım biraz garip olurdu zaten.

Delialona bakışlarını bir anda ona çevirirken Mark da dönerek ona bakar.

"Zaten bilmiyor muydun? Neden şaşırdın?"

"Ama ben..."

"Sen bir şey yapmadın, hayır. Ben de seni kaçırmamak için hamle yapmadım. Bir senedir yanımda yaşıyorsun. Her gün bir nefes dibimdesin. Hassasın, ilgiye ihtiyacın var, masumsun, delisin... Başka ne yapabilirim? Kal desem kalacak mısın?"

Delialona cevap vermeden başını eğip ve dudaklarını kemirerek soğuk zemini izler. Mark az önce yere attığı tişörtünü alıp tekrar üzerine geçirir.

"Bu gece Mike'la takılırım. Miss Vauban'a haber veririm, birazdan senin yanına gelir—" "Gitme!"

Delialona ayağa fırlamışken Mark yarı yolda durur.

"Neden?"

"Gitme, gerek yok."

"Sana gerek yok gibi geliyor. Sen iki adım ötede uyurken ben rahat olamam. Hem tek başına daha iyi düşünürsün—"

"Düşünemem gitme Mark, lütfen."

Mark sinirle gülerek kafasını kaşır.

"Ne yapayım? Kalıp 'önemli değil, ben alışırım, sen ne istersen yap, ben kölen olurum' mu diyeyim—"

"Ben kölem olmanı istemiyorum!"

"Ama ben öyle hissediyorum! *Eninde sonunda gidecekmışsin*. Kıçımın kenarı! Hiçbir yere de gitmeyecektin! Bugün ne gördüysen ondan korkup kaçıyorsun! Ne güzel yaşayıp gidiyorduk!? Seni arayıp sormayan iki kıç kırık Oroen'lu için nereye gidiyorsun!? Ben ne oluyorum!? Hasta bakıcı mı!?"

"Mark—"

"Mark falan değilim ben! Hiçbir bok değilim! Ne istiyorsan yap. Yolda sana yardım edip sonra aşık olan bir adam daha bulur onu da terk edersen bana yolla. Birbirimize arkadaşlık ederiz. Yürürken de önüne bak!"

Genç adam kapıyı açıp çıkar ve arkasından da çarparken Delialona iç çekerek tekrar koltuğa oturur.

Tabii ki Mark'ın ona aşık olduğunu biliyordur. Akıl okuyamasa ya da her gün etrafından buram buram bir şeylerin döndüğünü hissedemeyen biri olsa bile açık açık anlaşılabilir. Hangi adam bütün hayatını bırakıp yolda çarptığı delinin tekini koca bir sene yanında tutacak kadar iyi niyetli olabilir?

Mark'ın dediği gibi, eninde sonunda gitmesi de gerekmiyordur. Her şey bugün olmuştur. Koca bir sene sürekli birileri onu bulup eve götürecek diye korktuktan sonra şimdi neden istemiştir bilmiyordur, ama sanki bugün her şey değişecek, Delialona da bunu kaldıramayacak gibi hissetmiştir. Mark yanına yaklaştığında, ona eğildiğinde... O anda bir şey yapması gerekmiştir. Alışmaktan, burada da bir şeylere tutunup sonra onları parçalamaktan korkmuştur, ama geç kalmıştır işte...

"Ben neden gidiyorum!?"

Mark bir hışımla tekrar eve girer ve kapıyı kapatırken anahtarları bir köşeye bırakır ve tişörtünü çıkarıp yere atarken Delia'nın üzerinde oturduğu yatağına ilerler.

"Oradan kalkmak için 5 saniyen var. 4..."

Delialona hala oturuyorken Mark ayakkabılarını da çıkarıp fırlatır.

"3..."

Delia hala kalkmıyorken Mark son iki sayıyı atlar, dizini koltuğa bastırarak oturan kadını belinden tutup kendine çeker ve dudaklarına eğilirken Delialona da gözlerini kapatarak onu karşılamış, birazdan sırtı koltuğa değdiğinde kollarını üzerindeki adamın boynuna dolar.

Mark onun bacaklarını kavrayarak beline dolar ve iyice üzerine eğilirken Delia'nın belinden sıyrılan pijamasının açıkta bıraktığı ten Mark'ın karnına dokunuyordur. İkisi hızlı nefesler alarak öpüşüyorken Mark

dudakları bırakıp altındaki kadının önce çenesini, sonra boynunu öpüyor, kokusunu içine çekiyorken elleri boynundaki kolları bileklerinden tutup başının üzerine kaldırır.

Delialona nefesini tutmuş, üzerinde yükselerek ona bakan adamı izliyorken Mark onun mavi gözlerine hiç bu kadar rahat bakamamış, şimdi içinden geldiği gibi iki derin denizi izliyordur. Delia bileklerinden birini Mark'ın ellerinden kurtarıp genç adamın beline koyar ve kendine çekerken parmakları güçlü adamın belinin kıvrımından başlayıp sırtının tam ortasından ensesine kadar çıkar. Mark aralık dudaklarından sıcak nefesini bırakıp gözlerini kapatırken Delia parmaklarının altında parıldayan noktaları görmüyor, başını kaldırarak genç adamın dudaklarına uzanır...

Ekim, 7099

Mark nefes nefese içeri girer ve elindeki çantayı yere bırakarak ellerini iki yana açar.

"KİM DAHA DELİ? HA? HA? KİM DAHA DELİ?"

Delialona onu görünce çığılı basar ve elindeki dergiyi fırlatıp yataktan zıplar, koşarak Mark'ın üzerine atlarken genç adam üzerine tırmanan delisini tutarak gülüyordur. Delialona onun başını tutarak geri iter ve dudaklarını bulup sımsıkı öperken Mark da onun kalçasını tutuyor, zevkle inleyerek elinin altındakileri sıkar. Delia kıkırdarak onun kucağından iner ve yerdeki çantayı açıp içindeki tomar tomar paralara bakar.

"TANRIM! ZENGİN OLDUK!"

Mark keyifle bir kahkaha atar ve dolaba gidip iki buz gibi bira çıkarır. Kapaklarını açıp nereye düştüğüne bakmadan yürür ve bir tanesini Delia'ya uzatır.

"Yapacağım dedim, değil mi? Söz verdim."

"Verdin—ah Mark..."

Delia birayı alır, sonra uzanarak tekrar Mark'ın dudaklarını öperken ikisinin heyecanı da biraz olsun durulmuş, öpüşleri yavaşlamışken Mark bira şişesini tutan eliyle Delia'nın belini kavramış, diğeriyle saçlarını okşayarak geri çekilir.

"Bir daha bilinmedik yerlere gitmek yok, Mike yok, hiçbir şey yok. Bitti."

Delia gözleri dolarak başını sallar ve başını Mark'ın boynuna saklarken Mark da yanağını onun saçlarına yaslayarak yerdeki paralara bakıyordur.

"Son yapacağım işin beni zengin edeceğini bilsem çoktan bırakırdım."

"Zengin olmadığımı için bırakmıyordun, şapşal."

Mark gülerek birasından büyük bir yudum alır ve kollarındaki güzellikle beraber çantanın başına eğilirken lastikle bağlanmış bir ruloyu kaldırıp Delia'nın gözleri önünde sallar.

"Yeni ev."

O ruloyu koyup yeni bir tanesini alır.

"Yeni araba."

Delia gülümseyerek dinliyorken Mark bir rulo daha alır.

“Keyif.”

Delia başını sallayarak bir rulo da kendisi alır.

“Yeni sevgili.”

Mark uzanarak paraları onun elinden alır ve elindeki şişeyi de bir kenara bırakıp Delia’yı yere yatırır. Delialona gülerek üzerine eğilen adama bakıyorken Mark onun boynunu koklayarak mırıldanır.

“Geri kalanı da o yeni sevgiliyi öldürecek katilin kefaleti.”

Delia *hmm*layarak gözlerini kapatırken Mark onun boynunu öperek gülümser, sonra dudaklarına çıkarken Delia’nın sıcak nefesi onu karşılar.

Aralık, 7099

“Beğendik, alıyoruz—”

“Mark!”

Delialona onları izleyen emlakçıya gülümseyerek Mark’ı kolundan tutar ve bir süre için uzaklaştırırken Mark gayet rahat, göz kırparak ne olduğunu sorar.

“Burası çok büyük değil mi?”

“Ne güzel? Değil mi? Kötü mü? Tamam başka yere gidelim!”

Delia gülerek elinden kaçacak olan adamı tutar ve tekrar geri çekerken Mark da gülümsüyordu.

“Gayet güzel. Yeri de güzel—”

“Parası da güzel...”

“Rulo rulo hayatım, *rulo rulo*...”

Delialona gözlerini devirerek onun kolunu ittirirken Mike dönerek emlakçıya gülümser.

“Alıyoruz evet, evrakları hemen hazırlayabilirsek çok güzel olur.”

Emlakçı kadın mutluluktan uçacak, kolunun altındaki bilgisayarı mutfaktaki tezgahın üzerine koyar ve derhal gerekli yerleri açarak Mark’ın önüne sürerken genç adam cebinden kartını çıkarıyordu. Delialona buzdolabına dayanmış, daha iki gün önce tek göz bir bodrum katında yaşayan adamın şimdi devasa bir dubleks ev almasını izliyordu...

Jüpiter

“Efendim, Delialona Regan’ın yeni kayıtları.”

Andre, ona uzatılan kağıtları alıp şöyle bir göz atar ve geri uzatır.

“Verona’ya bu ay rapor gönderildi mi?”

“Bu ay beklememizi istemiştiniz efendim. Gerçekçilik için.”

Andre başını sallayarak hatırladığını söyler ve adamına teşekkür ederek onu tekrar işinin başına yollar.

"Bay Marcell, bugün nasılsınız?"

Dorian cam kafesinin içinden Andre'ye bakıyorken kafesin dışındaki adam gülümser.

"İyisiniz, görebiliyorum—"
"Canın cehenneme."

Andre başını sallayarak arkasını döner ve kafesin karşısındaki masaya oturup gazetesini alır ve karşısında değil ateşi, küçücük bir kıvılcımı bile kontrol edemeyecek olan Ateşkiran'ın bakışlarına aldırmadan açıp okumaya başlar.

"Sizden sonra herkes mutlu görünüyor bay Marcell—ah bakın Luplex'teki parklar tekrar inşa edilmeye başlamış. Halbuki o kadar uğraştınız. Yazık olmuş..."

Dorian sesini çıkarmıyorken Andre diğer sayfaya geçmiş, gözleri satırlarda dolaşıyorken sakin sesi duyulur.

"Çok değil, en fazla 10 sene sonra işimiz bitecek bay Marcell. Sizi kullanmamıza gerek bile kalmayabilir. Miss Regan yeteri kadar ikna edici bir yem olacaktır. Yeter ki aradığımız üçüncü parça bulunsun, değil mi? Endişeye gerek yok, keyfinize bakın."

Ateşkiran'dan hiçbir tepki gelmezken Andre elindeki gazeteden sıkılmış, kapatıp yarı buruşturarak tekrar masanın üzerine koyar.

"Sohbetinize doyum olmuyor, ama yapacak işlerimiz var. İyi eğlenceler bay Marcell."

Andre odadan çıkar ve kafes hariç her yerin ışıkları kapanırken Dorian sesini çıkarmadan karanlığı izlemeye devam eder.

13. KAYIP

Mayıs, 7104 - Verona

Colm bugün eline gelen postaları almış, senelerdir her sabah yaptığı gibi odasına gidip zarfların arasından Delialona'ya ait olanları çıkarıp pencerenin yanındaki yerine kurulumuştur.

Bu seferki zarfın içinden iki fotoğraf ve kısacık bir mektup çıkmıştır. Fotoğrafların birinde Delialona, saçları ince örgülerle toplanmış koyu renk tenli bir kadının önünde oturmuş, yüzüne binbir çeşit farklı renk boyanın sürülmesini bekliyorken fotoğrafı çekene bakarak mavi gözleri parlayarak gülümsemiştir. Colm fotoğrafın arkasını çevirip tarih ve mekanın ne olduğuna bakar.

Mayıs, 7104. Gia yerlilerinin yıllık bereket festivali.

Colm hafifçe gülümseyerek diğer fotoğrafı alıp kaldırır. Bu sefer Delia gibi yüzü rengarenk boyanmış olan küçük bir çocuk ve yanında yine güzeller güzeli Delialona durmuş, ikisi de kameraya gülümsemiştir.

Mayıs, 7104. Puca ve ben.

Colm fotoğrafı tekrar çevirerek Delia'nın gözlerinin içine bakıyorken derin bir nefes alır ve dizinin üzerine bıraktığı ikiye katlanmış beyaz kağıda bakar. Genç adam yıllardır her mektupta görmek istediği 'dönüyorum' sözcüğünü bu sefer de bekliyor ve yine kağıdı açmaya korkuyordu. Her ne kadar Delialona'nın döneceğine inanmasa da, her ne kadar onu yalnız bırakacağına söz vermiş de olsa, her gün onun etrafında fark ettirmeden dolaşan ajanların yerinde kendisi olmak istiyordu. Bu fotoğrafları beraber çekirmiş olmayı, uzaklığını aklının bile almadığı farklı gezegenlerdeki yabancı insanların değil, kendisinin o gülümsemeyi görmüş olmasını diliyordu.

Genç adam dizindeki kağıdı kaldırır ve açıp sadece son satırına bakar.

*Sevgiler,
Delialona*

'Görüşürüz' değil, sadece 'Sevgiler'...

Colm mektubu doğru düzgün okumadan tekrar kapatıp fotoğraflarla beraber tekrar zarfa tıkar ve kalkıp her şeyi odada bırakarak dışarı çıkar, yaşamaya devam eder...

Dena

Delialona sabah karşı kalkmış, Mark'ı uyandırmamaya çalışarak salona gitmiş, sessizce güneşin doğuşunu bekliyorken oda yavaş yavaş aydınlandıkça genç kadının hisleri de uyanıyordu.

Altı yıl...

Altı koca yıl bu gezegende Mark'la yaşamış, ama evlenmemiş – hayır, yine kendine ait bir yaşam kurmamış, sadece zamanın geçmesini beklemiştir sanki. Mark'ı üzmemek için, sırf ona bir söz verdiği için kendini öldürmemiştir.

Ya da Mark'ın öyle düşünmesini istiyordu...

"Neden uyumuyorsun? Mutlu değil misin boncuk?"

Delialona babasının sesiyle başını karşıdaki koltuğa çevirir ve orada oturan, her şeyiyle babası olan hayale bakarken hafifçe gülümser ve fısıltıyla konuşur.

"İyiym baba, gerçekten..."

Edward başını sallar ve kollarını kavuşturarak arkasına yaslanırken Delialona yine başını çevirerek yavaş yavaş perdelerin arasından içeri sokulan güneş ışığına bakar.

Artık annesi ve babası onu ziyarete geldiklerinde yanlarına gelmesi için ısrar etmiyorlardır. Belki de Delialona artık onların varlığını benimsediği için orada ya da burada olmaları onlar için fark etmiyordur.

Ya da aslında Delialona artık gerçekten aklını yitirmiş, onların hala yanında olduğunu düşünüyordur...

"Delia—"

Delialona babasının telaşlı sesiyle bir anda içinden bir şey koparak başını o tarafa çevirir, ama Edward'ın çoktan yok olduğunu gördüğünde kaşlarını çatarak yerinden kalkar. O anda evin kapısı patlarcasına bir güçle açılarak içeri Delia'nın yüzlerini bile seçemediği bir sürü adam dolur. Mark'ın bağırması ve Delia'nın yarım kalan feryatları arasında çok kısa bir süre içinde ev tekrar yalnızlığına ve sessizliğine dönmüş, güneş boş eve doğarken Delialona Regan resmi olarak kaybolmuştur.

"Colm! Colm—"

Colm yarı yolda Flasler tarafından esir alınarak çekıştırilirken ikisi birlikte Claire'in ofisine girerler. Claire odanın solundaki duvarı kaplayan büyük ekrandaki siyah görüntüye bakıyorken Colm içeri girdiğinde yüzündeki dehşet ifadesiyle genç adama bakar. Colm kalbine bir ağrı saplanarak kraliçeye bakıyorken Claire başını hafifçe iki yana sallayarak bir özür mırıldanır ve elindeki kumandanın düğmesine basar. Colm bakışlarını ekrana çevirdiğinde bir anda karşısında çığlık atarak ağlayan Delialona'yı gördüğünde nefesini tutarak dişlerini sıkar.

Delialona çığlığının bastırılması için ağzını kapatan adamın ellerine direniyorken sonunda ağzı kapatıldığında onu bağlayan adamın sesi duyulur.

"Bay Pulvu, bu mesaj siz ve Oreon'daki arkadaşlarınız için özel olarak hazırlandı..."

Adamın sesi duyuluyor, ama yüzü bir türlü görünmüyorken Colm ancak onun takım elbisesini ve ceketinin kol uçlarından görünen parlak kol düğmelerini görebiliyordu. Takım elbiseli adam görüntüden çekildiğinde Colm tekrar ağlamaktan ve çırpınmaktan kendini parçalayan Delialona'yla göz göze gelir. Genç kadın kapalı dudaklarından ona bir şey söylemeye çalışıyorken takım elbiseli adamın sesi tekrar duyulur.

"...en kısa sürede Winona Larson ve Liv Ellen'i teslim alamazsak Miss Regan'ı bir daha görme şansınız olmayacak. Onu böyle hatırlamak isteyeceğinizi zannetmiyorum."

Adam elini uzatarak Delialona'nın saçlarını ensesinden tutar ve kafasını iyice geriye çekerek genç kadını bir kez daha bağırttırırken Colm kanı donarak Delia'nın sınıksız kapattığı gözlerinden şakaklarına süzülen yaşlara bakar.

"Video datasının arkasına saklanmış bilgilerden bizi bulmanın o kadar da zor olmayacağını tahmin ediyorum. Sizin gibi bir deha için saatler bile almayacaktır. Olur da eski nişanınızı tekrar görmek isterseniz

isteğimiz olan iki insanı bulduğunuz adrese teslim etmeniz yeterli olacaktır. Aptalca bir şey yaparsanız çalacağınız kapılar açılmayacaktır Bay Pulvu...”

Delialona kafasının tekrar ileri atılmasıyla sarsılır ve kameraya bakarak yaşlardan parlayan mavi gözleriyle bir şeyler için yalvarırken bir an sonra bakışlarının odağı değişir ve açık maviler saf bir dehşetle dolar. Genç kadının ciğerlerinden kopan boğuk bir haykırıyla görüntü kesilerek bir anda kararırken sonsuzluk gibi görünen siyah ekranla Colm da kendine gelmiş, başını elleri arasına alarak yavaşça yere eğilir ve dizleri üzerinde sert zemine otururken sanki ciğerine sert bir yumruk yemiş gibi iki büklüm olur...

7 Mayıs, 7104 – 19:43 - Oreon

“Karar verilmeden gelecek çizilmez, o yüzden de göremezsin, evet, biliyorum.”

Colm kapının dışından gelen sesi duyduğunda oturduğu yerde ayağa kalkar ve kapıya dönerken Ewan ofisine girer. İkisi göz göze geldiklerinde Ewan’ın arkasındaki kısa boylu, narin kadın, Winona da ortaya çıkar. Colm her ikisine de başıyla selam verir ve hemen ardından Ewan’ın arkasını dönüp geldiği gibi geri çıkışını görürken derhal arkasından atılır.

“Ewan! Delialona kaçırıldı!”

Ewan bir anda yerine çivilenmiş gibi durur, ama arkasını dönmezken az önce Winona’yla geldikleri asansörün kapıları tekrar açılarak Claire’in girmesine izin verir. Sarışın kadın karşısındaki kralın bakışlarını gördüğünde omuzları düşerek bir an arkadaki Colm’a bakar, sonra Ewan’a dönerek başını sallar.

“Doğru söylüyor—”

“Ne zaman?”

“Bir saat oldu. Haber sadece Verona’ya ulaştı. Duyar duymaz geldik. Flasler araştırma ekiplerinin başında—”

“Ewan duydu mu—Colm!”

Claire’in ardından koridora giren Latty, Colm’u görür görmez oraya koşturarak genç adamın boynuna atılır ve sımsıkı sarılırken Colm da onu tutarak Ewan’a bakmaya devam eder. Latty biraz sonra Colm’u bırakarak geri çekilir.

“Delialona’dan düzenli olarak haber aldığını sanıyorduk—”

“Hepsi kurmacaymış. Ajanlar altı sene önce Eranthe’deki görev yerlerinde etkisiz hale getirilmiş. Yerlerine geçenler biz gelirken teslim oldular. Adamlar yıllardır süren planlarını bitirdiler, şimdi de ödülleri istiyorlar.”

Latty büyük bir üzüntüyle Colm’un elini tutar ve arkasını dönerek Ewan’ın sırtına bakar.

“Ewan?”

Ewan hala sırtı dönük, sesini çıkarmadan düşünüyorken bir an sonra tekrar Claire’e bakar.

“Claire, sen benimle gel. Elinizde ne varsa bana da baştan açıklamanı istiyorum.”

Claire itiraz etmeden Ewan’ı takip eder ve genç adamın arkasından asansöre tekrar girerken hala yanında olduğunu söylercesine Colm’a bakar. Genç adam başını sallayarak onayladıktan sonra Claire asansöre biner ve kapılar kapanır.

“Claire Wesva de Veronique.”

Verona’yla olan veri alışverişi hattındaki güvenlik taraması kraliçenin sesini onaylayarak hattı açar ve şifre girimini beklerken Claire önündeki klavyeyi kullanarak şifresini girer. Biraz sonra kendi bilgisayarını açabilmiş, elindeki belgeleri sırasıyla açmaya başlar.

“Bunlar video datasına gömülü olanlardan çıkarılan adresin bağlantılı olduğu insanlar...”

Ewan ve Conrad ekranda beliren yüzlere bakıyorken Ewan hiçbirini tanımadığını söyler ve Conrad’a bakar, abisi de aynı şekilde tanıdık gelmediğini söyleyerek Claire’e döner.

“Çok fazla yer altında kaldık sanırım. Bu adamlar nereden türedi?”

Claire sırasıyla resimleri ve yanlarındaki kimlik ve sabıka bilgilerini geçiyorken hafifçe gülümser.

“Bunlar yer altı dünyasında tutunmaya çalışan küçük gansterler. Oreon’a ulaşan yıllık raporlar dışında sık sık sizin önünüze gelmiyor. Verona hepsiyle ilgileniyor. İlk bakışta hatırlayamam normal—bakın, mesela bu adam sığınaklarda olduğunuz dönemde halk arasında ayaklanmaları yürüten grubun başkanı, Paul Kroel.”

Ewan ve Conrad gösterilen resme bakıyorken toplantı odasının kapısı açılır ve Winona içeri girer. Odadaki yüzler ona döndüğünde Claire bilgisayarı bırakarak Delialona’nın özgürlüğü için istenen kadına bakar. Arkadaki Conrad hiçbir şey söylemeden tekrar ekrana döner ve bilgisayarın kontrolünü eline alırken onun yanındaki Ewan Winona’ya döner.

“Ne yapacağız?”

“Bilmiyorum. Bilsem görürdün zaten Winona—”

“Liv’i onlara veremezsin Ewan—”

“Liv’i kimseye vermeyi düşünmüyorum zaten...”

Winona’nın ifadesi donuklaşırken Ewan onun ne gördüğünü tahmin edebiliyor, ama rahatlatmak ya da daha kolay bir yol düşünmeyi aklından geçirmiyorken tekrar Claire’e döner.

“Claire, bu konuyu özel olarak konuşabilir miyiz?”

Claire onaylayarak kapıya doğru ilerler, genç kadın çıktığında Ewan Conrad’a tek bir bakış atar ve o da arkasından çıkar. İçerde kalan Conrad kapı kapandığında bilgisayarı bırakır ve şu anda bir yemden başka bir şey olmayan Winona’ya dönerek iç çeker...

14. GERİYE DÖNÜŞ

7 Mayıs, 7104 – 22:37

“Ewan, bunlar istediğin basın bültenleri.”

Conrad elindeki dosyaları masanın üzerine bırakıp Ewan’ın karşısındaki koltuğa oturur ve sakın bir an bulup azıcık gözlerini kapatacakken ofisin kapısı sakince vurulur. Conrad gözlerini açma zahmetini göstermezken Ewan da okuduğu şeyden başını kaldırmadan girilmesini mırıldanır. Kapı açılıp içeri sarı kafalı biri erkek, biri kız, iki güzel çocuk girer. Ewan masasına bir şey atılmamasına şaşırarak başını kaldırır ve kapının yanında dikilen çocukları görünce durur, bakışları hafifçe sola kayarak eşikte bekleyen Cuslov ve Calis’i gördüğünde elindekileri bırakır, yavaşça ayağa kalkar ve masanın etrafından dolanır.

“Uyan Conrad...”

Conrad gözlerini açarak başını kaldırır ve kapiya bakınca Calisleri gördüğünde hızla oturduğu yerden kalkar. Ewan çoktan Cuslov’un yanına gelmiş, tek bir kelime etmeden uzanır ve genç kadına sarılırken Cuslov da rahatlatarak Ewan’ı tutar. Onlar ayrılmayı düşünmüyorken Conrad ve Calis el sıkışıyor, çocuklar onları izliyorken odadaki sessiz anlaşıma binlerce kelimedenden daha çok şey anlatıyordur...

Latty çocuklarla beraber ortak odada oturuyor, ikizlerin televizyondaki her şeyi abilerine sormasını izliyorken etrafındaki usul mırıltıların ardında aklında büyük bir toplantı dönüyordur. Kraliçenin gözleri bir köşede tek başına kitap okuyan Liv’e takıldığına içinden bir şeyler kopar. Mavi gözleri satırlarda dolaşan güzel kız bir sayfa daha çevirirken Latty onun zerafetini ve saflığını izliyor, onun içinde olduğu tehditleri düşündüğünde onu biraz daha korumak, saklamak istiyordur.

Liv okuduğu sayfanın yarısında başını kaldırıp parlak mavileriyle kapı tarafına bakar ve içeri gireni gördüğünde kitabını kapatır. Latty de onu görmüş, yavaşça arkasını döner ve kapıdaki Lucinda’yı görünce oturduğu iskemlenin kollarına tutunarak ayağa kalkar, bir saniye için gördüğü şeyin gerçek olup olmadığını düşünür ve o anda Lucinda hafifçe gülümseyerek ellerini kaldırdığında bu Latty için yeterli olmuş, o an içinde atılarak Oreon’un annesine sarılır. Lucinda gözlerini kapatarak Latty’i tutar ve saçlarını okşayarak sarılırken Kraliçe, yıllardır zor zamanlarda yanında olmuş olmasını dilediği kadına sokulur. İkisi de farkında olmadan ağlıyorken odadaki çocuklar sadece resimlerden gördükleri büyük anneyle, Latty’nin buluşmasını meraklı bakışlarla izliyordur.

Büyükler yine ciddi meseleleri konuşmak için uzaklaşmışken çocuklar ortak odada kalmış, yeni gelen iki üyeyi de karşılarına almış, sadece bakışıyorlardır.

“Annem küçükken ikimizin çok iyi anlaştığını söylemişti. Hatta üçümüzün, Nicole de bizimle berabermiş...”

Faye açık yeşil gözleri parlayarak Liv’e bakar ve hafifçe gülümser.

“O zamanlardan bir şey hatırlıyor musunuz?”

“Fotoğraflarımız var—hatta bazılarında Nicole’le ikiniz çok benziyorsunuz, öyle değil mi Nicole?”

Nicole çok hatırlamıyor, ama arada gariplik olmasını da istemiyor, başını sallar.

“İkimiz de sarışınız.”

Faye gülümseyerek uzun at kuyruğunu omzundan öne alırken Jonathan sorar:

"Sen bizimle yaşıtsın, kardeşin?"

Faye yanındaki sarışın ufaklığın elini tutar.

"Dante de sekiz yaşında."

"Biz yaşıtlız!"

Brittany derhal şakıyarak yanındaki Kenda'yı da dürter ve 7096 kuşağına bir üye daha katıldığını kaş göz hareketleriyle anlatırken Kenda sorar:

"Artık burada mı okula gideceksiniz?"

Faye ve Dante bilmediklerini söyleyince Adia üzüntüyle konuşur.

"Keşke gitseniz. Biz çok eğleniyoruz—"

"Kötü adamlar okulumuza gelip bizi kaçırmaya çalışmadığı zamanlar tabii—"

"Beth neden öyle diyorsun!?"

Bethany 'yalan mı?' diyerek kurbağalar arasındaki risk haritasını da gözler önüne sermiş ve gayet rahat, tekrar yerine kurulmuşken sohbetin en gergin anında grubun en küçüğü, Lucas, çekiştirerek getirdiği oyuncak sandığını herkesin ortasına koymuştur.

"Oyun oynayalım o zaman."

"Aklın fikrin oyun—"

Nicole ayağının ucuyla dibinde oturan Jonathan'ın bacağını ittirir.

"Sanki sen hiç oynamadın Concon—"

"Bizim sandığımız mı vardı kızım? Taştan oyuncak yapardık biz."

Nicole 'tabii'lerken Liv gülerek Lucas'ın ona layık gördüğü oyuncacı ufaklığın elinden alıyordur. Faye ve Dante henüz izleme ve öğrenme aşamasındayken Lucas onların eline de iki araba bırakır.

"Siz kardeşsiniz, aynı şeyi alın. Benim kardeşim yok."

Faye gülümseyerek oyuncacı alır ve diğerini de Dante'ye verirken Lucas sandıktan çıkardığı bir tavşanı Kenda'nın kafasına atar. Kenda'nın saçlarının dağılıp yüzüne yapışmasıyla ölümüne kovalamaca başlarken kurbağalar alt kattaki soğuk toplantı odalarından habersiz, oyun oynarlar...

*I'm in love with a girl, who's in love with the world, though I can't help but follow.
Though I know some day, she is bound to go away, and stay over the rainbow.
Gotta learn how to let her go.
Over the rainbow...*

"Keep It Loose, Keep It Tight", Amos Lee

Ekim, 7114

Liv önündeki aynadan soluk yüzüne ve titreyen ellerine bakıyorken az önce bir can vermiş, şimdi de bir tanesini alması gerekiyordur. Masmavi gözler tekrar aynadaki yansımalarıyla çakışırken genç kız artık bekleyemeyeceğini biliyor, gözlerini kapatarak ortadan kaybolur.

Mavi gözler tekrar açıldığında Liv kendini kurak toprakların ortasında bulmuş, buraları tanıyor gibi yürümeye başlar. Birkaç adım sonra önünde aradığı can belirirken Dorian ve Liv birbirlerine bakarlar.

"Tam zamanında—"

"Dorian—"

Dorian işaret parmağını dudaklarına götürerek genç kıza sessiz olmasını söyler. Liv dudaklarını kapatarak dolmuş gözleriyle önündeki adama bakarken o adam ona yaklaşır ve sıcacık elleriyle genç kızın yüzüne dokunur.

"Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum..."

Liv usulca başını sallayarak sadece yüzünü değil, tüm ruhunu genç adamın ellerine bırakmış, parlayan gözleriyle önündeki Ateş'e bakar.

"Yapmak istemiyorum..."

"Biliyorum, ama yapmak zorundayız. Geriye kimse kalmadı Liv. *Hiç kimse...*"

Liv acıyla gözlerini yumduğunda sıcak göz yaşları Dorian'ın ellerinin üzerine süzülür. Ateşkiran önündeki masumiyetin dudaklarına uzanıp ateşini yaşama dokundururken Liv sanki onun aleviyle uyanmış, kollarını genç adamın boynuna dolayarak onu kendine çeker. İkisi son defa öpüşerek birbirlerinde asılı kalırken dudakları birbirinden ayrıldığında bakışlar tekrar bir diğerini bulur.

"Önce sen..."

Liv acıyla bir ses çıkararak tekrar Dorian'a sarılır ve titreyen elleriyle genç adamın sırtına tutunurken Ateşkiran, sevgilisinin saçlarını okşuyor, tanıdığı kokuyu içine çekiyordur. Bir daha bu saçlara ne zaman dokunacağını bilmeden ellerini ayırırken biraz sonra içindeki yaşamın çekildiğini hissederek Liv'in omuzlarına tutunur. Liv onun ellerinde öldüğünü biliyor, ağlayarak bir şeyler söylüyorken Dorian kulaklarındaki uğultu dışında hiçbir şey duymuyordur. İkisi ayrılarak tekrar göz göze geldiğinde Ateşkiran ilk defa üşüyor, dudaklarının arasından kendisinin bile duymadığı bir sesle konuşur:

"Seni bulacağım..."

Liv ağlayarak başını sallarken biraz sonra ikisi beraber yere oturduğunda Dorian yutkunarak gözlerini kapatır ve yaşamını sahibine geri vererek son nefesini bırakır. Liv onu bırakması gerektiğini biliyor, ama bırakırsa bir daha dokunmasını yasak olacağı fikrini aklı almıyordur.

Genç kız zorla parmaklarını soğuk bedenden söker ve kuru toprakta gerilerken ateşten bulutlar gökte toplanmaya başlamış, sıranın onda olduğunu söylüyordur. Liv mavi gözlerini yerdeki cansız bedenden ayırmadan toprağa tutunur ve biraz sonra gözleri boşlukta bir şeye takıldığında bakışları usulca solarak bedeni kuru toprağa düşer ve genç kız bir daha nefes almaz...

7 Mayıs, 7104 – 23:07

Winona kollarını kendine dolamış, oturduğu yerden sessizce odadaki Ateşkiran'ı izliyordur. Bir an sonra yataktaki adam, birisi göğsüne sağlam bir yumruk indirmiş gibi irkilerek uyanırken Winona da kollarını çözerek elini acil durum düğmesine götürür, ama basmadan bir süre bekler. Ateşkiran derin nefeslerle

etrafına bakıyor ve nerede olduğunu anlamaya çalışırken biraz sonra cam odadaki Winona'yla göz göze geldiğinde yutkunur, onu izleyen zaman gezgini de gözleri büyüyerek elini düğmeden çeker.

"Dorian?"

"Neden buradayım?"

Dorian üzerindeki hastahane önlüğüne bakar ve kollarına bağlı olan kordonları çıkarıp atarken Winona da olduğu yerde ayağa kalkmış ellerini cama yaslayarak odadaki adamla konuşur:

"Sen misin? Liv—ama çok erken..."

"Ben burada olmayacaktım, dışarda olacaktım, neredeyim Winona?"

"Olman gereken yerden 5 sene geridesin."

Dorian yatakta oturur duruma gelmiş, etrafına bakıyorken Winona ona bakarak gülümser.

"Sakin ol, ben gidip diğerlerine haber vereceğim."

"Beni bekliyorlar mıydı?"

"Bir şey bekliyorlardı evet, ama sen olduğunu hiç söylemedim. Orada otur, sakın odadan ayrılmaya çalışma, tamam mı?"

Dorian hala etrafını inceliyorken başını sallar. Winona heyecanla dönerek cam bölmeden çıkar ve koridorda koşturarak diğerlerinin yanına giderken ellerinin tersiyle gözlerinden akan yaşları siler.

Başarmışlardır...

"Dorian'ı bu zamanda da içeri boşaltıp bize yolladıkları için benim bildiğim noktada bir değişme olmuş olmalı, erken geldi, ama geldi—"

Winona, suratının önünde kalkan bir elle susarken Ewan diğer eliyle de başını tutuyor, sakince sorar:

"Şimdi sen bana, Dorian'ın, şu anda sadece on yaşında olan Liv'e aşık olan Ateşkıran'ın hem kendini, hem de Liv'i öldürüp—"

"O yapmadı Liv yaptı—"

"Düşünce zincirimi bozma!"

Winona 'peki' diyerek sessizce beklerken diğer herkes Ewan'ın arkasında durmuş, bir köşeden mantıklı bir nokta yakalamayı umuyordur.

"İkisi de bir şekilde kendi canlarını feda edip Dorian'ı buraya yollayarak—"

"Dorian Maynard'a saldırdığı ilk andan beri zaman içinde serbest, ama kendini tekrar bulabilmesi için ölmesi gerektiğini yeni keşfetmişti—"

"Liv neden öldü o zaman!? Onu korumaya çalışmıyor muyuz!?"

Ewan'ın sesiyle içi titreyen Andrea yaşlı gözlerle Winona'ya bakıyorken kızının ne zaman iyi olacağını duymak istiyordur. Winona, Toprakkıran'ın beklentisini biliyor, umutla gülümseyerek ona bakar.

"Liv iyi olacak, *artık* iyi olacak—"

"Bizi daha kaç kere kandıracaksın?"

Bütün gözler Conrad'a döndüğünde Winona'nın da gülümsemesi solmuş, suçlu bir ifadeyle Conrad'a bakar.

"O zaman hakkında size açık açık bir şey söyleyemezdim."

Conrad gülerek 'tabii' der ve ellerini açarak sanki evrenin en eğlenceli hikayesini anlatıyormuşçasına bir heyecanı taklit ederek şu ana kadar ne çok kandırıldıklarını anlatmaya başlar.

"Önce bütün Elementkırınların evrenin sonunu getirmesi vardı, tamam dedik. A-a bir baktık evrenin sonu falan gelmiyor! Dorian'ı kandırdılar ondan oldu dedin ve senelerdir hala o iki boncuk gözünün bir türlü göremediği kızı arayacağını söyledin, peki dedik. A-a bir baktık Dorian kapımızda belirdi! Neymiş, Liv'e aşık olacakmış. Biz köşe bucak Liv'i Dorian'dan kaçırmışken, ki bu zaman içinde senin *hala* o üçüncü kızı bulamamandan bahsetmiyorum bile..."

Winona bakışlarını odadaki yüzlerde gezdirirken herkesin Conrad'ın yanında olduğunu biliyordur, sessiz kalmaya devam eder. Bu arada Conrad hikayenin en heyecanlı yerine gelmiş, Winona'ya doğru bir adım daha atarak onunla yüz yüze gelerek konuşur:

"Biz kaçarken bir gün bir baktık *a-a* Dorian yine Dorian olmuş! Hem de *yine bizim bilmediğimiz* bir zamandan çıkan bambaşka bir Dorian olmuş! Üçüncü kızın da birazdan kapıdan gireceğini söyle de rahatlayalım, ha, ne dersin!?"

Zaman gezgini başını iki yana sallarken Conrad geri çekilerek ellerini öfkeyle iki yana açar ve odadakileri gösterir.

"O kadar çok şey biliyorsan bize neden ihtiyacın var ha!? Neden!? Nasılsa bize gerçekten bir şey söylemiyorsun!"

"Her beş senede bir bunu mu tartışacağız?"

Conrad ve diğerleri Latty'e dönerken genç kadın Conrad'a bakıyor, kavuşturduğu kollarını açarak konuşur:

"Bize ihtiyacı var, çünkü bizi koruyor. Bize ihtiyacı var, çünkü ne oluyorsa bize oluyor. Sürekli Winona'yı hırpalayarak bir yere varamayacağız, anlamıyor musunuz?"

"Sen onun tarafında mısın—"

"Ben taraf tutmuyorum! Sadece, kavga etmek ya da birbirimizi suçlamak yerine elimizde olanlarla bir şeyleri değiştirmeye çalışalım diyorum..."

Conrad ellerini beline koyarak önüne dönerken Latty diğerlerine bakarak konuşur.

"Winona'nın haklı olduğunu söylemiyorum, ama o olmadan buraya kadar gelmemiz de imkansızdı. Hepimizin çocukları ve ailesi bugün güvendeyse bu sadece Winona bize önümüze çıkacak çukurları gösterdiği içindir. Herkesten önce senin ona minnettar olman gerekiyor Conrad. Kızını sana o geri verdi."

Conrad bunu duyunca kalbi durarak bir an Sienna'yla göz göze gelir. İkisi de bir şey söylemeden tekrar bakışlarını kaçırmışken Kraliçe sonunda kendi ekibini bırakmış, Winona'ya döner.

"Şimdi düşünmemiz gereken şey Delialona. Onun için ne yapacağız?"

"Dorian onu kurtarabilir. *Bu Dorian* başarabilir."

"Dorian'ın Andre karşısında gücü olmadığını sanıyordum. Negatif Nötr?"

"Dorian'ın geldiği zaman hakkında bilmeniz gereken daha çok şey var. Bunlardan en önemlisi o zamanda yıllarca sizin yanınızda yaşayan Dorian, yani Pozitif Ateşkırın yenilmemişti. Bu zamanda olan Negatif Ateşkırın nasıl Pozitif'inin güçlerini aldıysa benim zamanımda da Pozitif, Negatif'in gücünü aldı—"

"Liv'in aşık olduğu adam *bizim* Dorian'ımızdı..."

Winona, Sienna'ya dönerek başını sallar ve bakışları odadaki diğerlerinde dolaşarak konuşur:

"Size zamanlar içinde olan herhangi bir şey için haber verdiğimde o zamanın olay zincirini etkileme riskim var. Siz fark etmiyorsunuz ama zamanlar her an değişiyor. Latty'nin de deyimiyle size gösterdiğim her çukur ardında beş tane yenisini getiriyor. Benim zamanımdan size hiç bahsetmedim çünkü o bizim güvencemizdi. Orada çukur olmasına izin veremezdim. Dorian ve Liv kendilerini feda etmeye çok kolay karar vermediler. Bu bir günde olabilecek bir şey değildi—"

"Neden bu kadar zorluk yaşatmaktansa Dorian'ı o zamandan alıp buraya getirmedin?"

Winona bu sefer de Scott'a dönerek cevaplar:

"Bir zamanda iki eş varlık aynı anda varolamaz. Büyük zaman çöküntülerinin en önemli sebeplerinden biridir bu. Dorian'ın bu zamanda varolabilmesi için diğer zamanda yok olması gerekiyordu—"

"Peki ya Liv? O neden..."

Babası kızının öldüğünü söyleyemiyorken Winona onu anlayarak cevaplar:

"Liv'in gücü yaşam *vermesi*. Dorian'ın canını aldığı anda Tanrıların onu cezalandıracağını biliyordu—"

"Dorian kendi kendini vuramaz mıydı? Sen öldüremez miydin? Neden Liv?"

Winona bu sefer Andrea'ya dönerken başını iki yana sallar.

"Dorian'ın kendini feda etmesinin tek sebebi güçlerini ele geçirdiği Negatif'in zaman içinde serbest olabilmesi ve bu şekilde isterse kendini tekrar bulabilmesiydi. Bu şekilde kendini bulması için de ruhunun özgür olması gerekiyordu. Bir can ancak tanrılar ya da onlara eş güçler tarafından alınırsa özgür olabilir. Dorian bir bakıma kendi ecelini kendisi yarattı. İntihar etmedi, öldürülmedi de... Liv'in gücü tanrılara eşti. Can almasının cezaları vardı, ama yasak değildi. Kendisinin de öleceğini biliyordu—"

"Biz neredeydik!"

Winona bu soru karşısında sessiz kalmayı tercih ettiğinde Andrea elini ağzına kapatarak arkasındaki Scott'a yaslanır.

"Sizi üzmem istemiyorum Andrea, ama buraya ilk geldiğimde size Elementkırımlar ve Tanrılar arasında geçecek bir savaştan söz etmiştim. Doğruydum, o savaşı *biz* yaşadık. Aradığım o üçüncü kız da ele geçirilmişti. Boyutlar, güçler, *her şey* birbirine girdiğinde o kız da öldü. Başka bir zamanda tekrar doğuşunu beklemek, olacakları engellemek için zaten kaybedilen cephede biz kendimizi feda ettik..."

Winona iç çekerek susar, ne onları, ne de kendisini daha fazla üzmem istemiyor, yıllar önce verilen bir kararın karşısında söz verdiği gibi Liv'in isteklerini yerine getiriyor ve onun ailesini korumaya çalışıyordu. Zaman gezgini tekrar Latty'e dönerek Delialona için ne yapacaklarını açıklar.

"Andre, Dorian'ın geri döndüğünü bilemez. Elimizdeki bütün elementkırımları engelleyecek kadar gücü var, ama onun karşısına öldüğünü sandığı Pozitif Ateşkırımla çıktığımızda hiçbirimize dokunamaz. Beni ve Liv'i teslim almak için geldiğinde Dorian onun icabına bakacaktır."

Latty başını sallayarak Ewan'a döner ve bakışlarıyla bir cevap beklerken Ewan'ın yaptığı tek şey elini sallayıp gitmelerini söylemek olduğunda Latty gülümser...

"Adres bu..."

Ewan kağıdı alıp cebine atarken Colm onun yanındaki Dorian'a bakıyordu. Ateşkırımlar, Ewan'ı izliyorken Colm'un bakışlarını hissedince ona döner.

“Size zarar veremem, ikizler var.”

İki Pozitif Ateşkiran Nötr’ü olan Adia ve Bethany annelerinin yanına biraz daha sokulurken Latty kızlarının saçlarını okşayarak Dorian’a bakar.

“Onlar olmasa da zarar vermeyeceğini biliyoruz, Dorian.”

Dorian yıllardır usul sesini duymadığı Latty’e başını sallarken Ewan kolundan tutup sıkıldığında gerçekliğe döner.

“Yürü Marcell. Beni nasılsa öldüremezsin—”

“Kimseyi öldürmek istemiyorum, çocukları korkutma.”

Ewan onun çocuklar derken sadece Liv’i kastettiğini gayet iyi biliyor, yorum yapmadan Dorian’ı araca sokar, sonra arkadakilere bakmadan kendisi de girerken içerdeki Winona ve Liv onlara bakarlar. Dorian bakışlarını kaçırarak öndeki koltukların birine oturur ve kemerini bağlayıp göstergelerini ayarlarken Ewan da pilot koltuğuna geçmiş, aracı çalıştırır. Kapılar kapanıp uçuş üssünün ışıkları kaybolurken Winona yanındaki Liv’e biraz daha sarılarak saçlarını öper...

“YAPMAYIN, YALVARIRIM! MARK!”

Delialona haykırmaya ağılıyorken Andre’nin adamları Mark’ın vücudunu kesiklerle doldurmuş, bir çuval buğdayın içinde taş arıyor gibi her köşesini kesip içine bakıyorlardır. Mark artık acıdan yarı baygın, kolları tavandan sarkan demirlere tutturulmuş, öylece yerdeki kan gölünü izliyorken sırtıyla uğraşan bir adam elindeki iğneyi bırakıp eldivenlerini çıkararak Andre’ye bakar.

“Alıcılar omurgasına bağlı. Adamı öldürürsem alıcıların izini de bulamam.”

“Başka bir şey var mı?”

Üzerindeki kanlı önlüğü çıkaran adam başını iki yana sallayarak olmadığını söyler. Andre, Mark’ın önüne geçip neredeyse kendinden geçecek olan adamın kafasını tutarak kayan gözlerinin içine bakar.

“Başıma iş açmazsın umarım Marky. Ezdiğim böcekler nadiren başıma bela olur—”

“HAYIR!”

Andre elini adamlarına sallayarak arkadaki kızı susturmalarını ister. Delialona kendine gelen adamlardan kurtulmak için bağlı elleri ve ayaklarıyla çırpınırken ağzı tekrar kapatıldığında ağlayarak kendini bırakır.

“Patron, geldiler.”

“Bu kadar çabuk? Ne kadar sevildiğini gör Delia...”

Delialona ağlamayı bırakmış, saf bir nefretle Andre denen adamın yüzüne bakıyorken ağzı açık olsa tüm gücüyle tükürecekmiş gibi duruyordur.

Andre, adamların birini itip içinde kaldıkları kulübenin pencerelerinden bakar ve Ewan’la beraber iki hediyesini görürken hafifçe gülümser. Küçük Liv için için ağılıyorken Winona’nın kolu Ewan tarafından sıkıca tutuluyor, genç kadın kaçmak için bir yol aramış gibi etrafına bakıyordur. Andre bir süre daha onları izleyip sonra arkasını döner.

“Kızı çözün...”

Delialona biraz sonra dizleri üzerinde yere çökerken adamlar onu çekerek dışarı çıkarıyordur. Genç kadın kapalı ağzından Mark'a sesleniyorken genç adam çoktan kendinden geçmiş, kendi nefes alışını bile duymuyordur.

Andre biraz sonra Delia'yı alıp onunla beraber dışarı çıktığında Ewan nefesini tutar ve çırpınan Delialona'ya bakar. Delia onlara gitmekten çok içeri dönmeye çalışırken Ewan kaşlarını çatarak kulübede başka ne kaldığına bakar. İçerde başka bir adamın olduğunu bilmiyor, kurtarılmaya değer başka bir şeyden haberi yokken bakışları tekrar ağzı kapalı olan Delia'ya döner.

Delia ve Andre korumaları arkada bırakarak aksak adımlarla Ewan ve diğerlerine yaklaşıyorken ikisi yeterince uzaklaştığında arkalarındaki kulübe patlayarak alevler içinde kalır. Delialona patlamanın etkisiyle yere düşüp neler olduğunu anladığını anda haykırırken Andre gözleri büyüyerek göğsü kadar yükselen alevlere bakar, biraz sonra o alevlerin arasından çıkan Dorian'ı gördüğünde hızla ceketinin içindeki silaha uzanmaya çalışır, ama tüm destekleri şu anda kül olmuş adam, başının arkasından yediği bir kurşunla yere yığılır.

Delialona üzerine düşen adamı ittirerek ağzındaki bandı çıkarır ve Mark'ın adını seslenerek alevlere koşmaya başlarken Dorian onu yarı yolda yakalar. Genç kadın ağlayarak elini harıl harıl yanan alevlere uzatıyorken arkadaki Ewan elindeki tabancayı indirerek dehşetle az önce neyi anlayamadığını keşfediyordur...

Delialona araçtan indirildiğinde Calis kapıda bekliyor, uzanarak ona sarılır ve kenara alırken Delia gördüğü yüze bir an anlam verememiş, kaşlarını çatarak rüyadaymış gibi mırıldanır:

"Nagel?"

"Benim tatlım, iyi misin? Canın yanıyor mu?"

Delialona ikinci babasının sesini duyduğunda ağlayarak ona sokulur ve Mark'ın adını mırıldanırken Calis başını kaldırarak araçtan çıkan ve en az Delia kadar rengi atmış olan Ewan'a bakar.

"Mark?"

"Adamı tanımıyorum... İçerdeymiş... Bilmiyorduk..."

Calis gözlerini kapatarak Delialona'ya biraz daha sarılırken Ewan, Dorian'la beraber yürüyor, ikisiyle Latty ilgileniyorken Winona da Liv'i tekrar annesiyle babasına vermiş, onları izleyen Colm'la göz göze gelir.

"Baba..."

"Oğlumu kaybedemem!"

"Shia..."

Winona sarsılarak bir an sendelerken Colm uzanarak onu tutar.

"İyi misin?"

"Yine olacak..."

Colm ne olacağını sormadan Winona kendinden geçerek genç adamın kollarına yığılır...

Winona uzatılan bir bardak suyu alır ve yudum yudum içerken diğerleri onu izliyordur. Büyüklerin yanında çocuklardan da en büyükler ne çıkacağını merak ederek bekliyorken Winona suyunun yarısı bittiğinde bardağı indirerek derin bir nefes alır ve açıklar:

“Yıllar önce yaşadığım çoklu zaman bütünlemesi yine olacak. Zamanlar birbirine girecek. Kaybedilenler dönecek, güç dengeleri değişecek...”

Genç kadın itinayla bu bütünlemenin nedenini söylemiyorken Shia denen o çocuk o kadar çok fikir değiştiriyor, o kadar farklı yollara gidiyordur ki Winona onu takip edemiyordur.

“O ana kadar üçünyü bulmamız gerekiyor. Artık sadece görmeyi bekleyemem. Çok şey oluyor, zamanlar çok değişiyor...”

Winona başını tutarak bardağı yanındaki Latty’e uzatır. Latty alıp bir kenara koyarken endişeyle Ewan’a bakar, sonra tekrar Winona’ya dönerek sorar:

“Ne yapmamız gerekiyor?”

“Bildiğim her zamanı izlemeliyim. Çocuklar...”

Çocuklar pür dikkat Winona’ya bakıyorken genç kadın da onların gözlerinin içine bakarak konuşur.

“Onlar bizden daha iyi takip edebilirler. Melekler Okulu’na gidecek yaşa geldiklerinde orada olacaklar. Onların sayesinde görüşüm genişleyecek. Dışardan oradaki genç güce ulaşmam imkansız, korunuyorlar.”

Çocuklar başlarını sallarken henüz hepsi çok küçüktür. İşe yarar hale gelmelerine daha dört yıl vardır...

15. GERİDE KALANLAR

8 Ocak 7108

"İki kişiler. Megan ve Shia. Kız sizin..."

Winona dönerek Vien ve Eidan'ı işaret ederken ikisi hala şaşkın, başlarını sallarlar.

"... oğlan da sizin."

Winona dönerek tek başına bir köşede oturan Colm'a bakar. Genç adam sakin, sadece başını sallarken Winona usulca sorar:

"Delia'ya sen mi söylemek istersin?"

"Olabilir..."

Kimseden ses gelmezken Colm acıyan bakışlarından rahatsız olmuş, iskemleyi iterek ayağa kalkar.

"Siz söylerseniz daha iyi olabilir—"

"Sen söyleyeceksin."

Colm dönerek Ewan'a bakarken Kral, bunun bir emir olduğunu söylercesine ona bakıyordur.

"Seni götürmeleri için bir araba ayarlatırım. On dakika içinde hazır ol."

Colm bir şey söylemeden dışarı çıkarken Ewan tekrar Winona'ya döner.

"Biz ne yapacağız?"

*Did you hide behind your books girl?
Did you find your secret friends?
Always I'll want you,
Always 'till the end...*

"Lemon Parade", Tonic

Luplex Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi

Kraliyet arabası bahçe kapısından içeri giriyorken Colm iki yanda uzanan uçsuz bucaksız yeşillikleri izliyordur. Hala buraya ilk ayak bastığı gün gibi, huzur yerine sadece içinin ürperdiğini hissediyorken araba ana binaya yaklaştıkça genç adamın içi burkuluyordur.

"Geldik, efendim."

Colm teşekkür ederek kapıyı açar ve çıkıp bahçeye bakarken merdivenlerde ona doğru gelen doktoru gördüğünde arabanın kapısını kapatarak o tarafa ilerler.

"Hoşgeldiniz Bay Pulvu. Sizi görmek güzel..."

"Sizi de Doktor."

Doktor, Colm'u yönlendirerek tekrar binaya sokarken ikisi koridorlardan yürüyor, Colm kilitli kapıların camlarından içeri bakmamaya çalışarak ilerliyorken biraz sonra daha havadar ve rahat bir koridora girdiklerinde genç adam biraz olsun rahatlar. Doktor hemen sağdaki kapılardan birini tıklatıp içerden cevap beklerken cevap yerine kapı açılır ve Delialona görünür. Colm, önündeki güzel kadına bakıyorken Delialona gülümseyerek doktoruna teşekkür eder ve Colm'a döner.

"İçeri gelsene..."

Colm bir şey söylemeden içeri girdikten sonra Delialona kapıyı onun arkasından tamamen açarak öyle bırakır ve bol bol ışık alan, büyük ve aydınlık odada ilerler.

Binanın bu tarafında metal yataklı yüksek güvenlik koşulları değil, kendi istekleriyle burada kalan hastaların yaşamasına izin verilen küçük daireler vardır. Delialona da dört yıldır bunlardan birinde kalıyor ve yaklaşık iki yıldır da geri dönmesi için ısrar edilmeden kafa dinleyebiliyordur.

"İyi misin?"

Colm başını sallarken küçük dairedeki Delialona havası sanki onu boğuyordur.

"Neden hala buradasın?"

"Bunu tartışmak için gelmedin herhalde? Bu kadar zaman sonra—"

"Sana yardım edebilirdim. Kendini buraya kapatmak zorunda değildin."

"Ben kendim için en iyi olanı biliyorum, lütfen Colm. Gerçekte ne için geldiyse söyle lütfen."

Colm boğazında düğümlenen şeyi yutarak tekrar başını çevirirken konuşur:

"İzlediğimiz zamanda Winona'nın bahsettiği o şey oldu...adını hatırlamıyorum."

"Çoklu Zaman Bütünlemesi. Nasıl olmuş?"

"Oğlumuz o zamana düşmüş."

Delialona'nın sakini ifadesi bir anda solmuş, gözleri boşluğa takılırken Colm pencereden dışarı bakıyor, usulca konuşur.

"Önce Nathan, şimdi Shia... Hayal gibi. Gerçekten o kadar mutlu olabilirmişiz. Biraz daha deneseymişiz, sen biraz daha..."

Genç adam cümlesini bitirmeden başını eğer ve ayaklarının ucuyla duvarın köşesinde bir şeyler karıştırıyormuş gibi yaparak başka bir cümleye başlar.

"Winona bilmen gerektiğini düşündü. Nathan'ı görmek istemediğini biliyorum, bunu da istemeyeceğini düşündüm, ama yine de gelmemi istediler."

Colm arkasını dönerek Delialona'ya baktığında genç kadını olduğu yerde sessizce gözlerinden yaşlar döker bulduğunda ellerini ceplerine sokarak konuşur:

"Seni üzmem istemedim, özür dilerim. Daha fazla zamanını almayacağım. Diğerlerine ilgilenmediğini söylerim."

Genç adam Delia'yı geçerek odadan çıkar ve kapıyı açık bırakırken odada kalan Delia onun uzaklaşan ayak seslerini dinleyerek sessizce yatağından akan yaşları siler...

Colm öfkeyle kapıyı iterek Ewan'ın ofisine girerken Ewan gayet sakin, sadece başını kaldırarak ona bakar.

"Bana bağışmaya hakkın yok. Delialona az önce buraya geldi. Winona'yla beraber Shia'yı görmeye gittiler... ve Nathan'ı..."

Colm bütün öfkesi ve söyleyecekleri boğazına tıkılmış bir biçimde olduğu yerde kalırken Ewan önündeki kağıtların bir kısmını imzalayıp önündeki adama kaldırır.

"Giderken bunları da departmana bırak."

Colm biraz daha hareket etmeyince Ewan kağıtları sallayarak onun dikkatini çeker. Colm'un uyanan ela gözleri kağıtlara dönerken genç adam konuşur.

"Neden hala bana işkence ediyorsun."

"Hak ettin de ondan. Al şunları. Delia dönünce ağlaşırsınız."

Colm kağıtları alıp ofisten çıkarken Ewan arkasına yaslanarak başını koltuğuna yaslar ve kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini kapatır...

Delialona içeri girdiğinde Megan ve Shia fısıldaşarak kavga etmeyi bırakmış, aynı anda kapıya bakarlar. Shia annesini gördüğünde bir anda doğrulur ve heyecanla bir nefes alırken ona doğru bir adım atar.

"Anne?"

Delialona odadaki iki çocuğa ve beyaz robota bakarak bir an durur, sonra yavaşça kapıyı kapatarak Shia'ya bakarken gülümser ve o anda delikanlı koşarak annesine atılmış, sımsıkı sarılırken geldiğinden beri zekayla parlayan koyu yeşil gözleri şimdi dolmuş, annesinin kokusunu içine çekiyordur.

"Anne ben çok kötü bir şey yaptım!"

Delia hazırlıksız yakalanmış, elleri havada, öylece ona sarılan çocuğa bakıyorken Shia onu biraz daha sıkıp başını boynuna sakladığında Delialona ellerini indirip delikanlının başına koyar. Biraz sonra omzuna damlayan bir damla yaşla gözlerini kapatırken 'şşş'leyerek oğluna ağlamamasını söyler, buradadır..

Annesi buradadır..

Çocuklarla ve robotla bir süre Eidan ve Ewan ilgileniyorken Delialona odadan çıktığı gibi kendini asansörlerin birine atmış, şimdi açılan kapılardan çıkıp odasına ilerliyorken onun arkasından Colm geçitlerin birinden çıkar.

"Delia!"

Delia, Colm'un sesiyle arkasını dönerken mavi gözleri kocaman, koridorun ortasında durarak elini ağzına kapatır. Colm hızla yürüyerek ona sarılırken yıllardır kendi acısından başka bir şey hissetmeyi bilmeyen Delialona şimdi temelden sarsılmış, ne yapacağını bilmiyorken gözleri dolarak *kocasına* sarılır.

"Doğru söylüyor-nasıl-neden bilmiyorum, ama doğruyu söylüyor, Colm."

Delia geri çekilerek Colm'un gözlerine bakarken hafifçe gülümser.

"Gözleriniz aynı renk-"

"Delia-"

"Çok korkmuş Colm..."

Delia sesi kısıldığında derin bir nefes alarak gözlerini kapatırken yaşlar süzülerek yanaklarından akar. Colm yaşları parmaklarıyla silerek *karısına* tekrar sarılırken bir anda ikinci bir oğlu olmuş ve bu bir savaşa yön vermeye ya da bozulan bir robotu düzeltmeye hiç benzemiyorken kime ya da neye güveneceğini bilmiyor, öylece bekliyordur.

İkisi de birbirinin gerçek olduğunu biliyor, sadece sarılarak zamanın geçmesini beklerken Winona boş koridordan faydalanarak onların yanına gelmiş usulca konuşur.

"Artık gitmemiz gerekiyor. Sizden sonra diğer Colm ve Delialona'yla ilgilenmeliyim."

Delia, Colm'a biraz daha sıkı sarılır ve hemen sonra ayrılırken ikisi de Winona'ya dönerler. Biraz sonra koridor boş kalırken zaman akmaya devam eder...

Eidan her yerde Vien'i aramış, sonunda yatak odalarına dönmeyi akıl etmişken içeri girdiğinde karısını elinde bir kağıt parçasıyla yatakta ağlar bir şekilde bulduğunda kaşlarını çatarak onun yanına ilerler.

"Neye ağlıyorsun?"

Vien onu görünce hafifçe gülümseyerek elindeki kağıdı uzatır.

"Buna..."

Ölmeden önce yapmam gereken şeyler :

~~1. kara deliklerin birine çok yaklaş.~~

~~1. okyanusları taşıy?~~

~~1. hadi okyanusu boşver dereyi falan taşıy.~~

1. Vien'le bir bebek yap.

Eidan yıllar önce kendisinin yazdığı listeye bakarak gülümserken Vien sorar:

"Kız olmasını istemiştin. Adını ne koyacağımızı hatırlıyor musun?"

"Megan..."

Vien yine güzel gözlerinden yaşlar dökülerek ağlarken mırıldanır:

"Kızımızı orada bırakmak istemiyorum Eidan. Her şeye arkamı dönebilirim, ama ona dönemem..."

Eidan kağıdı katlayarak komodine koyar ve karısına uzanarak sarılırken Vien de ona tutunarak gözlerini kapatır ve dinlenir...

Winona, kapısının tıkatılmasıyla gözlerini açar ve odaklanmak için oturduğu yerden kalkar, kapıyı açıp karşısında Dorian'ı gördüğünde genç adam vakit kaybetmeden ne istediğini söyler:

"Sophia'yı almam gerekiyor."

Winona onu içeri alarak kapıyı kapatırken Dorian kafasındaki planı anlatıyordu:

"Bir kez daha geri dönüp benimle karşılaşmasına gerek olmayacak. Bu zamanda kızımı *ben* kurtaracağım Winona—"

"Oraya giremeyeceğini biliyorsun, değil mi Dorian? Parco'ya girdiğin anda seni tespit ederler, o zaman kimseyi kurtaramazsın."

Dorian her şeyini bildiğini gösterir bir ifadeyle başını sallar.

"Ben gitmeyeceğim, Eidan'dan rica edeceğim. Onun yerini belirleyemezler."

Winona gülümseyerek başını sallarken Dorian uzanarak onun ellerini tutar.

"Kabul edecek mi?"

"Edecek. Sabahı bekle. Onun da vermesi gereken kararlar var..."

Dorian rahatlayarak başını sallarken ikisi de bir an sessiz kalmıştır. Winona önündeki adamın gözlerine bakarak o zamanı kapatmadan önce en son ne gördüğünü merak ederken Dorian bakışlarını kaçırarak Winona'nın elini bırakır.

"Sorma lütfen. Unutmam gerekiyor..."

Winona tek kelime etmeden başını sallar ve Dorian'ın gitmesine izin verir. Ateşkıran odadan çıktığında Winona tekrar koltuğuna dönerek derin bir nefes alır ve gözlerini kapatarak kendini zamanların içine bırakır...

Latty ertesi sabah yatakta yalnız uyanmış, Ewan'ın nerede olduğunu bilerek genç adamın ofisine gitmiştir. Ewan odadaki koltukların birine adeta yığılmış, dışarda olup biteni duymadan uyuyorken Latty sessizce onun yanına gelerek yanına eğilir. Yakışıklı adamın saçlarını okşayarak uzanır ve dudaklarına kendi dudaklarını kapatırken Ewan karısının kokusuyla usul bir ses çıkarak koltuğun kenarından yere düşmüş kolunu kaldırarak elini Latty'nin saçlarına koyar. İkinin dudakları ayrıldığında Latty gülümseyerek Ewan'ın gözlerinin açılışını izler.

"Günaydın..."

"Hala yaşıyoruz."

Latty başını sallayarak uzanır ve kocasının başını öperek kalkarken Ewan da dağınık saçlarıyla koltukta doğrularak etrafına bakınır.

"Bugün ne olacak?"

"Bugün olacaklarla Winona ilgilenmek zorunda kalacak. Vien ve Delia çocuklarını istiyorlar."

Ewan iç çekerek ayağa kalkarken elleriyle saçlarını yatıştırmaya çalışıyordu. Bir an için karısıyla göz göze gelirken onun gözlerinde gördüğü o oturmuş rahatlıkla bir an hazırlıksız yakalanır, gülümser.

"Mutlusun..."

Latty de başını sallayarak gülümser ve ilerleyerek Ewan'a sarılır, sımsıkı tutarken konuşur:

"İstediğim her şey burada. *İlk defa* her şeyim var. Mutluyum. Çocuklarım, kocam... O zamanda bize ait yarım kalmış hiçbir şey yok Ewan. Biz burada her şeye sahibiz. Sen mutlu değil misin?"

Ewan başını eğerek ona bakan kahverengi gözlere gülümser ve eğilerek kraliçesini öperken Latty de ona asılmış, bırakmayı düşünmeden genç adamı öper.

"BABA—"

"ANNE—ÖĞK!"

Latty ve Ewan öpüşmeyi bırakıp kapıya döndüklerinde ikizleri görünce gülerler. Bethany hala tatsız bir ifadeyle az önce öpüşen ebeveynlerine bakıyorken Adia onu geçerek babasının yanına gelir ve kolunun altına girerken başını kaldırarak uzun boylu adama bakar.

"Bugün yine gidecek misiniz?"

"Bilmiyorum Adia, Winona'ya sormak gerek..."

Ewan, Winona'dan önce Latty'e bakar ve bir görüş beklerken Latty de başını iki yana sallayarak bilmediğini gösterir. Bethany bunun üzerine annesini elinden tutarak yanına alırken bu sabah kahvaltayı beraber yapmak istediklerini söyler...

"Oğlumu kaybedemem!"

Winona alnını ovarak önündeki Delialona'ya bakıyorken Colm onu sakinleştirmeye çalışıyordur.

"Delia—"

"Hayır Colm! O çocuklar benim, *bizim*."

"O zaman size ait değil Delialona—"

"UMRUMDA GİBİ Mİ GÖRÜNÜYOR!? ÇOCUKLARIMI İSTİYORUM! İKİSİNİ DE!"

Winona şokla ona bakıyorken Colm da Delia'ya sarılarak Winona'yı izliyor, mırıldanır:

"O zaman diliminin artık varolmayacağını sen söyledin—"

"Çocukları buraya getirmek bu zamanı da alt üst edebilir."

Delialona başını çevirerek Colm'a daha da sarılır ve adeta Winona'yı duymamak için kendini saklarken Colm çaresizce Winona'ya bakıyor, acı çekermiş gibi konuşur:

"Lütfen..."

"Shia'nın zaten oraya ait olmadığı belli, ama ya Nathan? Onun bildiği aile siz değilsiniz—"

Delialona bir anda parlayarak başını Winona'ya çevirir.

"Nathan yok olacak Winona, *yok olacak!* Oğlum ölecek—"

"İşler böyle yürümüyor Delia!"

"O zaman beni de orada bırak!"

Colm dehşetle kollarındaki kadına bakıyorken Delialona yaşlı gözleri ve artık kısalmış sesiyle konuşur:

"O zaman beni de bırak, lütfen... Lütfen Winona..."

Winona çaresizce Delialona'yı izliyorken odanın kapısı tekrar açılır ve Eidan içeri dalar.

"Megan'ı istiyorum."

Winona elini gözlerine kapatarak arkasındaki koltuğa çökerken zamanlar ve olaylar deli gibi birbirinin içine geçiyordur...

"Megan'ı alamazsam Sophia için kılımı bile kıpırdatmam."

Büyük toplantı odasında Eidan'ın soğuk tehditi herkesi şaşırtmıştır. Dorian önündeki adama bakıyorken hiçbir şey söylemeye hakkı olmadığını biliyor, Winona'ya döner ve sorar:

"Hiçbir şey yapılamaz mı?"

Winona sanki başka bir yerde var olmaya çalışıyormuş gibi görünüyorken toplantı odasında kalmış kısımla cevaplar:

"Elbette yapılabilir, ama mantıklı olmaz. Size daha önce de söyledim, orada ne kadar uzun süre kalırsak o kadar bağlanacağız, daha zor olacak, hazırlıklı olun dedim—"

"Ama işler ters gitti. Şimdi bir çözüm bulacaksın. Her şey her zaman istediğin gibi olmaz Winona."

Winona dönerek Conrad'a bakarken bu adamın ona hala neden bu kadar düşmanca ve mesafeli davrandığını bilimiyordur. Gerçi, belki de onun tutumu en doğrusudur. Bu insanlarla arkadaş olmak, onlara bağlanmak, şimdi onlar için bir şeyler yapmak zorunda olmak düşman olmaktan daha zordur.

"O çocukları oradan sökmek o kadar kolay mı sanıyorsunuz? Ancak alıştılar, ancak orayı benimsediler—"

"Sanki o zaman devam edebileceklermiş gibi konuşma. Shia ve Megan geldiğinde o zamanın artık işe yaramayacağını sen söyledin. Birilerinin hayatını kurtaracaksın—"

"O kadar büyük bir değişimin neyi etkileyeceğini—"

"Zamanların canı cehenneme."

Winona irkilerek Ewan'a dönerken Kral konuşur:

"Kim neyi istiyorsa getireceksin. Orayı kapatacağız ve bitecek. Zamanımı ve insanlarımı senin yönetmene artık izin vermeyeceğim. Yeterince kafa patlattım. Dorian da burada, adamların nerede olduğunu bulacağım, gerekirse ellerimle gözlerini çıkartacağım. Sen ne istersen yapabilirsin. Sana verdiğim zaman ve sabır bitti Winona. Yakın zamanda üçüncü kız ortaya çıkacak gibi de görünmüyor. Liv'e de kimse dokunamayacak ve biz kendi başımızın çaresine bakacağız, anlaşıldı mı?"

Zaman Gezgini belli belirsiz başını salladığında Ewan diğerlerine bakarak toplantının bittiğini söyler. Herkes kalkıp daha önemli işlerine dağılırken Conrad kardeşinin omzunu sıkarak sessizce onu kutlar. Oda boşaldığında Ewan geride kalan Delialona'ya bakar.

"Sen de buraya döneceksin—"

Delialona onun daha fazla konuşmasına izin vermeden Ewan'a atılır ve sınıksız sarılırken Ewan da onu tutuyor, gözleri dolarak siyah saçları okşar.

"Seni yalnız bırakmak istemedim, hiç..."

"Biliyorum. Hepimizin başka dertleri vardı. Sana hiç kızmadım ki ben—"

"Ama aklını kaçırdın..."

Delialona gülerek ağlarken Ewan onun yüzünü tutar ve dudaklarına eğilerek öperken Delia'nın nefesi kesilmiş, Ewan'ın yakalarına tutunarak o da karşılık verir. İkisinin evrenden çaldığı saniyeler bittiğinde Delia geri çekilir ve mavi gözleri pırıl pırıl, Ewan'a bakarken genç adam da onun saçlarını düzeltiyor, usulca konuşur:

“Yüzüğü Latty aldı...”

Delia gülerek yaşların yanaklarından akmasına izin verirken başını sallar.

“Onun alması gerekiyordu.”

“Senin yüzüğün nerede?”

“Bilmiyorum, ama arayacağım...”

Ewan ‘aferin’ diyerek güzel Delia’sını alnından öper ve bırakarak gitmesine izin verir. Delia da odadan çıktığında Ewan toplantı odasına son bir kez bakarak kontrolü tekrar eline almanın hafifliğiyle dışarı çıkar.

16. KURBAĞALAR

"Ne duydun? Anlat, hadi çabuk!"

Nicole kapıdan giren Kenda'yı kolundan çekiştirerek çocukların ortak odasında yere oturturken Kenda uzun siyah saçlarını omuzlarından arkaya atarak ellerini kaldırır ve duyduklarını aklında toplayarak anlatmaya başlar:

"Şimdi, öncelikle Dorian'ın Sophia denen bir kızı istediğini biliyorum—"
"Kızıymış."

Kurbağalar şokla Jonathan'a dönerken delikanlı kaşlarını kaldırıp indirerek onun da numaraları olduğunu söyler. Kenda gülümseyerek tekrar anlatmaya dönerken oturduğu yere iyice yerleşir.

"O zaman işler çok değişir, çünkü Eidan dedi ki *Megan'i almadan kılımı bile kıpırdatmam*. Yani bu demek oluyor ki Megan'la o diğer çocuk, adı neydi unuttum..."

"Nathan—"

"Hayır, hayır diğeri. Sheya, Shipa gibi bir şeydi—"

"Shia?"

Kenda 'hah'layarak yanındaki Faye'e teşekkür eder ve devam eder:

"Onların hepsini alıp getirmek istiyorlar—"

"Bizim gitmemize de izin verselerdi görecektik! Tam zamanında geri çektiler!"

Nicole geride kaldığı için isyan ediyorken Bethany onun saçlarını örüyordur, konuşur:

"Siz yine gittiniz, biz hiç gidip göremedik!"

"Kızım sizinkiler orada evli bile değil, şükret!"

Bethany omzunu silkerken Adia anne ve babasının ayrı olma fikriyle titrer.

"Ben görmek istemiyorum zaten. Artık gitmesinler."

"Bu gidişle gidecek gibi de görünmüyoruz zaten."

Herkes Owen'ı onaylarken Kenda tekrar araya girer.

"Babam zaten artık gidilmeyeceğini söyledi. Aradaki konuşmaları çok fazla duymadım ama *ne istiyorlarsa getir* kısmını gayet net duydum. Çocuklar gelecek ve iş bitecek."

"Biz de kendi okulumuza mı döneceğiz?"

Kenda hafifçe yüzünü buruşturarak başını sallarken Jonathan homurdanır. Nicole ona bakarak bir surat yaparken delikanlı genç kızla göz göze geldiğinde ellerini açar.

"Biraz üzölmeme izin versen?"

"O kız gerçek değildi zaten. O kadarı da yeter sana."

"Senin arkadaşların hala etrafında, senin tuzun kuru!"

"Rosenthal'larla arkadaş olup ne yapacaksın Jonathan!? Kızların babalarının ne iş yaptığını biliyorsun!"

"Sen benim kiminle arkadaş olup olmadığımı karışamazsın!"

"Liv'i ele geçirmek istiyorlar!"

"Cora kimseyi ele geçirmek istemiyor!"

"Cora bizim zamanımızda senin suratına bile bakmıyor, hatırlatırım! İdeal zaman bitiyor Concon, uyanırsan iyi edersin—"
"YETER!"

Liv ikisinin de ağzını kapatarak aralarına girer ve öfkeyle konuşur:

"Orada gördüklerimizin gerçek olmadığını biliyoruz zaten. Ne mutlu ki orada gördüğümüz insanların çoğu hala yanımızda. Ben Rose'la hala arkadaşım, Nicole Veronica'yla, Owen Sam'le..."

Arkadaşları hala yanında olanlar seslerini çıkarmıyorken Liv ellerini indirerek Jonathan'a döner.

"Cora ve Lonna'nın burada bize biraz garip davrandığını kabul etmelisin Jonathan. Kötü kızlar olduklarını zannetmiyorum. İdeal zamandan gördüğümüz kadarıyla gayet de geçinilebilir tipler, ama dikkatli olmamız gerekiyor. Orada aranızda geçenlerin burada olmaması yazık gerçekten, çok tatlıydınız, ama öyle olmak zorunda—"

Jonathan daha fazla dinlemeden ayağa fırlar ve odadan çıkıp giderken Liv iç çekerek Nicole'e döner.

"Biraz daha anlayışlı olamaz mısın?"

"Olamam."

"Nicole!"

"Olamam Liv! Rüya yaşıyor resmen! Ben elli kere söyledim, gelmesin artık dedim, kimse beni dinlemedi!"

"Hepimiz aynı şeyi yaşadık, ama Jonathan için daha zor, biliyorsun—"

"İyi. Benim için çok kolay zaten."

Nicole de kalkıp odadan çıktığında Liv ağzı açık kalarak onun arkasından bakar, sonra diğerlerine dönerek sorar:

"Ne yaptım ben şimdi!? Ben ne yapayım!? Yaşımın 3 katı bir adam bana aşık olacak diye rüyalarım giriyor, bütün kötü adamlardan ben kaçıyorum, ne oluyorsa benim yüzümden oluyor, AMA AZARI DA BEN YİYORUM!"

"Liv tamam, boşver—"

Liv ona sarılmaya uğraşan Faye'in kollarını iterek ayağa kalkar.

"Boşveremem Faye! Herkes bencillikte sınırları zorluyor! Kimse gelip bir gün olsun bana *Liv sen nasılsın?* Demiyor! Hep ben sizi sakinleştiriyorum! Daha ne yapabilirim bilmiyorum! Ne haliniz varsa görün o zaman!"

Genç kız sesi titreyerek koşturur ve odadan çıkarken geride kalanlar ölüm sessizliğinde birbirlerine bakarlar.

"Nicole, Jonathan'dan hoşlanıyor."

Dante'nin demeciyle herkes şokla delikanlıya dönerken Dante kollarını kavuşturarak başını sallar. On yaşındaki mantığını ortaya seren Lucas televizyonun sesini kısarak koltukta arkasını döner.

"Onlar kardeş değil mi?"

"Lucas!"

"Ne!? Conrad'la Sienna benim annemle babam gibi aynı evde kalmıyor mu?"

"Öyle kardeş olunmaz!"

Lucas dönerek Kenda'ya dil çıkarır ve koltuktan zıplayıp diğerlerinin arasına otururken sorar:

"Nasıl kardeş olunurmuş? O kız geldiğinde benim kardeşim olmayacak mı?"

"Megan'la anne ve babalarınız ortak. Nicole'ün anne ve babasıyla Jonathan'ın annesi ve babası tamamen farklı insanlar. Öyle kardeş olunmaz."

Lucas 'haa..'layarak anladığını belirtirken Kenda ondan iki yaş büyük olmanın verdiği ulvilikle diğerlerine döner.

"Eğer öyle bir şey varsa da bizi ilgilendirmez."

"Hem de nasıl ilgilendirir."

"Dante!"

Dante bacağını Kenda'nın gazabından kurtararak kaçarken Pazartesi günü aynı okula gidecek olan Owen ve Faye birbirlerine bakarak sessizlik içinde şimdi ne yapacaklarını düşünürler.

Faye bir süre sonra Nicole'ün kapısını tıklatarak hala yaşayıp yaşamadığını kontrol eder.

"Kim o?"

"Nicole benim, Faye..."

"Gel..."

Faye sessizce içeri girerek yataktaki Nicole'ün yanına oturur ve bacaklarını kaldırıp yanında kıvrırken Nicole elindeki nemli peçetenin uçlarını koparıyordur.

"Herkes anladı."

"Kimse anlamadı, biz bir şey söylemedik."

"Zaten anlamışlardı, Jonathan da anlamıştır. Beni gördüğü zaman kusmak ister eminim—"

"Öyle deme Nicole..."

Nicole omuzlarını silkerek peçeteden bir parça daha koparıırken gözleri kızarmış, dudakları sürekli yenmekten iyice kızarıp şişmiştir. Genç kız neredeyse utanarak başını Faye'e çevirir.

"İğrencim, sırf bir daha dönmeyeceğiz diye sevindim."

"Ben de olsam ben de sevinirdim."

"Sen olsan daha kolay olurdu. Owen senin *kardeşin* değil—"

"Nicole..."

"Ama öyle! Sırada yanında oturan çocuğun sana arkadaş muamelesi çekmesi gibi bir şey değil bu! Annemle babam bilse ne derler—"

"Hiçbir şey demezler saçmalama. Kimse sana *Jonathan senin kardeşin, kanın, canın!* demedi. Ben hiç görmedim. İkinizin hayatları farklı Nicole."

Nicole yine omuzlarını silker ve elindeki peçeteyi buruşturup yatağın yanındaki diğer topluluğun arasına atar ve yeni bir tane alıp onu parçalamaya başlar.

"İğrencim."

"Nicoleeee..."

Faye gülümseyerek arkadaşına sarılır ve başını omzuna yaslayıp saçlarını okşarken Nicole de onun koluna tutunmuş, sessizce yatak örtüsündeki sağma sapan desenleri izler...

Nicole gece geç saatte odasından çıkmış, ses yapmadan annesinin odasına gidiyorken tam da korktuğu şey olmuş, Jonathan'ın kapısı hafifçe gıcırdayarak açılmıştır. Genç kız o sesi duyunca adımlarını daha da hızlandırır ve asansörleri boşverip merdivenlere koşarken kapıya asılır ve son anda başını çevirip Jonathan'ı onu izler bulduğunda aldırma kendini içeri atarak kapıyı arkasından kapatır.

Jonathan, uçarak kaybolan sarı saçların ardından öfkeyle boş koridora bakıyorken ellerini ceplerine sokarak koridorda yürümeye başlar. Liv'in kapısının önüne geldiğinde tıklattır ve içerden ses gelmesini bekler. Arkadaşı kapıyı hep kilitli tuttuğu için onun izni olmadan anne ve babasından başka kimse giremiyordur. Birazdan içerden Liv'in sesi duyulduğunda Jonathan da kim olduğunu söyler, kapı açıldığında Liv uykulu gözlerle arkadaşına bakar.

"İyi misin?"

"Nicole'ün bana neden bu kadar saldırdığını biliyor musun?"

Liv bildiklerini söylememek için kendini zor tutarak başını iki yana sallar ve kapıyı biraz daha açarak Jonathan'ı içeri alır. Delikanlı karanlık odada yürüyorken birkaç adım sonra ışıklar kendiliğinden yavaşça açılarak loş bir hava yaratır. Liv kapıyı tekrar kilitler ve gidip Jonathan'ın yanında yatağa otururken uzanarak arkadaşının kolunu tutar.

"O da senin üzülmene istemiyor—"

"Başka bir şey var Liv. Resmen ne zaman Cora desem nefret kusuyor, görmüyor musun? Bu kadar mı korkunç insanlar onlar? Kızların bize hiç zararı yok. İdeal zamanda tesadüfen karşılaştıklarında bile kızla doğru düzgün konuşmuyorlardı. Başka bir şey var..."

Liv cevap vermiyorken Jonathan onun gözlerine bakıyor, bir şeylerin çıkmasını bekliyordur.

"Ne var, söyle—"

"Bilmiyorum Jonathan, gerçekten—"

"Yalan söylüyorsun, Liv hadi söyle—"

"Jonathan!"

"Pazartesi gittiğimizde Sam'i üzerine salacağım—"

"Concon!"

"Liv!"

Liv şokla yataktan kalkarken Jonathan da onun arkasından fırlamıştır.

"Nicole benden hoşlanıyor, değil mi? Hadi söyle!"

Liv itiraz etmek için dönecekken Jonathan sinirle gülerek ellerini birbirine çarpar.

"Biliyordum! Yıllardır biliyordum! *Her gün* biliyordum!"

"Jonathan, lütfen—"

"Ne lütfen!? Bir şey yapmayacağım ki ne *lütfen*?"

"Bir şey yapmayacaksan sus—"

"Kız, kardeşine aşık olmuş—"

"Jonathan! Sen onun kardeşi değilsin! Sakın kimsenin yanında bunu söyleme!"

"Babamla annesi beraber değil mi? Biz de üvey kardeş oluyoruz—"

"Conrad'la Sienna evli bile değil! Niye böyle yapıyorsun!?"

Jonathan hala gülüyorken Liv korkuyla arkadaşına bakıyordur.

"Nicole'ün kalbini kırma."

"Ben kimsenin kalbini kırmam. O benim kafamı kırar, ama ben onu kırmam. Onu anlayamıyor işte. Kas kafalı! Tek bildiği *sen benim kardeşim değilsin!* demek. Saf! Sanki ben anlamıyorum onun neden öyle dediğini!"

"Jonathan—"

"Sanki ben bilmiyorum neden sürekli Reynard'la geçirdiği baba-kız haftasonlarını gözüme soktuğunu, neden babama *baba* demediğini, neden Sienna'yla babamın ayrılmalarını kolladığını... Salaktım ben zaten!"

"Jonathan!"

"NE!?"

"Sen de mi Nicole'den hoşlanıyorsun!?"

"HAYIR! SALAK SAÇMA KONUŞMA! UYUSANA SEN!"

Jonathan onu omuzlarından tutar ve yatağına oturtup odadan çıkarken Liv kaşlarını kaldırmış, yılların sırrının şimdi burada, bu şekilde önüne dökülmesine şaşırarak öylece oturur.

"Bütün Oreon'a yaysaydın!? İkiizlerle Lucas gidince söyle dedik salak mısın Dante sen?"

Dante gülüyorken Owen onun kafasına vurarak ensesini sıkar. Dante acıyla bağırarak yine de gülerken Owen'ın kolunu ittirir.

"Ne farkeder!? İşe yaradı işte! Görmedin mi hepsi nasıl *ay aman onlar kardeş değiller zaten* ayağına yattı! Bal gibi de hoşlanıyor işte—"

Owen yine Dante'yi tartaklayacakken Jonathan kapıyı bir hışımla açarak içeri girer ve arkasından kapatarak Dante'ye ilerler. Dante bağırarak yataklara tırmanıyorken Jonathan onun bacağına bir yumruk geçirerek Owen'a döner.

"Hoşlanıyormuş. Liv itiraf etti, ama beni de anladı!"

"Ne demek anladı—"

"*Ay sen de mi hoşlanıyorsun bidi bidi* yaptı!"

"Sen ne dedin?"

"Salak mısın dedim, ne diyeceğim. Git otur yat uyu dedim—"

"O da inanmıştır kesin."

Jonathan elini sallayarak 'boşver' der ve yatakların birine kendini atarak ellerini boynunun altında birleştirip tavanı izler.

"Nicole benden hoşlanıyormuş."

Owen, Dante'ye kaş göz yaparak Jonathan'ın yanına oturur ve başını sallar.

"Ya... Öyleymiş."

"Öğrenene kadar kırım çatladı, ama başardım—"

"*Başardık*. Dayığı ben yedim."

Jonathan topuğuyla Dante'nin kalçasına bir tane daha geçirirken Dante de onun kaval kemiğine elini geçirir. Owen birbirlerini öldürmemelerini söylüyorken kollar bacaklar havada uçuyor, hormonlarının kontrolünü daha ellerine geçirememiş delikanlılar iyi haberin üzerine bir güzel dövüşüyordur.

"Faye, Faye aç kapıyı Faye!"

Kapı açılıp Liv ve Kenda içeri düşerken ikisi de gülerek zıplıyorlardır. Faye dehşetle onlara bakıyorken o da gülerek ellerini sallar.

"Neye zıplıyoruz bir anlasam!?"

"Öğrendik kızım öğrendik!"

"Neyi öğrendik!?"

"Concon da boş değilmiş!"

Faye elini ağzına kapatarak bir çığlık atarken Liv ve Kenda da sanki evrendeki tüm sorunlar çözülmüş gibi zıplamaya devam ederler. Üç kız da deliler gibi zıplayıp sevinirken Liv bir yandan dans ediyor diğer yandan nasıl laf çaldığını anlatıyordur:

"Biliyordum ben kapımda biteceğini!"

"Salak Concon! Biz anlamamıştık sanki! Cora'yı göremeyeceği için kahroluyormuş—"

Üçünden de alaylı bir 'TABİİ...' gelirken hepsi tekrar kahkahalara boğularak yere otururlar. Kenda saçları yere dağılarak halının üzerine uzanırken ellerini göğsünün üzerine koyar.

"Ne kadar tatlı olacaklar!"

"Daha aylarca kıvranacağız, öyle hemen sevinmeyin."

Kenda mızırdanırken Faye gülerek onun saçlarını kaldırıp yüzüne atar.

"Owen bize anlatmasaydı biraz zor oynardık."

"Yarın teşekkür ederiz—"

"Ya da sen edersin. *Ay Owen, canım, gel teşekkür edeyim sana MUCKMUCK!*"

Faye gülerek feryat eder ve Liv'in ağzını kapatırken Kenda kıkırdarak yüz üstü dönmüş, halının tüylerini çektiyordu.

"Eğer diğer çocuklar da gelirse koskocaman olacağız, bir sürü kurbağa."

"Sen o zaman planları, oyunları gör."

Faye elini havada sallayarak 'oho...'larken Kenda keyifle tekrar haliya yatar, Liv de başını Faye'in dizine koyup nefeslenirken kurbağaların gündemindeki 'YALANCI KARDEŞ' hareketi başarıyla tamamlanmış, artık önlerindeki maçlara bakarak bir süreliğine rahat bir nefes alırlar.

12 Ocak 7108 - 14:27 - Parco

Eidan neredeyse elini kolunu sallayarak içeri süzülmüş, zamanında tek yeri belirlenemeyen Element Kıran olması şimdi çok işine yarıyorken şu anda etrafta su buharı olarak dolaşması dışında yapması gereken başka bir şey yoktur.

Winona'nın dediğine göre Sophia ve diğer genç kıranlar zaman tünellerinin olduğu özel odalarda tutuluyor, böylece Scorchio'da onlara sıra gelene kadar yaşlanma döngüleri yavaşlatılıyor. Winona bir kez Sophia'yı zorlukla oradan çıkartmış, şimdi işin daha kolay olacağını söyleyerek teker teker ne yapması gerektiğini anlatmıştır.

En önce zaman tünellerinin olduğu odanın bulunması gerekiyordu. Eidan havada süzülürken sonunda boş olduğunu hissettiği bir koridorun ortasında kendi haline döner ve önündeki kapıya bakar.

ZAMAN TÜNELLERİ

Sadece görevli olanlar girebilir. Aksi takdirde alarmlar çalacaktır.

Eidan 'olur' diyerek olduğu yerde suya dönüşür ve kapının altından süzülerek içeri girerken bahsi geçen alarmlar çalmaz.

Genç adam tekrar eski haline döndüğünde karşısında böylesine büyük bir şey görmeyi beklemiyor, buz gibi odada göz alabildiğince uzanan tüplere ve içinde uyuyormuş gibi görünen insanlara bakar.

Sukıran yavaş adımlarla tüplerin arasında ilerliyorken içindeki insanlara değil sadece kilitlerdeki numaralara dikkat ediyordu. Sonunda 76E'yi bulduğunda başını kaldırır ve içerdeki Sophia'yı gördüğünde gülümser. Güzel kızın upuzun saçları sanki su altında gibi dalganiyor, bembeyaz teni parlıyorken uykusu huzurlu görünüyordu.

Eidan uzanarak kilidi tutar ve çevirdiği anda alarmlar çalmaya başlarken Sukıran kollarına düşen Sophia'yı yakalamış, endişeyle kapıya dönerek fısıldar:

"Hadi Winona..."

Winona kapalı tuttuğu gözlerini aniden açarak odadaki Dorian'la göz göze gelirken ayağa fırlar.

"Gidiyorum—"

Dorian daha tek kelime edemeden Winona kaybolur ve bir an sonra Eidan ve Sophia'yla birlikte tekrar belirirken Dorian uzanarak kızını kucağına alır. Latty onun için bir battaniye getirmiş, çıplak kızın üzerine kapatıyorken Winona onlarla konuşmadan ortadan kaybolur.

Zaman gezgini birazdan Oreon'un başka bir koridorunda ortaya çıktığında ilerdeki kapıdan Wusla'nın çıktığını görmüş, gözleri büyüyerek kendini boş ofislerin birine atar. Burada olmadığı süre içinde neyin değiştiğine bir an göz atarken şu ana kadar geri dönmüş Ashley, Franco ve Edward'ı da gördüğünde yutkunarak tekrar gözlerini açar. Birkaç saat içinde buradan kimi çıkarması gerekiyorsa çıkarmalı ve aynı şekilde ortadan yok olmalıdır.

Winona her şeyi nasıl bu kadar tehlikeye soktuğunu bilmiyor, ama derin bir nefes alarak hiçbir şey düşünmeden ofisten çıkarken tek düşünmesi gereken şeyin çocuklar olduğunu biliyordur. Genç kadın koridorda bir iki adım attıktan sonra tüm benliğiyle Vien olmuş, asansörlerden birinin düğmesine basar ve kabin kapıları açıldığında sakince içeri girerek Megan'nın odasına çıkar...

"Megan..."

Megan bir anda açılan kapıya dönüp annesini gördüğünde elinde ne varsa bırakır. Vien büyük bir telaşla onun yanına geliyorken Megan kaşlarını çatarak ne olduğunu sorar.

"Şimdi anlatamam, benimle gel tatlım—"

"Neden bu kadar acele—"

"Megan, lütfen—"

"Hayır—hayır—*BABA!*"

Winona uzanarak genç kızın ağzını kapatır ve gözlerini kapatmasını mırıldanırken Megan'ın feryadı yarım kalmış, ikisi beraber bir anda ortadan kaybolurlar.

Megan başı dönerek yere çökerken onu tutan eller ve kollar gitmiş, birazdan yenileri ve daha güçlüleri gelerek onu kaldırırken genç kız başını çevirip babasını gördüğünde onun boynuna sarılarak midesinin bulandığını söyler. Eidan kızının saçlarını öperek geçtiğini söylerken onu odadan çıkartıyordur.

Winona duvara tutunarak bir an gücünü toplar ve saate bakar, sonra tekrar ortadan kaybolurken onun ardında kalmış olan Jada büyük bir nefretle odada istediklerinin gelmesini isteyenlere bakar.

"Onu öldüreceksiniz."

Kimse sesini çıkarmıyorken Ewan, Jada'ya bir bakış atar, sonra tekrar bekleme pozisyonuna dönerken Jada arkasını dönerek odadan çıkar.

Winona bu sefer Delialona olarak koridorlarda yürüyorken bu sefer bir önceki günün gecesine gelmiş ve oldukça riskli bir şey yaparak Delialona'nın kendi evinde çocukların odasına gidiyordur. Şu anda yatak odasından Delia'nın çıkması ve onu görmesi demek kocaman bir çöküş olabileceksen Winona hızlı adımlarla önce Nathan'ın odasına girer.

Delikanlı yorganı üzerinden düştü düşecek, hafif bir hortultuyla uyuyorken Winona giderek onun yanına eğilir ve saçlarını okşayarak usulca konuşur.

"Nathan, tatlım?"

Nathan gözlerini hızla açarak annesine bakarken Winona onun ne kadar tetikte uyuduğunu görüyor, bir an aslında burada olmamasının daha iyi olduğunu düşünür.

"İyiym bir şey yok, ama senden bir şey isteyeceğim?"

"Söyle anne..."

Winona birazcık geri çekilerek kollarını açar.

"Önce sarıl..."

Nathan gözlerini devirerek yattığı yerden doğrulur ve annesine sarılırken Winona onun saçlarını okşuyor, mırıldanır:

"Şimdi gözlerini kapat..."

"Anne—"

"Kapat Nathan, lütfen."

Nathan annesini tutuyor, hayatında ondan başka kimseye bu kadar güvenmemiş, ona biraz daha sarılarak gözlerini sımsıkı kapatırken sanki bir şeylerin olacağını biliyor, birazdan ayakları yerden kesildiğinde içindeki çığılı bastırarak nefesini tutar.

İkisi biraz sonra aynı salonda belirdiklerinde Nathan dengesini kaybederek annesini bırakır. O anda onu tutan kadının annesi olmadığını görürken Winona karnın tutarak yere eğilir ve içinde ne varsa boşaltır. Latty bu sefer ona koşuyorken Nathan korkuyla geriliyerek ayağa kalkar ve etrafındaki tanıdık yüzlere bakar.

"Ben...Yine mi?"

"Bu sefer bitti oğlum, yanıma gel—"

"Hayır."

Nathan başını iki yana sallayarak babasına benzeyen adama bakıyorken Colm çaresizce kollarını indirir. Nathan dönerek yerde yarı baygın yatan kadına bakıyorken başını kaldırarak Ewan'a bakar.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Sizi kurtarıyoruz. Yaşadığın yerde gariplikler olduğunu görmedin mi Nathan?"

"Evet—ama... Burası da benim evim değil."

Ewan cevap vermezken Nathan dönerek bütün yüzleri tarar, hemen sonra kapıdan en tanıdık yüz girerken delikanlı elinde olmadan o tarafa atılır.

"Anne?"

Delialona hiçbir şey söylemeden oğlunu ellerinden tutar ve kendine çekerek sarılırken Nathan onun sessizliğinde güven bulmuş, gözlerini sımsıkı kapatarak annesine sarılır.

"İyiym, yapabilirim..."

Winona üzerindeki elleri iterek ayağa kalkmaya çalışırken Latty onu bırakmış, onun yerine Ewan geçmiştir.

"Beni götür, gücümü kullan—"

"Hayır—"

"Kızgın olduğunu biliyorum, ama ölmek istemezsin. Bana tutun."

Winona bütün öfkesiyle ve rengi kaçmış yüzüyle başını kaldırıp Ewan'a bakar ve bir an sonra bileklerine yapışırken Ewan bir an sendeler, ama hemen ardından kendini toparlayarak Winona'ya bağlanırken ikisi son bir kez geri dönerler...

Winona yine sadece kendinin bildiği bir günde Oreon'da var olduğunda yanındaki Ewan'ın güçsüzleştiğini görüyor, onu şu anda boş olan ofisine sokar.

"Burada bekle. Muhtemelen Latty olarak döneceğim."

Ewan başını sallar ve gidip masasının başına geçerken Winona bir anda Megan'a dönüşmüş, kapıyı açarak dışarı çıkar ve etrafına bakınarak Shia'nın şu anda nerede olduğunu görmeye çalışır. Hemen sonra geçitlerin birine koşturarak kapılar kapanmadan içeri atlarken derin bir nefes alır.

Geçit kapıları açılıp Megan içerden çıkarken genç kız saçları savrularak koridorda koşturur. Shia'nın kaldığı odanın kapısını adeta yumruklar.

"Shia, aç! Benim!"

Kapı hızla açılıp Megan içeri düşerken Shia onu kollarından tutarak arkasına alır ve kapıyı sıkıca kapatarak yine o kocaman yeşil gözleriyle önündeki kıza bakar.

"Ne oldu!?"

"Ben..."

Megan hızlı nefesler alıyorken Shia onun her hareketini izliyor, her anını kolluyorken Megan gülümser.

"Gittiğimizde bana iyi bak..."

Shia 'o ne demek?' diyecekken lafı yarıda kesilir ve Megan uzanarak delikanlının dudaklarını kapatırken Shia bütün hayatı orada durarak yavaşça gözlerini kapatır.

Delikanlı biraz sonra kendini kış üstü yerde bulurken can acısıyla gözlerini açar ve etrafına bakar. Az önceki Megan gitmiş, yerine daha telaşlı ve gözü yaşlı bir tanesi gelmişken Shia ona sarılan kızla bir an afallar. Hemen ardından algıları oturup aslında biraz önce bu odada olmadığını anlarken Megan'ı tutarak etrafındaki insanlara bakar. Gözleri babasını ve annesini gördüğünde kaşlar kalkar, hemen ardından sağ yanından bir el uzanırken Shia başını kaldırarak Nathan'a, *kardeşine* bakar. İkisi elleri birbirine geçerek birbirlerine destek olurlar. Megan da Shia'yla birlikte doğrulurken kurbağalar geldikleri yere bakarak sessizce önlerindeki insanları incelerler...

Winona, Latty olarak Ewan'ın ofis kapısını açar ve içeri girerken konuşur:

"Ewan?"

Ewan, Latty'nin sesini duyduğunda başını önündeki kağıtlardan kaldırır.

"Akşam yemeğini iptal etmemiz gerekiyor-"

"Biliyorum.."

Latty kapıyı kapatır ve odada ilerlerken omuzlarından dökülen saçları kısılar, yüzü değişerek Winona'ya dönüşür. Ewan büyümüş gözlerle önündeki kadına bakıyor, yavaşça yutkunur ve gözlerini kapatarak başını silkelirken tekrar gerçekliğine dönmüş, masasından kalkar

"Bitirebilirsin Winona."

Winona da onaylar ve bir an sonra Ewan'ın ofisindeki ışıklar soluklaşır ve Ewan yine kendi ofisinde, ama başka bir zamanda etrafına bakarken yanındaki Winona derin bir nefes alarak konuşur:

"Bitti, artık sizi rahatsız etmeyeceğim."

Genç kadın dönüp kral Lysander'in ofisinden çıkar ve kapıyı arkasından kapatırken Ewan rahatlayarak tekrar arkasındaki koltuğa oturur...

SON.

SON SÖZ

Pink of Luplex'te de aynı sonla bitmiştik. Sonra bir anda başa döndük ve buraya nasıl geldiğimize baktık. İşte aynen böyle geldik.

Çok karışık olaylar ve kişiler soktum işin içine. Sonunda Ewan 'biz kendi başımızın çaresine bakacağız, bizi tekrar düzelt ve bırak' dedi. Aynen onun istediğini yaptım.

Kapanmamış çok uç var, farkındayım. Her CRASH cildi gibi burada da ilerde yapılacak çok şey bırakarak bitirdim. Bu sefer hemen ardından yeni bir cilde devam edecek miyim bilmiyorum. Bu sefer bir süre düşünmek istiyorum.

Nocens benim için çok yorucu, ama bir o kadar da zevkli bir yolculuk oldu. Aklımla oynadı, bütün duygularımı ve evrenime ait gerçeklikleri değiştirdi. Öyle ki ben şu anda tekrar 'evet bu bir şakaydı haha!' diyerek Pink of Luplex'te Winona öncesi kısımdan devam edebilirim. O kadar karma ve değerli bir parça ki Nocens, ilginç bir biçimde çok rahat yerine oturuyor, ama o olmadan da geri kalan hayat bir anlam ifade ediyor.

Umarım bu ciltteki zeka sizi sürekli zorlamak yerine aynı zamanda eğlendirdi. D'ye ithaf edilecek en uygun cilt olduğunu düşünüyorum...

Buraya kadar benimle beraber olmuş herkese çok teşekkürler.

Bir sonraki durakta görüşmek üzere...

Dilek.
5 Ağustos 2008 – 14:00